

လှိုင်းကဆန်းကြယ်စာရေးဆရာ

ချစ်ရင်ဆွေ

ဆိုင်-ရိုက်-ထိုက်

နှင့်

ပစ္စည်းကျေးဇူး

BURMESE CLASSIC

စ/ဆုံး လုံးချင်း

www.burmeseclassic.com

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၇၁/ ၂၀၀၄ (၂)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၅၀/ ၂၀၀၄ (၈)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၄-၄နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
(ပထမအကြိမ်)
- တန်ဖိုး - ၄၅၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (၀၅၅၄၄၉)

ဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်

၁၁/၁၂၅-လမ်း။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးမောင်မောင်လေး (၀၇၀၅၅၁)

စန္ဒာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

၂၀၉၊ ၃၆-လမ်း။

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးခင်မောင်သိန်းဆွေ (၀၇၄၇၇)

တိုက်-၂၄၀၊ အခန်း-၃

၂၅-ရပ်ကွက်၊ ဇေယျသုခလမ်း။

သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း (၁)

“လူကလေးရေ . . .”

“ဗျာ . . . အဖေ . . .”

“မင်းရဲဘဲကြီး ဘုန်းကြီးကို ဆွမ်းအုပ်သွားပို့စမ်းပါလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဖေကိုယ်တိုင် ငါးအိုးကပ်ဟင်း ချက်ထားတာ ဒီဟင်းမျိုး

ဆိုရင် ဘုန်းကြီးက သိပ်ကြိုက်တာကလေး။”

“ဪ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

မောင်ချမ်းသာက ဖခင်ကြီးကိုပြောကာ ချိုင့်ယူပြီး အိမ်ထိမှ

ဆင်းလာခဲ့သည်။

ချိုင့်ဆွဲလာသော မောင်ချမ်းသာ ရွာထိပ်မှာ ရုံညင်ကုန်

သော ပေစီး၊ သာဖောင်၊ ဂျာရစ်နှင့် ဖိုးပိန်တို့အုပ်စုနှင့် တို့နာသည်။

၂ ညိုရီဆွေ

“ဟေ့ကောင် . . . လာလေ၊ ကစားရအောင်”
ပေစိက ခေါ်သော်လည်း သူခေါင်းခါပြသည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“နေဦးကွ၊ ဘကြီး ဘုန်းကြီးဆီက ဟောဒီချိုင့်သွားပိုရဦးမှာ”

“အေးအေး ပြန်ပြန်ပြန်လာခဲ၊ မင်းပြန်လာတဲ့အထိ ကစား

ဝိုင်းက ပြီးမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ တိုစောင်နေမယ်”

“အေးပါ . . .”

လှည့်ထွက်လာသော မောင်ချမ်းသာကို ဂျာရစ်က အရေ
တကြီးလှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင်ချမ်းသာ”

“ဟေ . . . ဘာတုန်း ဂျာရစ်”

“မင်းရဲ့ ဘကြီးဘုန်းကြီးဆီက ငှက်ပျောသီးရရင် ဆွဲခဲကွာ
ဒီသစ်ပင်အောက်မှာ တို့လူစု ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြတာပေါ့”

ဖိုးပိန်က . . .

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ အိုကွာ ငှက်ပျောသီးမှ မဟုတ်ဘူး
ရရာဆွဲခဲ”

“အေးပါကွာ”

သာဖောင်က . . .

“အေး . . . ခါပေမယ် မင်းသတိထားသွားကွ ချမ်းသာ”

ဦးစိုးချိုင့်ဆိုင်နှင့် ဟူဖြူဖြူညို

“ဘာကြောင့်တုံးကွ သာဖောင်”

“ညက ဦးကြီးသာခွန်းတစ်ယောက် နွားပျောက်လို့ လိုက်ရှာ
ရင်း သချိုင့်ကုန်းက မြေပုံတွေကြားကို မဲမဲကောင်ကြီးတစ်ကောင်
ဝင်သွားတာ တွေ့ရလို့ ရွာကိုသုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးခဲရတယ်ဆိုဘဲ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

ဖိုးပိန်က . . .

နုတ္တက်

“ဟာ . . . ဟုတ်သာပဲ ချမ်းသာ၊ မင်းက သချိုင့်အမလေး”

ဖြတ်သွားရမှာဆိုတော့ . . .

“မင်းတို့ ပြောတာနဲ့ ငါကြောက်လာပြီကွာ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“အဟတ် . . . ဟား ဟား ဟား”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

သူ့သူငယ်ချင်းလေးယောက်က ဝိုင်းဟားကြရာ မောင်ချမ်းသာ
မှာ အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားသည်။

သို့သော် သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြောက်လွန်သဖြင့် တုန်လှုပ်
နေသည်။

ပြီးမှ သူက . . .

“မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ငါနဲ့ပေါ်လိုက်ခဲတော့”

ပျက်စီးမှု

စိုးစိန်က ပြော၍ . . .

“သွားစမ်းပါကွာ၊ တိုဒီမှာ ဆော့နေဆဲပဲပေါ့၊ ဟေ့ကောင်ချမ်း သာ၊ တကယ်လို့ သရဲလိုက်ရင် မင်းက ပါလာတဲ့ ချိုင့်တိုပေးလိုက်၊ ဒါဆို သရဲက မင်းအစား ချိုင့်ထဲက ထမင်းဟင်းတွေကို စားလိမ့်မယ်၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြပြန်၏။

မောင်ချမ်းသာက ဘာမှ မပြောပါ။ သူက ထမင်းချိုင့်ကို ဆိုကြီးပေါ်မှာ ခဏတင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် . . . လုံချည်ကို ခပ်တိုတို တင်းတင်းရင်းရင်း ပြင်စတ်သည်။

“အေး . . . အဲဒါမှ ထွက်ပြေးလို့ ကောင်းမှာပေါ့”

ဂျာရစ်အပြောကြောင့် မောင်ချမ်းသာ ဝိုင်းမဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“ထပ်မပြောကြနဲ့ကွာ၊ ငါ သိပ်ကြောက်နေပြီ”

မောင်ချမ်းသာက ထမင်းချိုင့်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သူငယ်ချင်းများကို ကျောခိုင်းကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရိရာ၊ သင်္ချိုင်းဘက်ဆီသို့ လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူ့အတွေး ပုံရိပ်တွင် ဦးကြီးသာခွန်း တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော

အိုင်အိုင်နန်းထိုက်နှင့် ဝတ္ထုစားကျီးညို

သရဲမဲ့မဲ့ကောင်ကြီးက ကြီးစိုးနေသည်။

လမ်းလျှောက်နေရသော်လည်း သူ ကြက်သီးထနေမိသည်။

သည်လိုနှင့် သင်္ချိုင်းနှင့်နီးလာမှန်းမသိ နီးလာသည်။

သင်္ချိုင်းကုန်း ဟိုမှာဘက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း ခေါင်မိုးချွန်းကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . တစ်ခါက ဦးသောကြာကလဲ

ပြောဖူးတယ်၊ ညတစ်ညမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက မိနီကြီးတစ်လုံး လှူထွက်လာသတဲ့၊ ကြီးဒေါ်မူက အဲဒါ မီးလုံးသရဲ ဖြစ်မှာပဲတဲ့၊ အာမလေး၊ တွေးမိရင် ကြောက်စရာ”

“အု . . . ဝူ”

“ဝူ . . .”

ထိုအခိုက် ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်က သင်္ချိုင်းကုန်းဘက်သို့ နေခင်းကြောင်တောင် လှည့်အူနေရာ နဂိုက ကြောက်နေသော မောင်ချမ်းသာမှာ ကျော်ချမ်းသွားရလေတော့သည်။

“ဟဲ့ခွေး . . . ဟဲ့ခွေး”

“ဝှစ် . . .”

“ဘုတ် . . .”

“ဂိန် . . . ဂိန် . . . ဂိန်”

“ဂိန် . . .”

ထိုကြောင့် လမ်းနံဘေးက ကြစ်စာခဲတစ်ခဲ ကောက်ယူ၍
ပစ်လိုက်သဖြင့် ထိမှန်ခံရသော ခွေးမှာ နာကျင်စွာ ဟစ်အော်ကာ
ဦးတည်ရာ ဒေရာသောပါး ထွက်ပြေးလေ၏။

ဖင်သီထွက်ပြေးသောခွေးက ကောင်းရိုးကို ကျော်တက်သည်
တွင် ရွံ့ဖြင့်ချော့၍ ဒေလိမ့်ကောက်ကွေး ပြန်ကျသွားသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ခွီး . . . ခွီး . . . ခွပ်
ခွပ် . . .”

မောင်ချမ်းသာက ခွေးစားအဖြစ်ကို သဘောကျလျှက် အားရ
ပါးရ ရယ်မောနေသည်။

ထိုအခိုက် သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်းမှ အသံဗလံအချို့ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဟာ . . . ဘာသံတွေပါလိမ့်”
သူ နားစွင့်လိုက်မိသည်။

အမှန်စင်စစ် မောင်ချမ်းသာ ကြားလိုက်ရသည်မှာ စကား
ပြောသံများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့် မောင်ချမ်းသာက ကြောက်စိတ်ကို ပါယ်ကာ
အသံကြားရာကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ခွီး . . . လက်စသတ်တော့ သင်္ချိုင်းကုန်းရဲ့ အလယ်၊
လက်ပန်ပင်ကြီးသုံးပင်နားမှာပါလား။ အဲဒီလက်ပန်ပင်ကြီးနားမှာ သရဲ

အသုံးဆိုတာ ရိုတယ်လို့ တစ်ခါက ဘကြီးလူဝပြောဖူးတာပဲ”

သို့သော် သူ့ခြေလှမ်းတွေက သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်းပိုင်းသို့
အလိုလို ရွေ့လျားနေပြီးဖြစ်ကာ လက်ပန်ပင်များဆီသို့ လျှောက်နေမိ
သည်။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ ထန်းပင်ပုလေး မြင်တွေ့သည်
နှင့် မောင်ချမ်းသာက ထိုထန်းပင်ပုလေးသို့ ပြေးဝင်ကာ ကွယ်နေ
သိုက်၏။

ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် ဖိုခဲလောက်ဆိုင် ပန်းပင်သုံးပင်
အလယ်ဗဟို ကွက်လပ်ကို မြင်မြင်ထင်ထင် လှမ်းတွေ့ရပေသည်။

စကားပြောသံများ ထွက်ပေါ်နေဆဲ ဖြစ်သဖြင့် မောင်ချမ်းသာ
ဘ တုန်ရည်သောလက်နှင့် ချိုင်တို ကိုင်ပြီး ပင်စည်အကွယ်မှ ချောင်း
ကြည့်လိုက်သည်။

လူသုံးဦးကို သူ တွေ့ရသည်။
တစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် စတံရုံအနက်
ဝတ်ထားသည်။

နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပုသည်။ ကတုံးဆဲ
ဘောက်နှင့်။

ကျန်တစ်ယောက်က လန်ဘား ဗျက်နာ အောက်ဖေးမှာ
မှတ်ဆိတ်မွှေးနှင့်။

ချစ်နီချစ်

“မင်းလဲ သိသားဘဲ ကျီညိုရာ၊ ဆရာကြီးရဲ့ နား၊ မျက်စိ
တွေဟာ လက်တံဘယ်လောက်အဆီ ရှည်တယ်ဆိုတာ”

ဆိတ်မှတ်ဆိတ်နှင့်လူက ပြောအပြီး၊ ကတုံးဆံတောက်နှင့်
လူက ပြောပြန်သည်။

“ဒီတော့ ... တို့ကို အသာတကြည်သာ ပေးလိုက်စမ်း
ပါကျီညိုရာ”

ဝတ်စုံနက်က ...

“အေးလေး မင်းတို့ကလဲ ကျီညိုအကြောင်း သိကြသားပဲ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မင်းတို့ကို ငါ သနားတယ်”

“ဘာကွ”

ကတုံးဆံတောက်နှင့်လူက မျက်နှာကျံကာ ဒေါသဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ၊ မင်းတို့ အနေနဲ့ သစ္စာဖောက်သွားတဲ့ငါ့ကို သုတ်သင်
နိုင်ရင် သုတ်သင်၊ ဒီလိုမှ မသုတ်သင်နိုင်ရင် မင်းတို့ ဆရာကြီးက

မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ပူး၊
ဒါကို ပြောတာပါလေ”

မောင်ချမ်းသာတစ်ယောက် ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်
နေသည်။

ရုတ်တရက် ထိုလူကြီးများ သူ့ကို တွေ့သွားလျှင် ထွက်ပြေး

ရန်လည်း ခြေလှမ်းပြင်ကာ ပုဆိုးကို မထားလိုက်သည်။
စကားသံများ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကဲ ... မင်း၊ အသာတကြည် ပေးမလား ကျီညို”
“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို တို့ အေးအေး ဆေးဆေး ပြန်ရပဲ”

“ဟား ဟား ဟား၊ ဒီမှာ ကိုယ့်လူတို့၊ ဒီပစ္စည်းဟာ
မင်းတို့ ဆရာကြီးပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ အရည်အချင်းနဲ့ ဖိုင်ဆိုင်

ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း၊ ဒါကြောင့် လိုချင်ရင် အသက်ကို ရင်းပြီး ယူကြပေ
တော့၊ ဒါဘဲ ရှိတယ်”

“ဩ ... မင်းက ဒီလိုလား”

လူရိုပ်များ နေရာရွှေ့ပြောင်းသွားသည်ကို ထန်းပင်ပုလေး
အကွယ်မှ မောင်ချမ်းသာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ ... အသက်မရှုနိုင်ဘဲ စိတ်ဝင်တစား ဆက်ကြည့်
နေမိရာသည်။

ထိုအချိန်၌ တိုက်ခိုက်သံများ ဆူညံသည့် ထွက်ပေါ် လာလေ
တော့၏။

အပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ ဗလကောင်းကောင်း မှတ်ဆိတ် ကျင့်စွယ်နှင့် လူထွားကြီးတစ်ယောက်က တံခါးဝမှာ ရပ်နေရာက သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။

“မင်း တယ်သူလဲ၊ ဘာကိုစွဲလဲဟေ့”

“ဩ... မင်းက လူသစ်ထင်ပါရဲ့”

“လူသစ်တွေ ဘာတွေ လုပ်စံနေနဲ့ ကိုယ့်လူ့ ငါက လူဟောင်း တွေကိုတောင် ဖြူပြီးခဲပြီ”

“အင်း... မင်းကြည့်ရတာ၊ တယ်ပြီး မိုက်တွင်းနက်ပုံပဲ”

“ဘာ ...”

ပြောပြောဆိုဆို လူထွားထွားက ထန်းသီးလုံးပမာထာ သူ့ လတ်သီးများကို ဆက်တိုက် ပြစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဝှစ် ... ဝှီး”

သို့သော် ဥရောပဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော သူ့က ခေါင်းကို အသာငဲ့၍ ရှောင်လေသည်။

ပြီးမှ အားပါးလှသည့် လက်သီးတစ်လုံးကို လူထွားကြီး ဝမ်းမိုက်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဝှစ်”

“ဘုတ်”

“အီး”

“ဒလုန်း... ဒလုန်း”

“အား”

ထိုအခါ နာကျင်မှုနှင့် ငိုက်ကျလာသော လူထွားကြီး၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် မြှောက်၍ မတင်လိုက်၏။

ထိုကြောင့်ပင် မချိမဆန်အော်သံနှင့်အတူ လူထွားကြီးမှာ လောကားမှ ဒလီမိကောက်ကွေး ကျသွားတော့သည်။

သူက လှမ်းကြည့်ခြင်းပင် မရှိဘဲ အတွင်းဖက်သို့ စင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အေးစက်စက် သေနတ်ပြောင်းဝ တစ်ခုက သူ့ခါး ကြားသို့ လာထောက်လိုက်လေတော့၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားရမည့် အစား သူက ညီညာသော သွားများပေါ်သည်အထိ သေနတ်ကို ကြည့်ကာ ရယ်မောနေ၏။

“ဟာ... ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ သေမင်းတမန် သေနတ်နဲ့”

“အိတ်ထားတာတွေအင် ရယ်နေတာက ဘယ်လိုလဲ”
သေနတ်ပိုင်ရှင် အမေးကို ထိုသူက မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်

သည်။

“ဒီသေနတ်ပိုင်ရှင်ဟာ၊ ကျုပ်ရန်ဖြစ်ရမယ်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

သေနတ်ကို ကြည့်ရုံနဲ့ သိလို့ပေါ့”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ” တော်တယ်ဗျာ၊ ကိုနန်းထိုက်၊ ခုံထောက်အရာရှိ ပီသပါပေရဲ့”

သေနတ်ကိုင်ထားသူက သေနတ်ကို ခါးကြားသို့ ထိုးသွင်းရင်း ပြောလိုက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ဆိုသူက ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

“ကိုဖိုးတုတ်ရေး၊ မစူးစမ်း၊ မဆင်ခြင်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လူမိုက် လူထွားကြီးအတွက် အောက်ထပ်က ချွတ်တားတွေတော့ တော်တော် အလုပ်ရှုတ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလာရင် ဒီလို ရှက်ရှက်သံသံ ဖြစ်တတ် လွန်းလို့ အဖေါင်ရဲ့ တပည့်လူမိုက်တွေက ခင်ဗျားကို မကြည့်တာဗျ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မီးလုံးတစ်လုံးတည်းသာ ထွန်းညှိထား သော အခန်းတွင်းသို့ ရှေးရှုသွားရင်း . . .

“ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ လောကကြီးမှာ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ သိပ်မိုက်တယ်လို့ သွေးနုထင်ရောက်နေသူတွေကို ကျွန်တော်ကလဲ တွေ့တဲ့ နေရာမှာ ပညာပေးချင်နေတာဗျ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”
ဖိုးတုတ်ဆိုသူ ဝင်တိုတိုကတုံးဆံတောက်နှင့် လူကလည်း

ရယ်မောကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ခါးကို ဖက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ တရင်း တနီး ခေါ်ခေါ်ခေါင်သွားသည်။

“ထိုင်ဗျာ အဲဒီခုံမှာ”
“အင်း”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စားပွဲရှေ့ခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖိုးတုတ်ဆိုသူက စားပွဲကိုပတ်၍ နောက်ဖက်ရှိ ထိုင်ခုံမှာသွားတိုင်သည်။

စားပွဲက ကျွန်းသားကွက်ပေါ်ကာ ပေါ်လစ်ရောင်ဖြင့် တောက် ပြောင်လျှက် ရှိပေသည်။

“ကလင် ကလင်”

ဖိုးတုတ်က ဘဲလ်ကို နိပ်လိုက်သည်နှင့် တံခါးပွင့်လာကာ ခပ်ချောချော တရုတ်ကပြားမလေး တစ်ယောက် လုစ်ခနဲ ပေါ်လာ သည်။

“ပျားအုံတံဆိပ် ဘရန်ဒီတစ်လုံးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့ . . . ဘဲကင်နဲ၊ ကြက်ဥ ဟပ်ဖရိုက်ကြော် တစ်ပွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“အမြန်ဆုံးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စတိုင်လို စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ သူ့ရွှေရောင် မီးခြစ်ဖြင့် ရွှေလေးခြစ်ကာ မီးညှိရိုက်ဖွာနေသည်။

“ကိုနန်းထိုက်ကျွန်တော့်ဆီကို လာတာ၊ အကြောင်းမဲ့တော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး”

“ခင်ဗျား သိပ်တော်တယ် ကိုဖိုးတုတ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အနောက်ပိုင်းလူမိုက်လောကမှာ လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်ရယ်လို့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ကျော်ကြားနေလေတာပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား မြောက်လှချည့်လား စုံထောက်ကြီးရာ”
ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောနေစဉ်မှာပင် စောစောက ထွက်သွားခဲ့သော အမျိုးသမီးချောနှင့် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က လင်ပန်းနှင့် စားသောက်စရာ အပြည့်အစုံကို ယူလာခဲ့သည်။

“လိုတာရှိရင် ပြောပါဆရာကြီး”

“အေး . . . လိုရင်ခေါ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူတို့က ပြန်ထွက်မည်အပြု ဖိုးတုတ်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ နေဦး ဆူစန်”

“ရှင် . . . ”

“အောက်ဘက်က ဘယ်သူမှ တက်မလာနဲ့လို့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောလိုက်စမ်း”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဆူစန်ဆိုသူလေးက အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို မရဲတရဲနှင့် စိတ်ဝင်စားစားကြည့်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“ဂလောက် ဂလောက်”

ဖိုးတုတ်ကိုယ်တိုင် ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ငဲ့ထည့်ကာ ရေခဲအော်ဒါတို့ကို အချိုးကျ စပ်ပေးသည်။

“ကဲ သောက်ဗျာ ကိုနန်းထိုက်၊” သောက်ရင်း အေးအေး

ဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် အရက်ခွက်ထိပ်စီကိုင်ကာ သောက်နေကြသည်။

သူတို့ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြသည်။

သို့သော် စကားမပြောဖြစ်သေး။

ပြီးမှ လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်က စမေးလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ခင်ဗျားရဲ့ကိစ္စကိုပြောပေတော့ ကိုနန်းထိုက်ရဲ့ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းဖက် အိတ်လှုံ ထိုးနှိုက်

သည်။

လက်ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဓါတ်ပုံဟောင်းတစ်ပုံ ပါလာ

သည်။

“ရော့ဗျာ”

လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်က လမ်းယူသူလျှက် ဓါတ်ပုံကို သေသေ

ချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဓါတ်ပုံက ကြာနေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်လောက် ကြာနေပြီ

အဲဒါ ဘယ်သူဆိုတာ ခန့်မှန်းပေးစမ်းပါဗျာ”

လမ်းမတော် ဖိုးတုတ် ကြည့်နေရင်း မျက်မှောင်ကျသွား

သည်။

“နို့ . . . . . နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဒီလူကြီးကို ကြည့်ခိုင်းတာ

ကျွန်တော် သိမယ်ထင်လိုလားဟင်”

“မှန်တယ်၊ ခင်ဗျားဆီကိုလာပြီး တကူးတက ကြည့်ခိုင်း

ရတာက ဓါတ်ပုံထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မြေအောက် ခုစရိုက်သမား တစ်ဦး

ဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုဖိုးတုတ်”

“ဩ . . . . . ဒီလိုကိုး”

လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ရှိုက်ဖွားရင်း

ဓါတ်ပုံကို ထပ်မံ၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြန်သည်။

ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်အင်း . . . မသိဘူးဗျာ”

“ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တောင် မခန့်မှန်းနိုင်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

အိုင်အို နန်းထိုက်က ထပ်မပြောတော့ပေ။

နှစ်ဦးစလုံး အရက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ တစ်ကြိုက်စီ သောက်ကြ

ပြန်သည်။

အပြည်းစားကြသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်သို့ နှိုက်ကာ

နောက်ထပ် ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

“သူ့ကိုရော့ ဗျာ”

လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်က ဆွဲယူကြည့်ရှုလိုက်သည်။

“အလို . . . . . အလို”

“ဘာလဲဗျာ၊ သိလို့လား”

“အင်း . . . . . တွေဖူးသလိုပဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်သဖြင့်

လမ်းမတော်ဖိုးတုတ် ကြောင်သွားသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ဗျာ”

“ခင်ဗျားကို လှောင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အခုတလော မန္တလေးမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ “မြသာစည်” အငြိမ်အဖွဲ့က နာမည်ကျော် အငြိမ်မင်းသမီးချောလေး စိန်မြချယ်ရဲ့ ပုံဆိုတာ ခင်ဗျား မရိပ်မိတဲ့ အတွက် ရယ်မိတာပါ”

“ဟာ . . . ဟုတ်သားပဲ၊ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းက အလှူတစ်ခုမှာတောင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကျော်ကျော်က လာကသွားတာပဲ”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ အကလဲကောင်၊ ရုပ်လဲချောတဲ့ အဲဒီအငြိမ်မင်းသမီးလေး စိန်မြချယ်ကို ရန်ကုန်ပွဲခင် ကံထရိုက်တွေ ကပါ မျက်စိကျပြီး အလှအယက် ဝှားရမ်းဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်လေ”

“အို . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီမင်းသမီးလေး နာမည်ကျော် ဦးတော့မှာပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လျှက် ကြက်ဥကြော် တစ်ဖတ်ကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးကော်၍ ကျင်လည်စွာ စားလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူက . . . .

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု ကူညီဗျာ”

“အိုး . . . အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြန်မာလူမျိုး၊ မျိုးချစ်တစ်ဦး ပီပီသသကျွန်တော်ကို ကူညီခဲ့တာတွေ များလှပါပြီ ဘယ်လို ကူညီရမလဲဆိုတာသာပြောပါ၊ ကျွန်တော်ကူညီဖို့ အသင့်ပါလေ”

“ကောင်ပြီ ဒီလိုဗျာ၊ မှခင်းတစ်ခုနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး ကျွန်တော်

တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့က ဒီမင်းသမီးလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“အင်း . . .”

“ခင်ဗျား ဒါတွေ မသိဘူးလား”

ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ ဆရာရယ်၊ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်

အလုပ်က လူမှိုက်အသီးသီးရဲ့ လုပ်ရပ်နဲ့ ဟော်တယ်တွေက ရတဲ့ မိုက်ကြေးကိစ္စကို ဂရုစိုက်နေရတယ် မဟုတ်လား ဒီတော့”

“ဒီတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး ဆိုပါတော့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုနန်းထိုက်”

ထိုနောက် သူတို့နှစ်ဦး စားပွဲပေါ်ရှိ အစားအသောက်များ

ကို ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်ကြပြန်တော့သည်။

ပြီးမှ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဓါတ်ပုံများကို ပြန်ယူ၍ အိတ်ထဲ

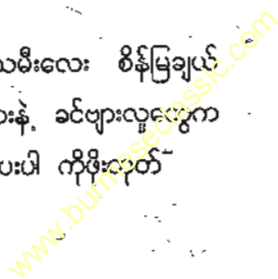
ထည့်ကာ . . .

“ဒီလိုဗျာ၊ လာမယ် အပတ်မှာ မြသာစည် အငြိမ်အဖွဲ့ဟာ

ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းက သေဋ္ဌေးကြီး ဦးသာဗျော့ရဲ့သား မင်္ဂလာဆောင်မှာ လာရောက်ကာပြုဖျော်ဖြေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလို တည်းတဲ့အခါမှာ မင်းသမီးလေး စိန်မြချယ် အစ်ယောက် အန္တရာယ် မတွေ့စေဖို့ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလှူငွေက တတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါ ကိုဖိုးထုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မသိလို့ မေးပါရစေဗျာ”

“မေးပါလေ”

“ကျွန်တော်တို့ လူခိုက်တွေ စောင့်ရှောက်တာထက်စာရင် ပုလိပ်အမှုထမ်းတွေ စောင့်ရှောက်တာက ပိုမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဒါဟာ မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ”

အိုင်အို နန်းထိုက်က ပြောပြောဆိုဆို စတိုင်လို စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဝီညွှံ့ဖွာရွိုက်နေလိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ဒါပေမယ့် အငြိမ်အဖွဲ့နောက်ကို လိုက်နေသူ တစ်စုက ပုလိပ်အဖွဲ့ရဲ့ အနံ့ကို ရတာနဲ့ လုံးဝ သီတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဪ . . . ဒီလိုကို အဖြင့် သဘောပေါက်ပါပြီ ကိုနန်းထိုက်”

ကိစ္စဝိစ္စပြီးသောအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် လူခိုက်ခေါင်း ဆောင်လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်ကို နှုတ်ဆက်လျှက် ပော်တယ်လေကား အတိုင်း ခပ်တည်တည် ဆင်းလာခဲ့ပေတော့သည်။

အခန်း (၃)

တစ်နေ့သ၌ မြင်းရထား တစ်စီးသည် ကျောက်ကုန်း အရပ်ရှိ လမ်းတစ်လမ်းပေါ်တွင် မောင်းနှင်နေရာမှ လူရှင်းသော နေရာ အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားလေတော့၏။

“ဆင်းတော့”

မြင်းရထားသမားက မတိုးမကျယ် ပြောလိုက်သောအခါ မြင်းရထားတံကားက ရုတ်တရက်ဆင်းလာပြီးနောက် လူတစ်ယောက် လမ်းပေါ်သို့ ခုန်ချလာ၏။

ထိုလူသည် မိုးကာအင်္ကျီ သက္ကလပ်ဦးထုပ်၊ စသည် စမတ် ဘူးကျဝတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ် ထွားကြိုင်းလှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“အေး . . . မင်းရဲ့ မြင်းရထားကို ပြန်လှည့်ပြီး အသင့်တော် ဝါအွက်ချင်းပြန်လာမယ် ဟေ့”

“သိပ်မကြာစေနဲ့”

သူက ကွက်လပ်ထဲ၌ ပေါက်နေသော လူတစ်ရပ်သာသာ ခြုံတောက်ကို ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်ရှိ တိုက်ပျက်ကြီးကိုရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူ တိုက်ပျက်ကြီး အဝသို့ ရောက်လာသည်။

“ညောင် . . . ဝေါင်”

“ဝီ . . . ဝီ . . . ဝီ”

ကြောင်နက်ကြီး တစ်ကောင်က ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချလာ ကာ သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

ထိုကြောင့် သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက လက်ဖျစ်တီးကာ ချော ခေါ်လိုက်ရသည်။

“ဖျီး . . .”

သို့သော် ကြောင်နက်ကြီးက ကျားတစ်ကောင်အလား မာန်ဖျါ့ ပါးစပ်ဖြကာ အသင်ခုန်အုပ်ရန် အနေအထားပြင်လိုက်သည်။

သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွား သည်။

ချက်ချင်း သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စီးကျလာသည်။

ကြောင်နက်ကြီးက ခုန်အုပ်ရန် အနေအထား ဝပ်နေရာမှ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

သူလည်း လှုပ်ရှားရန် မဝံ့ရဲ့။

“မဟူရာ . . . ဟေ့ မဟူရာ”

ထိုစဉ် . . . တိုက်ပျက်ကြီးအတွင်းမှ အသံသံသံ ထွက်ပေါ် လာသည်။

ကြောင်နက်ကြီး နားရွက်လှုပ်ကာ နားစွင့်နေသည်။

“နှီ . . . နှီ”

“နှီ . . .”

နောက် . . . လေချွန်သံ သုံးချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ထိုအခါကျားမှ ကြောင်နက်ကြီးမှာ တိုက်ပျက်ကြီး ပြတင်းပေါက် ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဟူး . . .”

သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက လေပူတစ်ချက်မှတ်ကာ မျက်နှာမှ ခွေးများကို လက်နှင့် သပ်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ ကြောင်နက်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားရာ ပြတင်းဘောင် သို့ တက်ရောက်လျက် အတွင်းသို့ ခုန်ချသွားသည်။

“အဂ္ဂ . . . တံခါးဖွင့်ထားတယ်၊ ဆင်းလာခဲ့ဟေ့”

မြေအောက်မှ ပေါ်လာသော အသံတစ်သံက အပေါ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်လာသည်။

အဂ္ဂဆိုသူက ခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက်ကာ အခန်းထောင်

သို့ လာခဲ့သည်။

အသင့်ပွင့်နေသော မြေအောက်ခန်းတံခါးမှ တဆင့် အလင်း
ရောင် မှန်ပျံ့ပျံ့ ရိုရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဆလိုက်ကဲ့သို့ အုပ်ဆောင်းနှင့် ထွန်းထားသော မီးလုံးကြောင့်
အဂ္ဂမျက်လုံးများ ရုတ်တရက် ကျိန်းစပ်သွားသည်။

“အဲဒီမှာ ထိုင်ဟေ့”

အမိန့်ပေးသံကြောင့် မီးလုံးနှင့်မလှမ်းမကမ်းနဲ့မှာ အဂ္ဂ ဝင်ထိုင်
လိုက်ရသည်။

မီးလုံးနောက်ကွယ် အမှောင်ထဲမှ မျက်လုံးတစ်စုံက သူ့ကို
အကဲခတ်ရင်း စူးစမ်းသလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . . .

“ဟိုကို သွားမယ်တိစ္ဆာအတွက် မဟုတ်လားကွ အဂ္ဂ”

ဟု မေး၏။

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်နဲ့ နောက်နှစ်ယောက်ပါ
ခင်ဗျာ”

“အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်တွေ မင်းဆီကို ငါ ပေးထား
ပြီးပြီ မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“မျှော်လင့်သလို မဖြစ်ခဲ့ရင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ သိချင်
လိုပါခင်ဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရယ်မောလိုက်သော အသံကြီးကြောင့် အဂ္ဂတစ်ယောက်
လန့်ဖြန် သွားရသည်။

သူက ငြိမ်နေစဉ် အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မင်းနယ်ကွား၊ မင်းဟာ ငါ့ လက်ရွေးစင် မဟုတ်သလို
ပါလား”

သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားရသည်။

“ဒီမှာ အဂ္ဂ”

“ဗျာ”

“မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ရင် မင်းလုပ်စရာ တစ်လမ်းပဲ
ခွီတယ်၊ အဲဒါက . . . .”

အဂ္ဂ စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။

“အဲဒါက . . . မင်းနဲ့ ပါသွားတဲ့ နှစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်

ပြီး မင်းလဲ တစ်လကိုးသီတင်း ဆိုသလို လွတ်ရာမှာ ခဏတိမ်းရှောင်
နေဖို့ပဲ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရောဟေ့”

“ဝုစ်”

လွင့်ပျံ့လာသော ငွေထုပ်တစ်ထုပ်ကို အဂ္ဂက သွက်သွက် လက်လက် ဖမ်းယူလိုက်၏။

သူက မိုးကာ အင်္ကျီအောက်သို့ ထိုးထွည်ကာ လှည့်ထွက် မည်ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏနေဦး”

သူက ချာခနဲပြန်လှည့်လိုက်သည်။

အသင့် နားထောင်နေသနား။

“မင်းသမီးလေး စိန်မြခြယ် လုံးဝအနာတာရှ မဖြစ်စေနဲ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

သူက ပြန်လှည့်ပြီး စာခါးဝခီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မီးက ဖျပ်ခနဲ မှောင်သွားသဖြင့် အဂ္ဂ ခြေလှမ်းရန် ခက်သွားသည်။

“ညောင် . . . ဝေါင်”

သို့သော် ကြောင်နက်ကြီးက မျက်လုံးစိမ်းကြီးနှင့် ကြည့်ကာ အရှေ့မှ လမ်းပြသွားသဖြင့် အဂ္ဂလည်း ကြောင်နက်ကြီး နောက်မှ လိုက်ထွက်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၄)

သူဌေးကြီးဦးသာဗျော၏ တိုက်ကြီးမှာ မီးရောင်များ ထိန်လင်း သူ့က စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများဖြင့် စီစီညီညီလျှက်ရှိသည်။

ဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ မြက်ခင်းပြင်တွင် မီးဖိုကြီးများ၊ မိုးပြဒယ် အိုးကြီးများဖြင့် ချက်သူ၊ ငြုတ်သူများမှာ ချွေးတလုံးလုံးရှိနေကြသည်။

အမှန်စင်စစ် မင်္ဂလာညွှန်ပွဲတွင် ကပြဖျော်ဖြေရန်အတွက် “မြသာစည်” အငြိမ်းအဖွဲ့ ကြိုတင် ရောက်နေသဖြင့် အငြိမ်းအဖွဲ့သား သုံး ဝားသောက်ရန် ချက်ပြုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အငြိမ်းထောင်ဆရာလည်းဖြစ်၊ လူရွှင်တော်လည်းဖြစ်သူ ချက်ကြီးသည် သေဌေးကြီးဦးသာစည်တို့ လင်မယားနှင့် ညွှန်ခန်း၌ စကားစမြည် ပြောလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အငြိမ်းအဖွဲ့က ရန်ကုန်ခွင်တွေမှာ ပင်ကြဲပြီး သမီးလေး စိန်မြခြယ်ရဲ့မိတ်ကို ပိုကြီးအောင် ထုတ်ချင်နေတာမှာ

သူဌေးကြီးက မင်္ဂလာပွဲအတွက် အခုလို ငှားလိုက်တော့ အတိုင်း ထက်အလွန်ဆိုတာလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ခင်ဗျာ။”

သူဌေးကြီးက . . . .

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ရေငုတ်တုံး ရေတွင်းဆဲကျတယ်လို့ ပြောရင်လဲ ရပါတယ် ကိုချက်ကြီးရယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သူဌေးကြီး ဦးသာဗျော စကားကြောင့် ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်လှ နှင်တကွ လူရွှင်တော် ချက်ကြီးတို့ပင် ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ပြီးမှ သူဌေးကြီးက . . . .

“ဒီလို ကိုချက်ကြီး ကျုပ် မန္တလေးကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတော့ မိတ်ဆွေတွေက ခင်ဗျားတို့ မြသာစည် နာမည်ကြီး အငြိမ်အကြောင်း ချစ်လိုက်တာနဲ့ သားရဲ မင်္ဂလာ ကိစ္စမှာ ဖျော်ဖြေ နိုင်အောင် ကြေးကြီးပေးပြီး ငါးခဲတာပေါ့ဗျာ” ဟု ဆို၏။

ကိုချက်ကြီးက . . . .

“ကြေးမကြီးဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်း အငြိမ်ကတဲနေကျရင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးလေး စိန်မြချယ်က ပြဿနာလိမ့်မယ် သူဌေးကြီး” ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဆိုလှသည်လား၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ မင်းသမီး

လေးကို အပေါ်ထပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူခိုင်းထားတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိန်မြချယ်နဲ့ လက်ထောက်မင်းသမီး မြသန်းကြည် တို့နှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှာ အနားယူစေပါတယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင် ဖုန်းနံပါတ် လူရွှင်တော်ပေစီကို တစ်ခန်းကျော်က အခန်းမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မှာထားခဲ့ပါတယ် သူဌေးကြီး”

“ဪ... ဪ... ကောင်းပါလေ့၊ ကိုချက်ကြီး၊ ကျုပ်အိမ်မှာနေစဉ်အတွင်း ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ လိုတာရှိရင် ပြောသာ ပြောပါ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ထိုခဏမှာပင် ထိန်ထိန်လင်းနေသော မီးရောင်များက ရုတ်ချည်း မှောင်ကျသွား၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

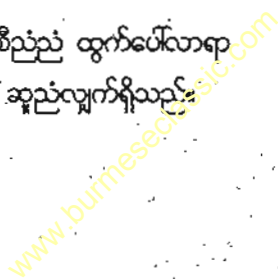
“အို”

“အလို”

အမေဇိတ်သံများက ဟိုမှသည်မှ စိစိသည် ထွက်ပေါ်လာရာ တိုက်ကြီးအတွင်း၌ရေး ခြံကြီးအတွင်းမှာပါ ဆူညံလျက်ရှိသည်။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

အမလေး

“ဟာ... ဒါ လူရွှင်တော် ပေစီရဲ့ အသံပဲဗျာ၊ မင်းသမီးလေး ပျောက်နေတယ်ဆိုပါလား။”

ဇာတ်ပိုင်ရှင် လူရွှင်တော်ချက်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို လုံ့လကုန်ကာ လှေကားရင်း၌ သတိမေ့လဲနေသူ သုံးယောက်ကို ခုန်ပျံ့ကျော်လွှား၍ လှေကားအတိုင်း ဒရောသောပါး ပြေးတက်သွားတော့သည်။

“မဖြစ်ဖူး၊ မဖြစ်ဖူး၊ ရဲဗြာနကို ဖုန်းဆက်မှ ဖြစ်မယ်”

သူဌေးကြီးဦးသာဗျောက် ရေရွတ်ပြီးလျှင် တယ်လီဖုန်းရိုရာသို့ သွားလေ၏။

ဂျမဒါမူးသာ ခေါင်းဆောင်သော ဒီအိုင်ဒီ စုံထောက်များက ခြံကြီးတစ်ခြံလုံး၊ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကြည့်ရှုကြသည်။

ပြီးလျှင်ပြန်လည်သတိရလာပြီဖြစ်သော လူများကို ဂျမဒါမူးသာ ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။

ထိုအခါ ဖိုးလုဆိုသူက ၎င်းသိသမျှ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြရှာသည်။

“ရုတ်တရက်မီးခိုတ်သွားတော့ ကျွန်တော်ဟာ အမှတ်မထင်အိမ်နောက်ဘက်က ထွက်အလာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူဌေးကြီးလင်မယား အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေရှိရာ အထက်ထပ်ကို မှောင်ထဲမှာအပြေးအက်ဖို့အလုပ်...”

“ကောင်းပြီ ဆက်ပြောပါလေ”

“ဒီအချိန်မှာ အပေါ်ထပ်က လျှင်လျှင်မြန်မြန် ပြေးဆင်းလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော် နှာခေါင်းဝကို အဝတစ်ခုနဲ့ ဒီကပ်လိုက်တော့ စူးရှအနံ့ကို ရှုခိုက်မိပြီး...”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို တော်ပါပြီ၊ လူဆိုးက ခင်ဗျားနာဝကို မေ့ဆေးနဲ့ သတိမေ့အောင် လုပ်လိုက်တာပါပဲ၊ ကဲ... ကိုမောင်ညို ခင်ဗျားဖြစ်ပုံကို ရှင်းပြပါဦး”
ထိုအခါ ကိုမောင်ညိုက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ချက်ပြုတ်ရာမှာ တာဝန်ကျတာမို့ အိမ်ထဲမှာ သံဖယ်အိုးတစ်လုံးယူဖို့ ဝင်လာတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ မီးက ရုတ်တရက်မှောင်ကူးသွားပြီ။ အပေါ်ထပ်က အော်သံ ထွက်ပေါ်လာတာမှာ လှေကားပေါ် ပြေးအတက်...”

ဂျမဒါ မူးသာက ထိုနေရာ အရောက်တွင် လက်ကာ ဖြုလိုက်သည်။

ထိုနောက် ၎င်းက...

“ကဲ... နောက်တစ်ယောက်၊ ကိုလှမြင့် ဆိုတာ မဟုတ်လား၊ ပြောဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဤတွင် ကိုလှမြင့်က ပြောပြပြန်လေ၏။

“ကျွန်တော်က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနဲ့ လက်ထောက်မင်းသမီးတွေအတွက် ခရမ်းချဉ်သီးသုတ် သွားပို့တာပါ။ အဲဒီကအဆင်မပြေကားအဆုံးရောက်တော့ သူတို့ကြံ့သလို ကြံ့ရတာပါပဲ ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပြီးလျှင် အော့အန်လျှက်ရှိသော လက်ထောက်မင်းသမီး မြသန်းကြည်ကို ခေတ္တမျှ စောင့်နေလိုက်ကြသည်။

ဂျပဒါ မူးသားက အငြိမ်ပိုင်ရှင် ကိုချက်ကြီးကို အားနာဟန်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“အေးဗျာ၊ အားတော့နာတယ်၊ သူ့ခဲဗျာ မေ့ဆေးကြောင်အော့အန်နေရာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို နဲ့နဲပါးပါး စစ်မေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

အတန်ကြာစောင့်နေပြီးမှ မြသန်းကြည် သက်သာသွားသဖြင့် မေးဖြစ်သည်။

“ဖြေးဖြေး ပြောပြပါလား မင်းသမီး မြသန်းကြည်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဒီ ဒီလိုပါ”

ပြီးလျှင် လက်ထောက်မင်းသမီးမြသန်းကြည်က သူမ သိ

သမျှကို အောက်ပါအတိုင်း မခြွင်းမချွန် ပြောပြလိုက်တော့၏။

“ကျွန်မတို့အတွက် ဟိုဦးလေးကြီး တစ်ယောက်က ခရမ်းချဉ်သီးသုတ် လာပို့ပေးလို့ စိန်မြချယ်နဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စားမယ် ပြင်နေတုန်း... ဗြန်းဆို...”

ဂျပဒါမူးသားက စီးကရက်ဆစ်လိပ်ကို မှိုက်ဖွာရင်း စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ခေါင်ညိတ်လိုက်ရာ မင်းသမီးမြသန်းကြည်က ဆက်ပြောပြလေ၏။

“မီးက ရုတ်တရက် မှောင်ကျသွားခိုက် ခန်းထဲမှာ ရုပ်တိုက်လှုပ်ရှားသံ ကြားလိုက်ရပြီး စူးရှရ အနံ့ကို ရှုရှိုက်လိုက်ရတာပါပဲရှင်”

“အင်း...”

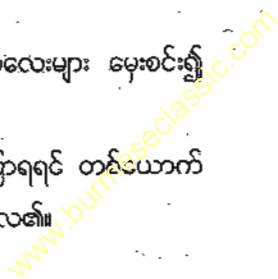
“ကျွန်မ သတိမလစ်ခင်မှာ စိန်မြချယ်ရဲ့ အော်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်မိသလိုပါပဲရှင်”

“မှောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ဆီ ဝင်လာတဲ့ လူဟာ ဘယ်နှစ်ယောက်လို့ ခန့်မှန်းမိသလဲ၊ အဲဒါ မင်းသမီးသိသလောက် ခန့်မှန်းပြောကြားပေးပါလားခင်ဗျာ”

ဤတွင် မြသန်းကြည်က မျက်လုံးကလေးများ မှေးစင်း၍ နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ သူမက ...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ စိတ်ထင် ပြောရရင် တစ်ယောက်

ထက်တော့ ကမယ်မထင်ဘူး” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“သေချာရဲ့လားဗျာ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုနောက် မြသန်းကြည်က ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

“ခြေသံတွေရဲ့ အနေအထားဟာ တစ်ယောက်ထက် မက
တာတော့ သေချာပါတယ်”

ဟု တိတိကျကျ ခန့်မှန်း ပြောကြားလိုက်သည်။

ဂျပဒါ မူးသာက မြသန်းကြည်ကို စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် အိမ်
ပေါ်ထပ်မှ ခြံတွင်း ခြံပြင်အနံ့ တစ်ကိုယ်တည်း စစ်ဆေးမှုကို ပြုလုပ်
နေစဉ် အခြားစုံထောက်များက စစ်မေးသင့် သူများကို ဆက်လက်စွဲ
ခေါ်ယူ စစ်မေးနေပေသည်။

အတန်ညဉ့်နက်မှပင် စုံထောက်အဖွဲ့က ၎င်းတို့ကားဖြင့်
ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

“မင်းရဲ့ အစီရင်ခံစာအရဆိုရင် ခြေရာ အတော်များများဟာ
ခေါင်းရင်းဘက်ခြံစည်းရိုးနားမှာ တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ဒီလူတွေဟာ
မင်းသမီး စိန်မြချယ်ကို အဲဒီဘက်ကပဲ ထုတ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်
မူးသာ”

“သေချာပါတယ်ဆရာ”

“ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲကွာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

ထိုအခါ ဂျပဒါမူးသာက ခေါင်းညိတ်လျက် . . .

“ဒီလိုပါဆရာ၊ ခြေရာအားလုံးဟာ ကင်းဘတ်ဖိနပ်ရာတွေ
ဖြစ်ပြီ။ ခြေရာတစ်စုံကတော့ မြေကြီးထဲမှာ တော်တော်လေး နှစ်ဝင်
နေတာကို တွေ့ မြင်ရပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဟေ . . . ဒါဖြင့် အဲဒီလူက မင်းသမီးစိန်မြချယ်ကို
ထမ်းပိုးသွားတာပဲပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ သို့ပေမယ့် မင်းသမီး စိန်မြချယ်
မရုန်းနိုင်၊ မကန်နိုင်အောင်တော့ အကူအညီ ယူလိမ့်မယ်
ထင်တယ်”

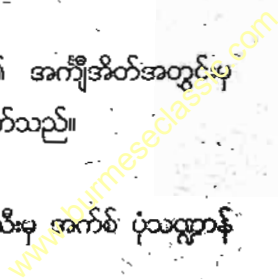
“မှန်ပါတယ်၊ ဒါမှ မင်းသမီးဟာ မအော်နိုင်သလို ရုန်းကန်မှု
မရှိနိုင်ဘူးပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦး ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်ကာ အတွေးကိုယ်စီဖြင့်
ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ပြီးလျှင် ဂျပဒါ မူးသာက ၎င်း၏ အကျီအိတ်အတွင်းမှ
တစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်တရက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဆွဲကြိုးလေးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ လော့ကက်သီးမှ အက်စ် ပုံသဏ္ဍာန်

လေး ရောထိုးထားတာမို့ မင်းသမီးစိန်မြချယ်ရဲ့ ဆွဲကြီးဆိုတာ မပြောဘဲနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။”

အိုင်အို နန်းထိုက်က ဆွဲကြီးနှင့် အက်စ်ပုံသဏ္ဍာန် လော့ကက် သီးလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုနောက် ၎င်းက . . .

“ကဲ . . . လုပ်စမ်းပါဦး ဒီဆွဲကြီးလေးကို မင်း ဘယ်က ရခဲ့တာလဲ မူးသာ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ခေါင်းရင်းဖက် ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေ ကြားက တွေတာပါဆရာ”

“ဪ . . . အေးအေး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိုမူသာ ပြောကာ မူးသာကို စေ့စေ့ ကြည့်နေ၏။

ထိုနောက် သူက . . .

“ကဲ . . . မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို ပြောစရာ ကျွန်သေးတယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဤတွင် ဂျမဒါ မူးသာက ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သူ ပီပီ . . .

“ကျွန်တော်ပြောမလိုပါဆရာ၊ ဆူဗေဒါ သောကြာ ကိစ္စ မဟုတ်လား” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“မှန်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညက ဆူဗေဒါ သောကြာခေါင်းဆောင်တဲ့ ဝတ်ထောက်အဖွဲ့ အားလုံး လေးယောက်စိတ်ကို အရပ်ဝတ် ဝတ်စေပြီး သေဌေးကြီး ဦးသာဗျော အိမ်အနံ့မှာစောင်နေကြဖို့ ဆရာအမိန့်အတိုင်း ကျွန်တော် တာဝန်ပေးခဲ့ပါတယ်”

အင်း . . .

“ကိစ္စပိစ္စတွေပြီးလို့ ကျွန်တော်က တာဝန်ကုသုတွေကို ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးတဲ့အခါ ဆူဗေဒါသောကြာတစ်ယောက် ပျောက်ခြင်းမလှ ဆောက်နေတာကို သိရပါတယ် ဆရာ”

“ဟေ . . .

တော်ယုံတန်ယုံ မအံ့ဩတတ်သော အိုင်အိုနန်းထိုက် အိမ်တိုင်ပင် အိန္ဒြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ကာ မျက်နှာများပင့်လျက် ပါးစပ် သဘွားရသည်။

ပြီးမှ အိုင်အို နန်းထိုက်က . . .

“စဉ်းစားစရာပဲ၊ ဆူဗေဒါသောကြာဟာ ဘာအတွက် ပျောက် တာလဲ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလို ရေရွတ်နေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာပဲဆရာ”

“ဒါပေမယ့် စဉ်းစားလို့ မရဘူးမဟုတ်လား”

“ဆရာပြောသလိုပါပဲ”

ကျွဲ . . . အီ . . . အီ”

ထိုအခိုက် အမြန်နင်းလာသော ခြေသံနှင့်အတူ ရုံးခန်း
ဆင်နွှဲရွက်တံခါးက ရုတ်တရက် ပွင့်သွားခဲ့လေ၏။

“ဟာ ကိုထွန်းလင်း”

“ဝင်ဗျာ”

အိုင်အို နန်းထိုက်ရော၊ ဂျပဒါ မူးသာကပါ စုံထောက်
ထွင်းလင်းကို ပျူပျူရာရာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာတို့”

စုံထောက် ထွင်းလင်းက ခေါင်းညိတ်လျှက် ထိုမှသာ ပြောရင်း
မောနေဟန်ဖြင့် အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှုရှိုက်နေရာ၏။

ပြီးမှ ၎င်းက...

“ဆူဗေဒါ သောကြာတစ်ယောက် သေနတ်ဒဏ်ရာ ရလို
ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ တင်ထားရတယ် ဆရာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ...”

“ဟာ...”

သူတို့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြရသည်။

ပြီး အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျပဒါမူးသာတို့ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

“တာမေ့ဂါတ်တဲနဲ့ မလှမ်းမကမ်း တိုက်ပျက်ပြီး တစ်ခုထဲမှာ
ဒဏ်ရာနဲ့ သတိမေ့နေတဲ့ ဆူဗေဒါသောကြာကို ပတ္တရောင် အဖွဲ့က
တွေ့လို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူစု လိုက်သွားပြီး အချိန်မီ

ဆေးရုံ တင်ပေးလိုက်ရတယ် ဆရာ

ဒဏ်ရာက ဘာဒဏ်ရာလဲကွ-

“သေနတ်ဒဏ်ရာပါ”

“အို...”

“အလို...”

“ဆူဗေဒါ သောကြာ သတိမရသေးဘူးလား ကိုထွန်းလွန်း”

“ဟင်အင်း၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အထိ သတိမရသေးဘူး

ခင်ဗျာ”

“ဆေးရုံမှာ ဘယ်သူ့ကို အစောင့် ထားခဲ့သလဲ”

“စုံထောက် ကျော်တင်ကို ထားခဲ့ပါတယ်”

အိုင်အို နန်းထိုက်က စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းအချို့ကို အံ့ဆွဲထဲ
ထည့်ကာ သော့ခတ်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက...

“မဖြစ်ဖူး မူးသာရော၊ ဆေးရုံကြီးကို မင်းနဲ့ ငါကိုယ်တိုင်
လိုက်သွားကြည့်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပြီးလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက် စုံထောက်ထွန်းလင်းကို ထားခဲ့တာ
ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဝတ်စုံနက် တစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ ထသွား၏။

ပြီးလျှင် လျှို့ဝှက်နံရံတစ်နေရာရှိ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ ၎င်းတို့ ထိုင်နေသည့် ညှဉ်ခန်းအနီးမှ အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဒရီး . . . ဒရီး”

“ဂျလစ် . . . ဂျစ်”

ချွက်ချွင်းပင် ညှဉ်ခန်းအား ကာရံသည့် ပျဉ်ချပ်ထူကြီးများ ရွေ့လျားခိုင်းပတ်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့သည်။

အပြင်ဖက်မှ ကြည့်လျှင် ညှဉ်ခန်းမှာ ပျောက်ကွယ်နေသော် လည်း ညှဉ်ခန်းမှ ကြည့်လျှင် မှန်လုံအိပ်ခန်းကို အတိုင်းသား လှမ်းမြင် နေရပေသည်။

စောစောက ထွက်ခွာသွားသည့် ဝတ်စုံနက်ပြန်ရောက်လာပြီး၍ မကြာမီ အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော သူနာပြုဆရာမလေး တစ်ယောက်သည် မဝံ့မှရဲခြေလှမ်းများနှင့် ရွေ့လျားလာသည်။

သူမလက်ထဲတွင် လူနာအတွက် လိုအပ်သောဆေးနှင့် အဆုံး အဆောင်ပစ္စည်းများ ပါရှိလာသကဲ့သို့ သူမ၏ နောက်ဖက်တွင်ကား ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်သည် သေနတ်ဖြင့် ချိန်လျှက် လိုက်ပါလာ လေ၏။

“ရှေးဟော့ မင်းတို့အတွက် တစ်ယောက် တစ်ထပ်စီပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးဆိုသူက စားဖွဲ့အံ့ဆွဲထဲမှ အထုပ်သုံးထုပ်ကို ယူကာ အဂ္ဂနှင့် သူလူများကို တစ်ယောက်တစ်ထပ်စီ ဧပေးလိုက်၏။

စိန်မြချယ် ပျောက်သွားတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်ကုန် အနောက်ပိုင်းမှာတော့ အစောင့်လေး ဆူပွက်သွားမှာ သေချာတယ်။ ဗုလိပ်တွေ နောက်ယောင်မခံနိုင်အောင် မင်းတို့ ကိုယ်ရိုက်သပ် နေကြဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး”

အခန်း (၆)

ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီး၏ အရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် လူကြီး တစ်ဦးတွင် ဆေးတံကို ဇိမ်ခံကာ မီးညှို့ရိတ်ဖွာလျက် ရှိ၏။

၎င်းထိုင်နေရာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ကား မြေအကြမ်း ကရားအိုး နှင့် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံး ရှိနေလေ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း လက်မောင်း လက်ဖျံများ တုတ်ခိုင်ကာ ပကတိသွက်လက်ဖျတ်လတ် သော အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် ၎င်း၏ စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးအရ ဖြစ်ပေသည်။

မျက်လုံးများက သူတစ်ထူး၏ အတွင်းသရုပ်ကို ဖော်ထုတ် နိုင်ယုံမျှ မက အခက်အခဲဟူသမျှကို ရဲရဲရှင်ရှင် ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်း တတ်သော သဘောကို ဖော်ဆောင်လျက်ရှိသည်။

မကြာမီ ခွေးဟောင်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရပြီးလျှင် ကြံနိုင်သော ဆိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင် လူရွယ် တစ်ယောက်သည် ခြံတံခါးဝ၌ ပေါ်လာလေ၏။

“ဝုတ် . . . ဝုတ်”

“ဝုတ် . . .”

ခွေးဖြူကြီးက လူရွယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကုတ်ခြစ် တွယ်ကပ်၍ လိုက်ပါလာရာ လူရွယ်က တဟုတ်ဟုတ် ရယ်မောရင်း သျှောင်တစ်စောင်း နှင့် လူကြီးရှိရာ ကွပ်ပျစ်သို့ ရှေးရှုလာခဲ့၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ခက်နွယ်၊ ဖေဖေခိုင်းလိုက်တုတ်ကိစ္စ သိခဲ့ ရသလားကွယ်”

လူရွယ်က . . .

“ဖေဖေ မိတ်ဆွေ သိုင်းဆရာကြီး ဦးလောစံဆိုတာ ရှမ်းရွာ မှာနေတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခရီးထွက်နေလို့ ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဪ . . . ဪ . . . ဒီလောက်စုံစမ်းနိုင်ရင် တော်လှပါပြီလေ”

မောင်ခက်နွယ်က မြေကရားအိုးထဲမှ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ကို ဝှဲသောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူက . . .

“ဖေဖေ”

“ဟေ . . . ဘာလဲကွယ်”

မောင်ခက်နွယ်က ခါးကြားမှာ ထိုးလာသော သူရိယ သတင်းစာတစ်စောင်ကို သျှောင်တစ်စောင်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား လှမ်း ပေးလိုက်၏။

“သူရိယ သတင်းစာပေကို” ကောင်းသားပဲ၊ ဖတ်ရတာပေါ့ကွယ်”

အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း

ပါလို့ ကျွန်တော်ဝယ်လာတာ”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား”

ပြောပြောဆိုဆို သတင်းစာကို ဖြန့်၍ ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူရိယသတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် ခြောက်လှိုင်း

စာလုံးမည်ကြီးများနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည့် သတင်း တစ်ပုဒ်ကို တွေ့ မြင်ဖတ်ရှုရပေတော့၏။

နာမည်ကြီး အငြိမ်းမင်းသမီး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ် သွားခြင်း။

မတ်လ ၂၀ ရက်။

ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းထောက်မှ အထူးစုံစမ်းမှု အရ ယမန်နေ့ ညနေ ၁၀ နာရီ အချိန်ခန့်က ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်၌ နေထိုင်သော သူဌေးကြီး ဦးသာဗျောနှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်လှတို့ တိုက်တွင်

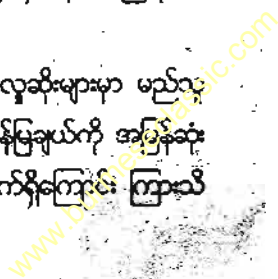
အငြိမ်းမင်းသမီး ဖျော်ဖြေရန် ကြိုတင်ရောက်ရှိ တည်းခိုနေကြသည့် မြေသာစည်” အငြိမ်းအဖွဲ့သားများအား အမည်မပေါ်နိုင်သည့် လူဆိုး တစ်စုက အလစ်တွင် ဝင်ရောက်စီးနင်းကာ ခေါင်းဆောင် အငြိမ်း မင်းသမီးချောလေးစိန်မြချယ် ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြကြောင်း၊ ယင်းသို့ ဖမ်းဆီးရာ၌ လူဆိုးများက လျှပ်စစ်ခလုတ်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ပိတ်ခြင်းဖြင့် မီးမှောင်ချကာ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် ဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွား မင်းသမီးလေး စိန်မြချယ်မှာ မန္တလေးအငြိမ်းလောကတစ်ခွင်တွင် အလွန်ကျော်ကြားသည်သာမက ရန်ကုန်တွင်ပင် အထူးနာမည်ရလာသည့် မင်းသမီးလေးဖြစ်သည်။

သေဌေးကြီးဦးသာဗျော၊ ဒေါ်ခင်လှတို့၏ သားဖြစ်သူ မောင်ဝေလ၏ မင်္ဂလာဆောင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရောက်ရှိလာ ရာမှ ယခုကဲ့သို့ လူဆိုးများ၏ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးပိုင် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မယူ၊ အခြားလူ များအားလည်း ခါးပြတ်ကံခြင်းမရှိသော လူဆိုးများမှာ နားလည်ရခက် သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့ကမူ ဤမျှ အတင်းရဲသော လူဆိုးများမှာ မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်းနှင့် အငြိမ်းမင်းသမီးချောလေး စိန်မြချယ်ကို အပြန်အပွား နှော့ပေးနိုင်ရန် အပူတပြင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းလျှောက်ရှိကြောင်း ကြားသိ

ရပေကြောင်း။

“ဟိုက်... ခက်ပြီပေါ့ကွယ်”

သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သတင်းစာကို တုန်ရည်သော လက်နှင့်ကိုင်ကာ မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်လျက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ပြီးမှ ၎င်းက...

“ဒီသတင်းကို ဖတ်မိရဲ့သားနဲ့ လူကလေးက အသေးစိတ်လေ့လာစုံစမ်းမှု မပြုခဲ့ဖူးလားဟင်” ဟု မေးလိုက်၏။

မောင်ခက်နွယ်က...

“ဘယ်နေ့လိမ့်မလဲ ဖေဖေ၊ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းကျေးကြီးလမ်းတစ်ဝိုက်မှာ သတင်းအစအနမချန် ကျွန်တော် လိုက်စုံစမ်းတာပေါ့”

“ဒီတော့...”

“သတင်းစာမှာပါတဲ့ အတိုင်းက လွဲပြီး ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး ဖေဖေ”

“ဟင်...”

သျှောင်တစ်စောင်းနှင့်လူကြီး ငိုငံကျသွားသည်။

မောင်ခက်နွယ်က အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ဖေဖေ၊ ဒီကိစ္စဟာ ဖေဖေကို စိန်ခေါ်တာများလားလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘာ...

ပါးစပ်၌ ကိုက်ထားသည့် ဆေးတံ ပြတ်ကျသွားမတတ်အံ့အားသင်ကာ အထက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်ရင်း သျှောင်တစ်စောင်းနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မောင်ခက်နွယ်ကို စိမ်းစိမ်း ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ရန်သူတော်ကြီးဟာ၊ မင်းသမီးလေးစိန်မြချယ်ကို ဖေဖေ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချွက်ကို သိသွားပြီး အခုလို...”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ- လူကလေး ပြောတာ မဆိုးပါဘူး”

သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ထိုသို့ ပြောကခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေလေ၏။

ထို့နောက် ခြံအတွင်း၌ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည့် ခွေးဖြူကြီးကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားသလို ငြိမ်သက်နေသည်။

ပြီးမှ ၎င်းက...

“အင်း... ဒီအတိုင်းမှန်ရင်၊ တို့ လူတစ်ချို့ကို ဒီကိစ္စအတွက် လှုပ်ရှား ခိုင်းရတော့မှာပေါ့၊ လူကလေးရယ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ မောင်ခက်နွယ်က...

“ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရတယ် ဖေဖေ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ပြောကွာ”

မောင်ခက်နွယ်က ရုတ်တရက်မပြောသေးဘဲ ရေနှေးကြမ်း

တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူက သျှောင်တစ်စောင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုး လေသံနှင့် ပြောလိုက်ရာ လူကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားလွန်းသောကြောင့် မျက်လုံးအရောင်များ တဖိတ်ဖိတ်အရောင်လက်လာပေတော့သည်။

အခန်း (၇)

“သေနတ်သံကြောင့် မှောင်မည်းမည်းမှာတင် ကျွန်တော်လဲ သူ့ဌေးကြီးဦးသာဗျောအိမ်ရိုရာကို ပြေးလွှားသွားခဲ့တယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပါဦး ဆူဗေဒါ သောကြာ”

“ဒီအချိန်မှာ လူတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာကို ကျောပိုးပြီး သစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ မြင်းရထားတစ်စီးဆီကို သွားနေတယ်”

“အင်း . . .”

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါ မူးသာတို့က စိတ်ဝင်စားစားထောင်နေကြသည်။

ပြီးမှ ဆူဗေဒါသောကြာက ဆက်ပြောပေသည်။

“ကျွန်တော်က အဲဒီလူဆီကို အမြန်ရောက်အောင် ခုန်ပြီး ပြေးလိုက်တဲ့အခါ မိလုမီခင်မှာ . . .”

“ဟေ . . . အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဆက်ပြောပါ ဆူဗေဒါရာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဆူဗေဒါ သောကြာတို့က အားမထိ အားမရ မေးမြန်းလိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်ဘေး ဘယ်ညာ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီက ပေါ်လာတဲ့ ဝတ်စုံနက်နစ်ယောက်က တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်ကြတော့တာ ပါပဲ”

ဤတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . .

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းနဲ့ သူတို့ အဲဒီလို တိုက်ခိုက်နေတော့ တို့ စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်တွေက လာမကူဘူးလား၊ ဆူဗေဒါ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဆူဗေဒါ သောကြာက ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ဘယ်မှာလာ ကူညီနိုင်မှာလဲ ဆရာရယ်၊ သူတို့လဲ ဆရာ ကြိုတင် သတိပေးထားတဲ့အတိုင်း မင်းသမီးလေး စိန်မြချွယ်ကို အကူအညီပေးဖို့ မီးမှောင်နေတဲ့ အိမ်ကြီးဆီ တပြိုင်နက် ပြေးသွားကြမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါ မူးသားက . . .

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုရင်လဲ အဲဒီမီးမှောင်နေတဲ့ အိမ်ကြီးကိုသာ အမြန်သွားမှာပါ” ဟု ထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လျက် ဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရေ

တစ်ခွက်ကို ခပ်ပေးသည်။

“ရော . . . မောနေပြီ ရေလေးဘာလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ရေသောက်ပြီးနောက် ဆူဗေဒါသောကြာက ၎င်း၏ အတွေးအကြံကို ဆက်လက်ပြောပြန်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ လူနစ်ယောက် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးကြိတ်ရင်း တစ်ယောက်ရဲ့ခြေကန်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော် ယိုင်လဲ သွားစဉ်မှာ မောင်းထွက်လို့ အရှိန်ရနေပြီဖြစ်တဲ့ မြင်းရထားပေါ်ကို ဝတ်စုံနက်နစ်ယောက်က ခုန်တက်လိုက်ပါသွားကြတယ် ဆရာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါ မူးသားတို့နှစ်ဦးက အထူး စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြင့် ဆူဗေဒါ သောကြာကို ကြည့်နေကြသည်။

ထိုနောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်က မေးသည်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်သလဲ ဆူဗေဒါ သောကြာ”

“အင်း . . . ကျွန်တော်လဲ ထိုးကြိတ်ခံထားရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မူးနေတဲ့ကြားက မြင်းရထားနောက်ကို အပြေးလိုက်ပြီး အမှောင်ထဲကမှ တဆင့် အားထည့်လို့ မြင်းရထားပေါ် ခုန်ထက်လိုက်တော့တာပေါ့”

“သူတို့ မသိဘူးလား”

“သူတို့က ပြန်မကြည့်ဘူးလား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါ မူးသာတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ပြိုင်တူ လိုလို မေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ဆူဗေဒါ သောကြာက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ် ထင်ပါရဲ့ ကျွန်တော်ခန့်တက်တော့ သူတို့အားလုံး မြင်းရထားအတွင်းဖက်ကို ရောက်သွားကြပြီလေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သော အခါ ဆူဗေဒါ သောကြာက ၎င်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီလိုနဲ့ တျောက်ကုန်းရပ်ထဲကို မြင်းရထားက ရောက်လာ တယ်။ မြင်းရထားထဲမှာတော့ မသဲမကွဲ စကားပြောသံတွေ ထွက်ပေါ် နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကလွဲလို့ ဘာတစ်ခုမှ သံသယကွဲကွဲ မကြားရပါဘူး ဆရာတို့”

“အေးကွား၊ ကျွန်တို့ စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်ကေဟာ ခင်ဗျားလို အသိဉာဏ်ထက်သန်ပြီး ရဲရင့် ... န်မယ်ဆိုရင် နောက်ကနေ ကြုံရာ ကားတစ်စီးစီးနဲ့ လိုက်လာပြီးသားပေါ့”

“ကြာတော့ ကျွန်တော် လက်အံ့သေလာတယ် ဆရာ၊ အရှိန် ပြင်းပြင်းမောင်းနေတဲ့ မြင်းရထားနဲ့ဘေး သစ်သားရိတ်ကို ကိုင်ဆွဲ ထားရတဲ့ လက်တွေဟာ ထိုကွင်းလာတယ်”

ဂျမဒါ မူးသာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

“နောက်တော့ လက်ကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး လမ်းပေါ်လွင့်စင် ကျသွားတယ်”

“အိုး ...”

“အလို ...”

“အဲဒီလို ကျတော့ နာကျင်မှုကြောင့် ပြီးငြူသံ အလို အလျောက် ထွက်ပေါ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီမှာတင် သူတို့က မြင်းရထား ပြတင်းပေါက်ကနေ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပြစ်ကြတော့တာပါဘ”

“အာ ...”

“အို ...”

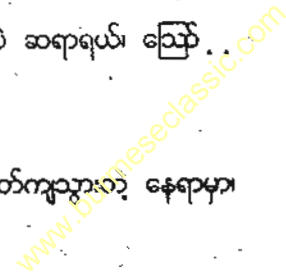
“ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သေနတ်သံဟာ သုံးချက်လောက် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘယ်လက်မောင်းမှာ ထိသွားတာပါပဲ”

“အေးလေ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ဆူဗေဒါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဒဏ်ရာဟာ အရိုးကို မထိဘဲ အသားကိုသာ ပွတ်ကပ်ထိသွားတာလို့ ဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးစာမှာ တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မှတ်ချက်အရဆိုရင် နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ဆေးရုံက ဆင်းရမှာပါဘ”

“ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ ဆရာရယ်၊ ဪ... ကျွန်တော် တစ်ခုပြောဖို့ ကျန်နေတယ်”

“ဘာကိုလဲဗျ”

“ကျွန်တော် မြင်းရထားပေါ်က ပြုတ်ကျသွားတဲ့ နေရာမှာ”

“ဒေလီယာပန်းခင်း တစ်ခုရှိပြီ။ အုတ်တံတိုင်းအညှိရောင်ကြီး တစ်ခု ရှိနေတာကိုတော့ သတိမလစ်ခင် အမှတ်ရလိုက်မိတယ်”

“ဟေ... ဟုတ်လား”

“ဒီရပ်ကွက်ဟာ တော်ယုံတန်ရုံ ကားအသွားအလာ ကျွဲလေ တော့ မြင်းရထားဘီးရာတွေဟာ အဲဒီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှိနိုင် သေးတယ် ဆရာနန်းထိုက်”

“အင်း... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်း ပါတယ် မှုသာ”

ဆူဗေဒါ သောကြာက...

“ကျွန်တော့်အထိရာတွေ မြန်မြန်ပျောက်ချင်လှပါတယ်” ဆရာ ဒါမှ ဒီကောင်တွေပဲပြန်ပြီ တစ်ပွဲတစ်လမ်း တွေ့နိုင်မှာ” ဟု အားမလို အားမရ ပြောလိုက်လေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြုံး၍...

“မှန်ပါတယ်၊ အားရှိအောင်သာ အားမွေးစမ်းပါ ဆူဗေဒါ သောကြာ” ဟု အားပေးနှစ်သိမ် လိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင်... ဆူဗေဒါ သောကြာအတွက် အစောင့်ထား သည့် စုံထောက်များအား မှာကြားသင့်သည်ကို မှာကြားကာ ဂျပဒါ မှုသာနှင့် အတူ ဆေးရုံကြီးမှ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

အခန်း (၈)

“အပင့်”

“အဆုတ်”

“အထိုး”

“အခုတ်”

“ပါယ်”

“ရှောင်”

“တက်”

“ဝိုက်”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ရပ်တော့”

လူရွယ်က ချွေးတရွဲရွဲ ရှိနေသည့် ကြားမှ လေ့ကျင့်ခြင်းကို

“မောင်ချမ်းသာ”

“ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီး”

www.burmeseclassic.com

အဲဒီကိစ္စအတွက် လျှို့ဝှက်စုံစမ်းကယ်တင်ဖို့ ဖေဖေက တာဝန်ပေး တာနဲ့ အခုလို . . .”

“ဩ . . . ဩ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဆရာကြီးသဘော ပေါက်ပါ ပြီလေ၊ အခုနတောင် ဟောဒီမောင်ချမ်းသာက မင်းကို မေးနေ တာကွယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ညီလေး၊ မောင်ချမ်းသာ၊ ရွာကမင်းရဲ့ အဖေနဲ့ အမေကို လွမ်းနေပြီလား”

မောင်ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“သိပ်လွမ်းတာပေါ့၊ သူတို့ခမျာ၊ ကျွန်တော်အတွက် တော် တော် စိတ်ပူရာမှာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အစ်ကိုချမ်းသာပြော သလို မိဘတွေကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်စရာရှိနေတယ်ဆိုတော့ သတိရ လွမ်းတဲ့စိတ်တွေကို မေ့ထားလိုက်ပါတယ်လေ”

ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါမှယောက်ျားပီသမှာပေါ့၊ ယောက်ျားကောင်း မှန်ရင် သတိရ လွမ်းဆွတ်တဲ့စိတ်တွေကို ဖယ်ထားနိုင်ရမယ်၊ ဒါမှ အာဂယောက်ျားဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ထိုနောက် ဆရာကြီးက . . .

“မောင်ကျီညို . . . မင်းအဖေရော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“ဟု မေးလိုက်၏။”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဖေဖေက မှာလိုက်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးဆီကို လာမယ်အပတ်မှာ သိုင်းပညာဆင်ရအောင် အဖွဲ့ဝင် ညစ်တွေ ပိုပေးလိုက်မယ်တဲ့”

“ဩ . . . အေး အေး ဒါနဲ့ ရွှေများကိုထားရဲကိစ္စတွေ အစ အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်”

“ပြေပါတယ် ဆရာကြီး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးရက်ခန့်က ဗိုလ်တစ် ဆောင်ဆိပ်ကမ်းမှာ မြန်မာ့ရေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ လျှို့ဝှက်ယူဆောင် သွားမယ့် လူဖြူ အစိုးရရဲ့ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးကို ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ သန်းခေါင်အချိန်မှာ စီးနင်းတိုက်ခိုက်တာ တော်တော်လေးကို အကျိုးရှိတယ်ဆိုရမှာပါ”

“ကောင်းပါကွာ၊ ဒါမှ မျိုးချစ်ရွှေများ အဖွဲ့သားတွေ လက်နက် ခိုကွာပေါပေါများများ ဝယ်နိုင်ကြမှာ”

ထိုနောက်သူတောင်းစားယောင် ဆောင်ထားသော မောင်ကျီ ညိုနှင့် သိုင်းဆရာကြီး ဦးလောစံတို့ နှစ်ယောက်သည် မောင်ချမ်းသာ ဆူးမလည်နိုင်သည့် နိုင်ငံရေးကိစ္စများကို ဆွေးနွေးလျှက် ရှိကြသည်။

ထိုနောက် ဦးလောစံက . . .

“အေးကွာ၊ တို့ရဲ့ ရွှေများအဖွဲ့အနန့် မိမိအမျိုးသားပိုင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ တိုင်းတစ်ပါး ရောက်မသွားအောင် အတတ် နိုင်ဆုံး အသက်စွန့်ကာကွယ်စွမ်းဆောင်ရပေမှာဘဲ၊ ဒါလော အချို့ကို

ချစ်တဲ့ မျိုးချစ်ပီသပေမာပေါ့ မောင်ကျီးညို ဟု ဆိုလိုက်လေ၏
“မုန့်ပါတယ် ဆရာကြီး ဖေဖေဟာ တစ်ချိန်က သူ့ရဲ့ မိုက်ပြာ
မိုက်ကြေးတွေကို ဆေးကြောတဲ့အနေနဲ့ အခုလို မျိုးချစ်လျှိုဝက်အ
ဖွဲ့စည်းပြီး ဦးစီးခေါင်းဆောင် တာဝန်ယူနေတာပါ ဆရာ”

“အေးလေး ဆရာကြီးလဲ သိပြီးသားပါ ဒါကြောင့်မို့ မွန်မြတ်
တဲ့ မင်းအဖေရဲ့ လုပ်ငန်းကို အန္တရာယ်များတဲ့ ကြားထဲက အသက်စွန့်
ပြီး လတ်တွဲလုပ်ကိုင်နေတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီအတွက် ဖေဖေတင်မက ကျွန်တော်
မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး ရွှေများအဖွဲ့သားတွေအားလုံးက ဆရာကြီးကို
လေးစားချီးကျူးပြီးသားပါ ခင်ဗျာ”

“ဆရာကြီး ဦးလောစံက ခေါင်းညိတ်လျက် ငှင်း၏ ခေးတံတံ
မီးညှိဖွဲ့စိုက်နေသည်။”

“မီးခိုးများကို မှတ်ထုတ်ပြီးမှ သူကမေးသည်။”

“မင်းအဖေ ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မင်းဟာ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းဟာ
တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို အဲဒီဂိုဏ်းကို ဘယ်ပုံတယ်နည်း ရောက်သွား
ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“မောင်ချမ်းသာကမူ စွပ်ကျယ်ကို ချွတ်၍ ချွေးများ ရွှဲနှစ်နေ
သည့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ပွတ်တိုက်ရင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်
နေသည်။”

“မောင်ကျီးညိုက မောင်ချမ်းသာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း
ပြောပြသည်။”

“ဆရာကြီး သိတဲ့အတိုင်း ရန်ကုန်မြို့မှာ ခုစရိုက်လုပ်ငန်း
တော်တော်များများကို ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းက ကျူးလွန်တာချည်တလေ”

“အေး”

“သူတို့ဂိုဏ်းဟာ အင်မတန်စည်းကမ်းကြီးသလို ဂိုဏ်းခေါင်း
ဆောင်ဟာလည်း အင်မတန် ပါးနပ် ထက်မြက်တာကြောင့် ဖေဖေက
သူ့ရဲ့ အတော်ဆုံးလူတွေလွှတ်ပြီး ထောက်လှမ်းစုစမ်းခိုင်းတယ်”

“ဧည့် ... ဩ”

“ဒီမှာတင် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဟာ ဖေဖေ ရန်သူတော်ကြီး
ဦးကျောက်ဆောင်ဖြစ်နေကြောင်း သိရတော့တာပါပဲ”

“ဆက်ပါဦးကွယ်”

“ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းဟာ တစ်ခါ တစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ လျှိုဝက်
မျိုးချစ်ရွှေများကို အယောင်ဆောင်ပြီး ခုစရိုက်မှုတွေကို ပြုလေ့ရှိတာ
ဆရာကြီးလဲ အဲဒါပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ မဒူကုန်းအရပ်က ချစ်တီးယားစိန်တိုက်ကို
သူတို့ အနုကြမ်းဝင်စီးရာမှာ တို့ဂိုဏ်းကို ပုလိပ်က ခြေရာခံမိအောင်
ရွှေများတံဆိပ်ကို ချခဲ့တာလေ”

“မုန့်ပါတယ် ဆရာကြီး ဒါတင်မက ဂူပစ်ဒီဟာလ်မှာ
ပြာထားတဲ့ မိုက်ဆိုးပြည်နယ်စော်ဘွားကြီးရဲ့ ပတ္တမြားကျိုက်ကို မီးမှိတ်ပြီး

သူတို့ လူယုသွားရာမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ရိုက်ခတ်ရဲ့ ရွှေ့ဖွားတံဆိပ်ကို အသုံးချသွားတယ်ဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ အဖေ ဆရာကြီး ဦးသိင်္ခီက ဒီခုစရိုက်ရိုက်ကို အတော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာပေါ့။

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဖေဖေက ကျွန်တော် နဲ့ ဆွေးနွေးပါတယ်။”

“ဘယ်လို ဆွေးနွေးသလဲ”

“အဲဒီ ရွှေပင်ကုကိုယ်ကြီးထဲကို အသင်းသားတစ်ဦး အဖြစ် လျှို့ဝှက်ဝင်ရောက်ပြီး သူတို့ ရိုက်ခတ်အကြောင်းနဲ့ ရိုက်ခတ်ခေါင်းဆောင် အကြောင်းကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းဖို့ ပေါင်ပျာ”

“ဒီတော့ . . .”

“ဒီတော့ . . . ကျွန်တော်က မြေအောက် လောကသား ခုစရိုက်သမားတစ်ဦးဟန်ဆောင်ပြီး အဖွဲ့သားတွေ မျက်စိကျအောင် ခုစရိုက်မှုတွေလုပ်၊ ပုလိပ်အဖွဲ့ရဲ့ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ခြေမှုန်းခြင်းကို သက်စွန့်ဆံဖျား ခံရပြီတဲ့ အခါကျမှ သူတို့ကကျွန်တော်ကို ဆက်သွယ်ပြီး အသင်းသားအဖြစ်လက်ခံလိုက်တော့တယ်။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော် နာမည်ဟာ ကျီးညို ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ” ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ ဖြစ်စဉ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

အခန်း (၉)

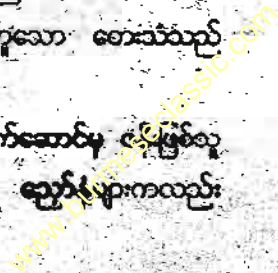
ညသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လျှက်ရှိသည်။
ကောင်းကင်တွင် စိန်ကြယ်ပွင့်ကလေးများကသာ တစ်လက် လက် တောက်ပနေကြသည်။

မြစ်ပြင်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနအေးများက ပြတင်းပေါက်မှ စာဟူးဟူးတိုးဝင်နေကြသည်။

ဗြိတိသျှ အတွင်းဝန် မစ္စတာသော်မဆင်သည် စာပွဲတွင် အကောင်းစားအရက်ကိုသောက်ရင်း စာပွဲပေါ်ရှိ အဖုံးဖွင့်ထားသော ကတ္တီပါသေတ္တာလေးကို ငေးစိုက်လျှက်ရှိသည်။

ခါတ်စက်မှ ဆန်းမားဟောလီးဒေးဟူသော စားသံသည် အခန်းတွင်း၌ လွင့်ပျံလျှက်ရှိ၏။

ခါတ်စက်သံနှင့်အတူ အိမ်နောက်ဖက်ဆောင်မှ ငေါ့ဖြစ်လှ သေရီ၏ ချက်ပြုတ်မှုမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ညှော်လှည်းများကလည်း

သင်းယုံယုံ ရေထွေးလျက်ရှိသည်။

“နှိ... နှိ... နှိ”

တေးသံအလိုက်ကို လေချွန်ရင်း မစွတာသော်မဆင်ကာ ကတ္တီပါမှထဲမှ အရာဝတ္ထုကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် အသာညှပ်ကိုင် လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခိုပြာရောင်ဖြင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော ကွမ်းသီးလုံးခန့် စိန်တုံးကြီးမှာ မျက်စိကချိန်းမတတ် ရှိနေတော့သည်။

“နိုင်ငံပုန်တန်ပုနဲ့ ဖမ်းမယ် ဆီးမယ် ချိန်းခြောက်ရာက သီပေါမင်းအနွယ်တော်တစ်ဦး လာဘ်ထိုး ဆက်သတဲ့ စိန်တုံးကြီးဟာ အင်မတန်မက်လောက်ပေတာပဲ။ ပြင်သစ်ဈေးကွက်ကိုသာ တင်ဖို့ လိုက်လိုကတော့ ငွေကြေးအဆမတန်ရမှာ အမှန်ပဲ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ သူက စိန်တုံးကြီးကို နေရာတကျပြန်ထားလိုက်သည်။

နောက်... အရက်ခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ချွမ်... ဂလွမ်”

“ဂလောင်”

ထိုအခိုက် ချက်ပြုတ်ဆောင်မှ အသံဗလံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူထိတ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဖန်ခွက်ကို စာလွှာပေါ် ပြန်ချ နေရာမှ ထကာ သူ ထိတ်လန့်စွာ လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“မေရီ... မေရီ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
သို့သော်... နောက်ဘက်အဆောင်မှ အသံဟူ၍ လုံးဝ
သွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပေ။

“တင်”

ထို့ကြောင့် အာမေဇိတ်သံ ထွက်ပေါ်သွားပြီးလျှင် သူ့က နှိပ်ဆောင်သို့ အပြေးအလွှား လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အီး... အီး”

ထိုအခိုက်... နောက်ဘက်အခန်းကြားမှ လက်တစ်ဖက် ထွက်လာကာ မစွတာသော်မဆင်လည်ပင်းကို သန်မာစွာ ဖမ်းကိုင် ဖျစ်ညစ်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက်... စူးရှပြင်းထန်သော အနံ့အသက်ကို ရှိုက်ရကာ မစွတာသော်မဆင်မှာ ချက်ချင်းသတိလစ်မေ့ပျော သွားပေ တော့သည်။

“အင်း... တော်တော်လွယ်တဲ့ ကိစ္စပါလား ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ဝတ်စုံနက်ဝတ်ထားသော အခန်းထဲမှ လူက သတိလစ်နေ သော မစွတာသော်မဆင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ သွင်း၍ ကြမ်းပြင်တွင် ချထားလိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင် ထိုဝတ်စုံနက်က အိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားကာ ဖောစောက မစွတာသော်မဆင်ထိုင်ခဲ့သော ထိုင်ခုံတွင် ဝင်တော်မူလိုက်၏။

“စိန်တုံးကြီးတစ်တုံး ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကိစ္စဟာ ထမင်းစား ရေသောက် သဘောမျိုးလောက်သာပါလား”

ပြောပြောဆိုဆို ဝတ်စုံနက်က စားပွဲပေါ်မှ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသော ကတ္တီပါဘူးလေးဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“ခေါက် . . .”
“ခေါက် . . .”
“အလို . . .”

ရုတ်တရက် မီးမြှောင်နှစ်ချောင်းက လှမ်းနေသော သူ့လက် နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် စိုက်စင်လျှက် ခါယမ်းနေရာက သူ့ကထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”
“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ချက်ချင်းပင် သူ့နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော လူနှစ် ယောက်က သူ့ဘေးဘယ်ညာမှာ ရပ်လာကြသည်။

ထိုသူများသည်လည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် ဝတ်စုံနက်များ ဖြစ်နေကြောင်း တအံ့တဩ တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”
“ဒီမှာ ကြည့်လေ . . .”

နောက်ရောက်လာသည့် ဝတ်စုံနက်နှစ်ဦးအနက်မှ တစ်ဦးက

သူတို့အကျိုး ဘယ်ဖက်မှ ရွှေရောင်အမှတ်အသားလေးများကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဩ . . . လက်စသတ်တော့ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားတွေကို”
“ဘာလဲ . . . မင်းက ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းကို သိလို့လားကွ”
သူက လက်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ရုတ်ကာ အိမ်ခြံ ရံရပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒုစရိုက်လက်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသူတိုင်း နာမည်ကြီး ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းအကြောင်းမကြားရင် ခက်သွားမှာပေါ့ဗျာ”

“မင်း မဆိုးဘူး၊ အသိဉာဏ်ရှိတယ်”
“အသိဉာဏ်ရှိသလို ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နဲ့ သတ္တိလဲ ရှိတယ် ဆိုတာ ကိုယ်လူတို့ နားလည်ထားကြပါလေ”

“ဒီမှာ ကိုယ်လူ၊ တစ်ကိုယ်တော် ကျီးညှိဆိုတဲ့ ဒုစရိုက် သမားကို ငါတို့ ကြားဖူးနေတာ ကြာသလို၊ ခြေရာခံနေတာ ကြာ လှပြီလေ”

“ဘာ . . . ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်နာမည်ကို သိပြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”
“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်က သဘောကျကာ ခပ်

အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်ကြသည်။

ပြီးမှ တစ်ယောက်က

“ကြည့်မြင်တိုင်က ဘယ်သူဌေးကြီး မစ္စတာဟုပ်ရဲအိမ်၊ စက်ဆန်းရပ်က မြူနီစီပါယ်အရာရှိ မစ္စတာ ဆင်မြူရယ်အိမ်နဲ့ ဖယ်ယာလမ်းက ကုလားဆရာဝန် ဒေါက်တာမဂျစ်တို့အိမ်တွေကို တစ်ကိုယ်တော် ဝါပြတိုက်သွားတဲ့ ကျီးညိုဆိုသူနောက်ကို တို့လိုက်နေတာကွ၊ အခုတော့ မိပြီလေ” ဟု ရည်လျှားစွာ ပြောလိုက်၏။

တစ်ကိုယ်တော်ကမူ အိမ်ရှေ့ရရပင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ စိန်တုံးကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ သူက

“နေစမ်းပါဦး မင်းတို့က ပုလိပ်ဝန်ထမ်းတွေ မဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့် ငါ့နောက်ကို လိုက်နေရတာလဲ” ဟု ဘုကျကျမေးလိုက်လေ၏။

“အကြောင်းရှိလို့ ဆိုမိတော့လေ”

“ဘာ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

တစ်ကိုယ်တော် ဒေါသဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ကာ ကျန်ရွှေပင်ကူ ဝိုက်သားကာ ရယ်မောလိုက်၏။

သူက လှုပ်ရှားရန်အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောအချဉ်များကို

ပျော့ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က

“ဒီမှာကိုယ်လူ လှုပ်ရှားဖို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ငါလဲ မင်းလို တိုက်ခိုက်ရေးသမားတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအချိန်မှာ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ မလှုပ်ရှားဖို့ ငါသတိပေးနေတာ” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်ကိုယ်တော်သမားက ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက

“မင်းပြောတဲ့စကားက သတိပေးသလိုလို၊ ထိန်းချုပ်သလိုလို ပါလားကွ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ” ဟု ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အေး... မင်းကြိုက်သလို ယူဆစမ်းပါ။ ဒါပေမယ့်

မင်းကိုလွှတ်ထွက်မသွားအောင် ခြစမ်းထံမှာပါ တို့ဂိုဏ်းသားတွေ စောင့်နေတယ်ဆိုတာသိထား။ ဒါကြောင့်ပြောနေတာ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

တစ်ကိုယ်တော်က စားပွဲပေါ်တွင် စိုက်ဝင်နေသော မီးပြောင်နှစ်ချောင်းကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှရှင်းကာ မျက်မှောင်ကျလျက်

“နေစမ်းပါဦးရှင်ရှင်ပြောစမ်းပါ။ မင်းတို့ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းက ဒီစိန်တုံးကြီးကို လိုချင်တာမဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

၇၆ ချစ်ချစ်ချစ်

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က . . .

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ အဲဒီစိန်တုံးကိုရော၊ မင်းကိုပါ တစ်ဖါ
တည်းပါလာဖို့ တို့ဂိုဏ်းချုပ်က အမိန့်ပေးလိုက်တာကွ၊ နားလည်ရဲ့လား
ကိုယ်လူ”

“မင်းပြောတဲ့ စကားက အမိန့်သံ ဆန်လှချည်လားကွ
ဟင်”

တစ်ကိုယ်တော်က ဖျပ်ခနဲ ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်နှင့်
စားပွဲပေါ်မှ မီးနှစ်လက်ကို လှစ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ခွတ် . . .”

“အင် . . .”

ထိုခဏမှာပင် ခေါင်းထဲ၌ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားပြီးနောက်
သတိလစ် လဲကျသွားပေတော့၏။

အခန်း (၁၀)

မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်မေ့မောနေသည်မသိ။

အေးစက်သောရေ၏ အတွေ့အထိကြောင့် တစ်ကိုယ်တော်

ဘို့ညို တစ်ယောက် လန့်နိုးလာရသည်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားများက ဝိုင်းဝန်းရယ်မောလိုက်ကြသဖြင့်
ဘို့ညိုက သူ့ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းကာ မျက်လုံးများနှင့် ဝေကြည်
ဆိုက်သည်။

ထိုအခါ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူအတော်များများကို တွေ့
သိမှု မက လူအားလုံးကြား၌ အရပ်ရှည်သည်နှင့်အမျှ ခန္ဓာတိုယ်
ဘတ်ခိုင်ကြီးထွားသော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကြီးက သူ့ကို ခပ်တည်တည် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်
“ဩ... မင်း ကောင်းကောင်း သတိရလာပြီကိုး” ဟု
ရှေ့တံလိုက်ရာ ကျွန်လူအားလုံး ဘေးဖက်သို့ သိသိသာသာ ရှုကုန်
ကြသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ... မင်းလား။ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ စခန်းခွဲ
တစ်ခုမှာ ရောက်နေတယ် ဆိုပါတော့ကွာ”

ကျီးညိုက ထပ်မပြောတော့ပေ။

သူက မျက်နှာကျက်ရှိ အင်တန်ခံရုံများကိုသာ ငေးကြည့်
နေလိုက်သည်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လူကြီးက လက်ခုပ် နှစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

ထိုအခါ စားပွဲနှင့် စားစရာ သောက်စရာ ပစ္စည်းများ အသင့်
ရောက်ရှိလာလျှင် ကျီးညို လဲလျောင်းရာ ခုတင်အနီးတွင် အသင့်
ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

ကျီးညိုက နားမလည်သလို ကြည့်နေရာ ဝတ်စုံနက်ဝတ်
လူကြီးက...

“ဒီမှာ ကျီးညို... ငါဟာ ဂိုဏ်းသားအားလုံးမော်ပြီး
မကြည့်ရဲတဲ့ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဘဲကွ” ဟု သူ့ဟာသာ

မိတ်ဆက်စကား ပြောကြားလိုက်လေ၏။

“ဩ... ဟုတ်ကဲ့”

ကျီးညိုက ထိုသို့ ပြောကာ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ရင်ဆိုင်
ကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်က ပြောသည်။

“ဒီမှာ ကျီးညို၊ ဒုစရိုက်လောကမှာ မင်းရဲ့ လက်သွက်
ခြေသွက်ပုံတွေကို ငါတို့ ဂိုဏ်းက သိရှိပြီးနေပြီ။ ဒီအတွက် တကူး
တကူး ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပြီး ငါလူတွေကို လွှတ်ဖမ်းခိုင်းရတာပဲ”

ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လို ရန်ကြွေးရန်စ
ရှိလို့လဲဗျ

ကဲ... ဒီအကြောင်းကို အေးအေးသက်သာ ပြောကြ
တာပေါ့၊ မင်းရဲ့ ခေါင်းကလေးကကြောင့် လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်သေး
ပါဘူး။ ဒီတော့ ခုတင်ပေါ်မှာသာ သက်သာသလို ထိုင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျီးညိုက ထိုင်ရာမှ ထဲလျှက် ကုတင်ပေါ်မှာ ခြေဆင်း
ထိုက်လိုက်သည်။

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း စားပွဲဘေးရှိ အသင့်ရှိနေသော
ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ခေါင်းကိုက်တာလောက်ပဲရှိမှာပါ။ ဒီတော့ စားနိုင်တာစား။

သူရိန်ဆွ

သောက်နိုင်တာသောက်ပါ ကျီးညို”

“ဟုတ်ကဲ့”

သို့သော် . . . ကျီးညိုက မည်သည့် အစားအစာကိုမျှ မစားဘဲ စီးကရက်ပူးထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ယူကာ မီးညှိုရိုက်ဖွာ နေလိုက်သည်။

ဤတွင် ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်က အရက်တစ်ခွက်သောက်ပြီး နောက် စတင်ပြောကြားလေ၏။

“မင်း သိတဲ့ကြားထဲအတိုင်းပဲလေ၊ ငါတို့ရဲ့ ရွှေပင်ကူစုစုရိုက် ဂိုဏ်းကြီးဟာ မြေအောက်လောကမှာ ဘယ်လောက်အထိ သြဇာ အာဏာအရှိန်အဝါ ကြီးမားတယ်ဆိုတာ”

ကျီးညို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရင်း . . .

“ကျွန်တော် ကြားဖူးနေပါတယ်” ဟု ဝန်ခံစကား ပြောကြား လိုက်လေ၏။

“အေး . . . အဲဒီလို အရှိန်အဝါကြီးမားတာဟာ ငါ့ရဲ့ အမြော်အမြင်၊ ဥာဏ်ပညာနဲ့ သတ္တိရှိတဲ့ လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသားတွေ ကြောင့်ပဲကွ”

“မှန်ပါတယ်”

“မင်း သိအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်၊ ငါ့ ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းသား တကယ်သတ္တိရှင်တွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ပြီး မရရတဲ့နည်းနဲ့

စည်းရုံးတာကွ”

ကျီးညိုက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ်က . . .

“ငါဟာ စည်းကမ်းကို အထူးလေးစား တန်ဖိုးထားတဲ့အတွက် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တဲ့ ဂိုဏ်းသားဆိုရင် ဘယ်တော့မှ သက်ညှာမှု မပေးဘဲ ဆုံးမတတ်တယ်” ဟု စေ့စေ့ကြည်ရှင် ပြောလိုက်လေ၏။ ဤတွင် ကျီးညိုက မထီလေးစားဟန်ဖြင့် ပုခုံးများကို ကျုံ့လိုက်၏။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မြေအောက်လောကမှာ တစ်ကိုယ်တော် စွန့်စားပြီး ရာဇဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်နေတဲ့ မင်းရဲ့သတင်းကို ငါ့ရဲ့ ဖြစ်နေတယ် ကျီးညို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတော့ မင်းကို မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်လေပြီး အသင်းဝင် အဖြစ် ဆော်သြဖို့ပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်လို သဘောရသလဲကွ ဟင်”

ကျီးညိုက မျက်မှောင်ကျုံ့လျှက် . . .

“ဒါနဲ့ . . . ကျွန်တော်ရဲ့ စိန်တုံးကြီးကို ပြန်ပေးဖို့ စိတ် ကူးရဲ့လားဗျ” ဟု ရူးသိုသိုး မေးလိုက်လေ၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . . ဒါကတော့ကွာ၊ သူခိုးလက် သူခုတ်ယု ဆိုတာလို ခုစုရိုက်လောကမှာ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ သိပ်တော့ ဆန်းလှ

ပါဘူးလေ”

“ကျွန်တော် စိန်တုံးကို ပြန်ပေးမလား”

ကျီးညိုက ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံမေးလိုက်ပြန်သည်။

ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ် ဦးကျောက်ဆောင်ဆိုသူက မဖြေပါ။ အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူ၍ တစ်ဖန်ဖိစိစိ ဝမ်းခဲသောက်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“အင်း . . . မင်းက ဒီကိစ္စကိုသာ ထပ်မေးနေသကဲ့သို့ ကောင်းပြီလေ၊ တစ်ခုခုလုပ်ကြတာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ”

ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်က . . .

“မင်းနဲ့ ငါ့ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပါ။ နိုင်ရင် မင်းရဲ့ စိန်တုံးကြီးကို ပြန်ပေးမယ်လေ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါတယ်”

“ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် မင်းဆုံးဖြတ်မယ်၊ ကိစ္စကရော ဘယ်လိုလဲဟေ့”

ကျီးညိုက မျဲပြား ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ကောင်းပြီဗျာ၊ အဲဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်တော်နိုင်ရင် စိန်တုံးကြီး ရပြန်တာနဲ့ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းသားအဖြစ် ဆောင်ရွက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟု ရဲရဲတင်းတင်း ဆိုလိုက်လေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်က . . .

“သိပ်တော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူးနော်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မင်း တိုက်ခိုက်ရမယ်၊ လူက အင်မတန် သွက်လတ် ဖျပ်လတ်ပြီး အသတ်အပုတ် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လို့ဘဲ၊ ဩ . . . သူ့နာမည်လဲ မှတ်ထားဦး၊ အဂ္ဂတဲလေ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“အဂ္ဂ . . .

ကျီးညိုက အထက်ပါအမည်ကို တစ်လုံးချင်း ရှေ့တွဲပြီး နောက် ရဲရဲတင်းတင်းစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုနောက် . . . ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက . . .

“တကယ်လို့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ မင်းရုံးခဲရင်ကော . . .

ဟု ဆိုကာ မျက်စိမေး၍ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုအတွက် ကျီးညိုက အောက်ပါအတိုင်း မဆိုင်းမတွဲ ခြေ လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ရုံးခဲရင် ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ကြပါလေ၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ သတ္တိရှိပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ၎င်းက အရက်ခွက်ကို လက်စသတ်၍ စမျှစ်သီး တစ်လုံးကို ကိုက်ဝါးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက

“ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ပွဲမှာ ခွဲနိုင်လို့ ဂိုဏ်းအတွက် အထူး
မကျတော့တဲ့လူ၊ ဂိုဏ်းအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တဲ့လူတွေကို ငါက
ဘယ်လို ဆုံးမတတ်တယ်ဆိုတာ မင်းကို နမူနာ ပြရသေးတာပေါ့
ကဲ... ကြီးစားပြီး နဲနဲလျှောက်လိုက်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီ”

ချက်ချင်းနေရာကထထွက်လာသော ဂိုဏ်းချုပ်နောက်ပါး
ကျီးညိုက ခပ်ပြေးပြေး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ခပ်စောစောက တွေ့ မြင်ရှုသော ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းသား
ဝတ်စုံ နက်များမှာ ယခုအခါ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်လျက်
ရှိသည်ကို ကျီးညိုတစ်ယောက် သတိပြုလိုက်မိသည်။

ဆောင်ကူးလမ်းကြားတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးနောက် သစ်သားစည်
များထားရာအခန်းတစ်ခု ရှေ့ပိုရောက်သောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်က တန်းခနဲ
ရပ်လိုက်သဖြင့် ကျီးညိုလည်း ရပ်လိုက်ရလေ၏။

“ဂလောက်”

နံရံမှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်တွင် အခန်းထဲ၌
မီးချောင်းက ထိန်လင်သွားပေ၏။

“ကျွန်... ကျွန်တော်... နောက်... နောက်... ဒီ

ဒီလို မလုပ်တော့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်-ကျွန်တော့်ကို ခွင့်

ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ နော်

အီး အဟီး ဟီး”

အခန်းထောင်ရှိ ဝတ်စုံနက်နှင့်လူတစ်ယောက်မှာ မီးလင်း
သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေရာမှ ဝန်းခနဲ
ဆကာ အခန်းအပြင်ဘက်ရှိ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံသို့ သံတိုက်ကြားမှ
ဆက်လမ်း၍ အသံနားခံလိုက်ရှာလေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သို့သော်... ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဦးခေါင်းယမ်းခါ
ညွှတ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေလေ၏။

“အီး... ဟီး... ဟီး”

စိတ်ပျက်အားလျော့သွားပုံရသော အကျဉ်းသားမှာ ကြမ်းပြင်
ထဲသို့ ဖင်ထိုင်ချလိုက်စဉ် ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်က နံရံပေါ်မှ လျှို့ဝှက်
မလုပ်တစ်ခုကို ဆတ်ခနဲ နှိပ်လိုက်ပြန်လေ၏။

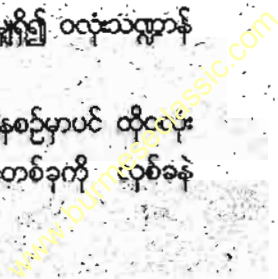
“ခလောက်”

ထိုအခါ လူတစ်ရပ်သာသာရှိ နံရံတွင် အပေါက်တစ်ပေါက်
ပေါက်သွားသည်ကို ကျီးညိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအပေါက်သည် လက်သီးဆုပ်ပမာထူမှုရှိ၍ ဝလံသံဏှာန်

ထွက်ရှိသည်။

ကျီးညိုက သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုလုံး
ထူထူနီအပေါက်ဝ၌ ရွှေရောင်အရာဝတ္ထုလေးတစ်ခုကို လှုပ်ခနဲ
မြင်လိုက်ရသည်။

ဖင်းအရာဝတ္ထုလေးသည် လေးပေအကွာခန့်ရှိ အကျဉ်းသာ
ထံသို့ ရွှေချည်မျှင်တန်းတစ်ခု ဖြစ်စေလျက် လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်လွှား
သွား၏။

“အား . . . အမလေး၊ လုပ် လုပ် ကြပါဦး၊ ရွှေ ဇွဲ
ပင်ကူကြီးဗျ”

အကျဉ်းသားမှာ အဆိပ်ပြင်းထန်ပုံရသော ရွှေပင်ကူကြီး၏
ကိုက်ခဲမှုကြောင့် နားကျင်လှစွာဖြင့် ကြမ်းပြင်တွင် လူးလိပ် အော်ဟစ်
နေရှာလေ၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကျီညိုကမူ မြင်ကွင်းကို သဘောကျစွာ ကြည့်ရှင်း ရယ်ဖော်
နေသော ရွှေပင်ကူ ရိုက်ခင်းခေါင်းဆောင်နှင့်အတူ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“အီး . . . အား”

အကျဉ်းသားမှာ ကြောက်စရာအသံနက်ကြီးနှင့် အောက်ဟစ်
ကာ လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ . . . အကျဉ်းသား၏ အမဲရောက်ဆံပင်များကြား
ရွှေရောင်ပင်ကူကြီးသည် ရွှေရောင်တန်းတစ်ခုကို ထုတ်လွှတ်ကာ
မူလ အပေါက်ကြီးဆီသို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

“အင်း . . . ရွှေပင်ကူကြီးက အကျဉ်းသားရဲ့ ဦးခေါင်းကို
ကိုက်ခဲပြီး သူ့အဆိပ်တွေ ထုတ်လွှတ်ခဲ့လေသကဲ့”

ကျီညိုက ရေရွတ်လိုက်ရာ ရွှေပင်ကူရိုက်ဆုံးချုပ်ကခေါင်းညှိတ်

လျှက် နံရံပေါ်ရှိ ခဲလှုပ်များကို ပြန်လည်၍ နှိပ်လိုက်လေ၏။

“ဂလောက်”

“ခလောက်”

မီးက မိုတ်သွားသည်။

အသံဗလံများက မူလအတိုင်း ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်
သွားသည်။

ဤတွင် ဂိုဏ်းချုပ်က ယခင်စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာရင်း
ကျီညိုကို ရှင်းပြသည်။

“ဒီပင်ကူမျိုးတွေဟာ အားဖရိုက်တိုက် မာဂါဒါပီဆိုတဲ့ လူရိုင်း
တွေဒေသမှာသာ ရှိတတ်ပြီး အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းတာကလေး”

ကျီညိုက လမ်းလျှောက်ရင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်
နေသည်။

“အဲဒီဒေသမှာ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပင်လယ်ဂဏန်း
နီးပါး ပုရွက်ဆိတ်နီကြီးတွေလဲ ရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပုရွက်ဆိတ်နီကြီးတွေက အုံနဲကျင်းနဲ နေပြီး ရန်သူကို
စုဝေး တိုက်ခိုက်ကြပေမယ့်၊ ရွှေပင်ကူကတော့ တစ်ကိုယ်တော်
တိုက်ခိုက်ရေးသမားလို့ ဆိုရမှာဖြစ်တယ်”

ကျီညိုက စိတ်ဝင်စားလျက်မှ ခေါင်းညှိတ်လိမ့်တယ်။
စားပွဲဆီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် အကောင်းစား

အရက်ပုလင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆွဲယူကာ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး တွင် အနေတော် ငဲ့ထည်လိုက်သည်။

“ဦးနောက်ကြည်လွှားအောင် တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက် လိုက်ပါ ကျီညို”

“ဟတ်ကဲ”

ထိုနောက် . . . ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆက်ပြောသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီအာဖရိကတိုက် လူရိုင်းဒေသမှာ ရွှေပင်ကူ ကြီးတွေနဲ့ ပုရွက်ဆိတ်နီကြီးတွေ တိုက်ခိုက်ကြရာမှာ တောင်ပိုတွေ ပြိုကျတာကြောင့် အသွားရ အလွှာရခက်ပြီး လူရိုင်းတွေတောင် ရွာအပြောင်းအလဲ လုပ်ကြရတယ်ဆိုပဲ”

“အင်မတန် ကြောက်စရာပါလား”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီရွှေပင်ကူကြီးတွေကသာ အောင်ပွဲခံ တာ ချည်းပါတဲ့လေး ဒါကြောင့်လဲ မြေအောက်လောကမှာ ကျွပ် ခေါင်းဆောင်ပြီး ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းဖွဲ့တဲ့အခါ တိုက်ခိုက်ရေးသမားကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ ရွှေပင်ကူကြီးတွေကို အစွဲပြုပြီး “ရွှေပင်ကူဂိုဏ်း” လို့ အမည် မှည့်ခေါ်ခဲ့တာပေါ့”

ကျီညိုက ခေါင်းညိတ်လျှက် စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်ကို ယူကာ တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၁၁)

ကျယ်ဝန်းသော မြေအောက်အလုံခန်းအတွင်း၌ ရွှေပင်ကူ ခံသားများသည် ခုံး၍ဝိုက်ထားသော ထိုင်ခုံများပေါ်၌ အိမ်ခြံရံရ နေကြသည်။

ကွင်းပြင်သဏ္ဍာန် ကွက်လပ်၏ အပေါ်ဖက်၌ကား မီးဆိုင် နှိုလျက် ထိုမီးဆိုင်ကြီးမှ ထိန်လင်းသော အလင်းရောက်ပျား ထွက်နေ၏။

မကြာမီ အရှေ့ဖက်ဆုံး ညာဖက်ထောင်ရှိ ထိုင်ခုံပြင်ကြီး၌ ထိုင်နေသည့် ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အောင်မြင်သော အသံကြီး ပြောကြားလိုက်သည်။

“အခု တိုက်ခိုက်ကြမယ်၊ လူနစ်ယောက်ကတော့ ကျုပ်
ညာလက်ရုံးဖြစ်တဲ့ အဂ္ဂနဲ့ ဒုစရိုက်လောကမှာ တစ်ကိုယ်တော်
ဒုစရိုက်သမားလို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ပတ္တမြားကျီးညိုခေါ် တစ်ကိုယ်
တော် ကျီးညိုတိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

အပ်ကွာပဲ ကြားရမတတ် လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည့်
“သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုံးခိုင်းသူဟာ ရွှေပင်ကုရဲ့ ဆုံးမခြင်းကို
မှချစ်ရမှာဖြစ်လို့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး တိုက်ခိုက်ကြမှာ ဖြစ်တယ်
ဒီတော့ မိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှတဲ့ ဒီယုဉ်ပြိုင်ပွဲကို
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ကြည့်ရှုကြပါလို့ ကျုပ်ပြောချင်ပါတယ်”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ရွှေပင်ကုဂိုဏ်းချုပ်က လက်ကာပြလိုက်ရာ
ကွက်လပ်သူဇာန် ကျယ်ဝန်းသောအခန်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်
အခန်းတံခါးရွက်များ ပြိုင်တူလိုလို ပွင့်ထွက်သွားကြလေ၏။

ညာဖက်မှ လျှောက်ဟုမ်းလာသူမှ ရွှေပင်ကုဂိုဏ်းသား
ဂိုဏ်းချုပ်၏ညာလက်ရုံး အဖွဲ့ ညိုဖြစ်လျက် က်ရောက်ဝတ်စုံကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အထူးသဖြင့် ၎င်း၏ရင်ဘတ်မှ ရွှေပင်ကုရုပ်၏ သဏ္ဍာန်
မှာ မီးရောင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်လက်လျက် အသက်ဝင်နေသကဲ့သို့
ရှိနေလေ၏။

ဘယ်ဘက်အခန်းမှ တသျှကား ပတ္တမြားကျီးညိုခေါ်

တစ်ကိုယ်တော်ကျီးညိုပင် ဖြစ်၏။

သူက... အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင်
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦး ကွင်းအလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်လာသောအခါ
ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်ထဲမှ ခိုင်လုပ်မည်သူတစ်ဦးက ကွင်းလယ်သို့
ဝင် ရောက်သွားခဲ့၏။

အဂ္ဂနှင့်ကျီးညိုတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်စဉ် ခိုင်ဖြစ်သူက
အလယ်တွင် ဝင်ရပ်လျက်မှ...

“ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ကြိုက်သလို လက်နက်မဲ့ အစွမ်းကုန်
တိုက်ခိုက်နိုင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့နဲ့ ရွှေပင်ကုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက
သေနတ်ဖေါက်ပြီး အချက်မပေးဘူးဆိုရင် အသေသတ်မယ်ဆိုရင်
တောင် သတ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပီပီသသပြောလိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင်... နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဝက်ယူလာ
သော လက်နက်များ ပါမပါ ထိုခိုင်လှကြီးက အစာန်ကြာမျှ စေ့စေ့
စပ်စပ် စမ်းသပ်ရှာဖွေသမှု ပြုလေ၏။

ပရိသတ်များထံမှ မိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် အသက်ပြင်းပြင်း
ရှသံများ၊ လေပူမှုတ်ထုတ်သံများ၊ ချောင်းဆိုးသံများ အစရှိသည်
ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဂ္ဂနှင့် ကျီး... ၃ ပြန်လည်၍ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသောအခါ

၉၂ သူရိန်ဆွေ

နိုင်လူကြီးက လက်ကိုင်ပုစိတစ်ထည်ကိုထုတ်လျှက် အလယ်တွင် ရပ်နေရာမှ . . .

“ကဲ . . . စလို ရပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ပုဝါကို ဝှေ့ယမ်းအချက်ပြပြီးလျှင် ၎င်း၏ မူလစိုင်ခုံရှိရာသို့ ပြန်သွားလေတော့၏။

အဂ္ဂနှင့် ကျီးညှီတို့ကား အလုံးအထည်၊ အရပ်အမောင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိယုံမျှသာမက မသက်အရွယ်ချင်းလည်း ကွာခြားမှု သိပ်မရှိလှပေ။

ထို့ကြောင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်း တစ်ပွဲကြည့်ရမည်မှာ သေချာ ကြောင်း ပရိသတ်များအကဲခတ်မိကြသည်။

“အဲဒီနေရာပဲဆရာ”

“ဟုတ်လား”

“ကျွီး . . . ကျလီ”

ဂျမဒါမူးသာက ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် . . . ဆူဗေဒါသောကြာနှင့်အတူ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားခုန်ဆင်းတာနော်၊ သေချာရဲ့လားဗျ ဆူဗေဒါ”

“သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ဟိုမှာကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ တံတိုင်းအညိုရောင်၊ ဟော ဟော၊ ဒီဖက်မှာ ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ခေလီယာပန်းခင်းကြီး”

ဆူဗေဒါသောကြာက ဝမ်းပန်းတသာ ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါ မူးသာက လမ်းကလေးအခြေအနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို စေ့စေ့အကဲခတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“လမ်းကပီပီပြင်ပြင် မဟုတ်ဘူး၊ မြက်ခင်းလမ်းကလေးပဲ” ဟုပြောလိုက်၏။

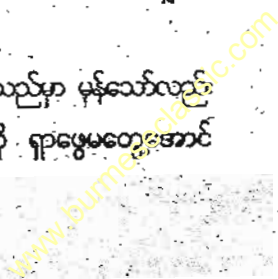
“မှန်ပါတယ်ဆရာ”

“ကဲ ခင်ဗျား ကားထဲမှာ ခဏနေခဲ့ဦး၊ မြင်းရထားဘီးရာတွေ ဆင်နေလိုထင်နေငြား ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဂျမဒါမူးသာက ကားနားမှ ခွာကာ မြက်ခင်းလမ်းတစ်လျှောက် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုလာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ မြက်ပင်များ ပေါက်ရောက်နေသည်မှာ မှန်သော်လည်း ခြေမာဖြစ်နေသောကြောင့် မြင်းရထားဘီးရာကို ရှာဖွေမတွေ့အောင်

ဖြစ်နေရသည်။

သို့သော်... ဝင်းခြံကြီး၏အဝင်လမ်းအကွေ့တွင်ကား မြေပျော့
ဖြစ်ပုံရသဖြင့် ရထားဘီးရာကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်တွေ့လိုက်ရပေတော့
သည်။

“ရှီ”

ဂျမဒါမူးသာက လေချွန်သံတစ်ချက်ပြုကာ ခေါင်းတညိတ်
ညှိတ်ရှိနေသည်။

ထိုနောက်... သူက ခြံကြီး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်
လိုက်သည်။

ခြံကြီးအတွင်း၌ကား တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ပကတိ မင်းပူလျှက်
ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် ခြံတံခါးက သော့ခတ်ထား၍ သူ အကြံရကြပ်
သွားသည်။

“ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ အတွင်းဖက်ကိုတော့ ရအောင် ဝင်ရ
မှာဘဲ”

ဂျမဒါမူးသာက ထိုသို့ ရေရွက်ပြီးသည်နှင့် အညှီရောင်
တံတိုင်ကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်ကာ အတွင်းဖက်မှ အသံဗလံများကို

စူးစိုက်နားထောင်လိုက်သည်။
“အင်း... အတွင်းဖက်မှာ မယုံနိုင်အောင် တိတ်ဆိတ်

အပါလား”

သူက အခြေအနေကောင်းကို အသုံးချရန်အတွက် မိတ်
ဆားသော သံတံခါးကြီးဆီသို့ ရွေ့လျားလာခဲ့သည်။

ပြီးလျှင်... သံတံခါးတိုင်များကို ခြေကန်ကာ အပေါ်ဖက်
သို့ သွက်သွက်လက်လက် တက်ခဲ့သည်။

ခြံကြီး၏ မြက်ခင်းပြင်မှာ စိမ်းစိုလျက် ရောင်စုံပန်းများ
အပြိုင် နေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီး၏ တံခါးမှာပူ ပိတ်လျက်
အနေအထား တွေ့မြင်နေရသည့်အပြင် သော့ခလောက်ကြီး ခတ်ထား

သည်ကလည်း အတိုင်းသာ။
“ကဲကွာ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

ဂျမဒါမူးသာက သံတံခါးထိပ်ရောက်အောင်တက်လျက်
တစ်ဖက်သို့ ကျွမ်းကျင်သွက်လက်စွာ ခုန်ချလိုက်သည်။

အိမ်ကြီးဆီ မျက်နှာမူကာ သူ့ခြေလှမ်းများကို ရွေ့လျားလိုက်
သည်။

တစ်လှမ်း
နှစ်လှမ်း
သုံးလှမ်း
“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ခြေသုံးလှမ်းမြောက်တွင် ရယ်မောသံများက ပန်းခြံကြီး အကွယ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာရာ ဂျပဒါမူးသာ ခြေလှမ်းများ အလိုလို ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။

“မင်းဟာ ဘယ်သူမှန်းတော့ တို့မသိဘူး။ အေး... ဒါပေမယ့် ဒီခြံကြီးထဲ ရောက်လာတဲ့သူမှန်သမျှ ပြန်မထွက်နိုင်အောင် လုပ်ရမှာ ငါ့တာဝန်တဲ့ ကံ... ဖေ့သားကြီးရေ... ဆုံးမလိုက်စမ်းကွာ”

“ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်”

“ဝုတ်... ဝုတ်”

လူမမြင်ရသော်လည်း ကြားလိုက်ရေသော အသံအဆိုတို့ ဂျာမန်ဂရိတ်ဒိန်း ခွေးကြီးသည် ခြံအကွယ်မှ မြင်းပေါက်တစ်ကောင် အလား လျှင်မြန်စွာ ခုန်လွှားထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“အား... နည်းတဲ့ ခွေးကြီး မဟုတ်ပါလား”

ဂျပဒါမူးသာက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ကာ သူ့အင်္ကျီကော်လံကြား၌ ထည့်ထားလေ့ ရှိသည့် စတီလက်တိုခေါ် စူးချွန်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အစွယ်ဖွေးဖွေးနှင့် ဒေသကြီးလှသော ခွေးကြီးက သူ့ကို ခုန်အုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟိတ်... ”

“ဝုတ်... ”

အချိန်ဖြင့် မြက်ခင်းပြင်သို့ ခွေးကြီးနှင့် ဂျပဒါမူးသာတို့ လုံးထွေးကျသွားသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ ကျသွားခိုက်မှာပင် ဂျပဒါမူးသာ၏ သက်များက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လှုပ်ရှားသွားခဲ့လေသည်။

ခွေးကြီးဟပ်မိထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို အားနှင့်ဆွဲယူပြီး နောက် ဂျပဒါမူးသာက အမြန်ဆုံးပြန်ရပ်လိုက်သည်။

“ဗျို”

ဂျာကင်အင်္ကျီမှာ ဖွာလန်ကျဲကာ ပြဟသွားသည်။ ခွေးကြီးကမူ သွေးအရွှေ့သားနှင့် တအင်အင်ပြီးပြုရင်း မြက်ခင်း

ပေါ်၌ အကြောဆွဲနေ၏။ ပြီးမှ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားပေတော့သည်။

“တောက်... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဂျပဒါမူးသာက ခွေးကြီးကို ကြည့်နေစဉ် ခြံအကွယ်မှ ခွန်အား ထုတောင်တင်းသော ဝတ်စုံနက်နှင့် လူထွားကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ

သည်။

“ဒီကောင်ကို မလွတ်စေနဲ့ဟေ့၊ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဒီဒီကို မြှေးပေးလိုက်ပေတော့မဲကြီး”

အစိန်ပေးသံနှင့်အတူ ကားရုံအကွယ်မှ ဝတ်စုံနက် တစ်
ယောက်ကလည်း သူတို့ရိုရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည့်

“အင်း... မလွယ်လှပါလား”

ဂျပဒါ မူးသာက ယင်းသို့ ရေရွတ်လျှက် အသင့်လှုပ်ရှား
နိုင်ရန် ခြေကိုခွဲ၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

ပြီး... စတီလက်တို စူးချွန်ကို ခွေးသေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချ
လိုက်သည်။

“လာခဲ့စမ်းကိုယ်လား ကျုပ်အကြောင်းမဲ့ လူမသတ်ချင်ဘူး”

“အေး... မင်းသတ်တာ မသတ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး
တို့ကတော့ မင်းကို ဒီခြံက မထွက်နိုင်အောင် အပြီးအပိုင် ဇီဝိန်ခြွေ
ပစ်ရလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လူထွားကြီးက ဗလအားကိုးဖြင့် ရွှေ့လျား
လာကာ ဂျပဒါမူးသာဆီသို့ ဘယ်ညာလက်သီးများကို မနားတမ်း
ပစ်သွင်းလိုက်တော့သည်။

“ဝိုး...”

“ဝှစ်...”

“ဟိတ်...”

“ယား...”

ဂျပဒါမူးသာက ခန္ဓာကိုယ်ကို စက်ဝိုင်းခြမ်း လှည့်ပတ်ရှောင်

တိမ်းသည်။

နောက်... ခြေတစ်လှမ်းတက်ပြီးနောက် လက်ပြန်ရိုက်ချက်
တစ်ချက်ကို အားပါပါသုံးလိုက်သည်။

“ဝှစ်...”

“ဖောင်း...”

“အား...”

လူထွားကြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ် အရှိန်ပြင်းပြင်း လိမ့်ထွက်သွား
သည်။

ထိုအခိုက်... ကားရုံဆီမှ အပြေးရောက်လာသော
ဝတ်စုံနက် က လက်ထဲမှ ဓါးမြောင်သွားနှင့် ဝေ့တိုက်ထိုးသွင်းတော့၏ ။

“ဟိတ်...”

“ဝိုး...”

“ရွစ်...”

“အိုး...”

သို့သော်... ဂျပဒါမူးသာက သွေးအေးအေးနှင့် ကျွမ်းကျင်
သွက်လက်စွာပင် လွတ်သည်ဆိုယုံမျှ ပွတ်ကာ ရှောင်တိမ်းနေ၏။

ဝတ်စုံနက်က ဒေါသကြီးစွာနှင့် အဝေအဝိုက်၊ အပင်အဆွဲ၊
အတိုးအဆုတ်၊ အထိုးအနှုတ်တို့ဖြင့် သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေ၏။

တစ်ချိန်တွင် အရှိန်နှင့် ပြေးထိုးလိုက်သော ဝတ်စုံနက်ကို
ဂျပဒါမူးသာက ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၊ ကိုယ်ကို လှည့်၍ ရှောင်တိမ်းပေး

လိုက်သည်။

ဤတွင် လဲကျနေသော လူထွားကြီးအား အရှိန်လွန်တိုက်ခတ်ကာ ဝတ်စုံနက် ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။

အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံသော ဂျပဒါမူးသာက ခြေကန်ချက်ကို အသားပါပါ အသုံးချလိုက်သည်။

“ဝိုး . . .”

“ဖြောင်း . . .”

“အား . . .”

ဝက်စုံနက်မှာ မေးဖျားသို့ ပင့်ခတ်ခံရသဖြင့် လေထဲတွင် တစ်ပတ်လည်ကာ မြက်ခင်းပြင်၌ ရိုနေသည့် လူထွားကြီးပေါ်သို့ ထပ်လျှက်သားကျသွားတော့၏။

“အီး . . .”

“အီး . . .”

နှစ်ဦးသား ထွေးခနဲ ဖြစ်သွားစဉ် ဂျပဒါမူးသာက ခြံတံခါးဝသို့ ထွက်ခွါရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် . . . လူထွားကြီးက လဲကျလျက်မှ ခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် ဂျပဒါမူးသာတစ်ယောက် ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက် ဖြစ်သွားသည်။

ဂျပဒါ မူးသာက မမူပါ။

သူက လဲကျနေသူ နှစ်ယောက် အခြေအနေကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် . . . ခြံတံခါးရိရာသို့ အစွမ်းကုန် အားကုန် ခြေလှမ်းလိုက်ပေတော့သည်။

အဂ္ဂ မျက်လုံးအစုံကသိန်းစွန်ရဲကဲ့သို့ စူးရှတောက်ပစွာဖြင့် ကျီးညိုကိုကြည့်ရင်း အကွက်ချောင်းနေသည်။

ကျီးညိုကလည်း မီးကျီခဲလို ရဲရဲနီမတတ် မျက်လုံးအစုံနှင့် အဂ္ဂ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခပ် ကြည့်နေသည်။

ပရိသတ်များမှာ လုံးဝ အသံမထွက်ဘဲ အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်နေကြသည်။

ရွှေပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးကျောက်ဆောင်မှာ ထိုင်ခုံမြင့်ကြီးပေါ်တွင် ကြောင်နက်ကြီးအား လက်ဖြင့်သပ်ရင်း ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူနှစ်ဦးအား မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေလေ၏။

မကြာပါ။

ကွင်းလယ်မှ လူနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူလိုလို လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။

“ဟိတ်”

“ယား”

“စိုး”

“ဖတ်”

အဂ္ဂက ပြေးဝင်ရန် ဟန်ပြင်ကာ ခန္ဓာကိုယ်အရိန်ကို တုတ်ရပ်၍ ကျီးညိုကို ခြေဖြင့် ပတ်ကန်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကျီးညိုက လေပေါ်ခုန်တက် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ပြန်အကျဉ်း ခူးထောက်လျှောက်သား ရှိနေသည့် အဂ္ဂမျက်နှာကို လေဝဲကန်ချက်အားပါပါ သုံးလိုက်လေ၏။

သွက်လက်သော အဂ္ဂကလည်း ကျားသစ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကိုယ်ကို လူးလိုမိရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သို့အတွက် ခြေကန်ချက် လက်တစ်လုံးခြား လွဲသွားစေကြည့်ရှုနေကြသည့် ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ဂိုဏ်းသားအားလုံးတို့မှာ ရင်တဖိုဖို ဖြစ်သွားကြရပေသည်။

အဂ္ဂနှင့် ကျီးညိုတို့က ပြန်လည်၍ ရင်ဆိုင်မိကြပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ခါတွင် ကျီးညိုက ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် နှာသီးတစ်ကောင်အလား လက်သီး၊ လက်မောင်း၊ ပင်လက်သီး၊ ဝိုက်လက်သီး ခူး၊ တံတောင်၊ ခြေကန်ချက်များကို မရပ်မနား အသုံးပြု တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

အဂ္ဂက “လျှင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းရာသည်။”

သို့ရာတွင် ထိုးချက်၊ ကန်ချက် အချို့ကို ရှောင်တိမ်းခြင်း

မပြုနိုင်သဖြင့် အရိန်ပြင်းစွာ လွှင့်ထွက်သွားရ၏။
ကျီးညိုက တစ်ရိန်ထိုး ခုန်လွှားတိုက်ခိုက်သော်လည်း ပါးနပ်သော အဂ္ဂက လှိမ်ထွက် ရှောင်တိမ်းသွား၏။

ပြီးလျှင် ကျီးညိုကဲ့သို့ပင် ခန္ဓာကိုယ်အားကို အသုံးပြုကာ မနားတမ်း ဒလစပ် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ကြည့်နေသော ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားများမှာ အားမလိုအားမရ နှင့် ဖင်တကြွဲကြွဲ အနေအထား ဖြစ်နေကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကမူ ၎င်း၏ ပေါင်ပေါ်မှ ကြောင်နက်ကြီးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း အိန္ဒြေရုရ ကြည့်နေလေသည်။

အဂ္ဂ၏ တိုက်ခိုက်မှုများကို ကျီးညိုက သွက်သွက် လက်လက် ရှောင်တိမ်းသည်။

သို့ရာတွင် အဂ္ဂ၏ ခြေကန်ချက် တစ်ချက် အဖျားခတ် ထိသွားသော ကျီးညိုမှာ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများ စီးဖြာကျလာလေ၏။

ကျီးညိုက သွေးများကို လက်ဖမိုးနှင့်သုတ်လိုက်ပြီး မဲပြုမဲပြု လိုက်သည်။

ထို့နောက် ... ဘယ်ခြေလှမ်းကာ ညာခြေတစ်ကွက် ဘက်၍ ကိုယ်ကို လွှဲလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ... အားပါသော လက်ပြန် ရိုက်ချက် တစ်ချက် ကို မမျှော်လင့်ဘဲ အသုံးပြုလိုက်လေ၏။

“ဝိုး . . .”

“ဖြောင်း”

“အား”

အဂ္ဂတစ်ယောက် လွင်ထွက်သွားကာ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများ စီးကျလာသည်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကျီးညှိက မခန့်လေးစား ရယ်လိုက်၏။

“ထို့ . . .”

သို့သော် အဂ္ဂက သွေးများကို ထွေးထုတ်ကာ အသက် တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။

ကျီးညှိက အပြုံးမပျက်ပင် . . .

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . . နှုတ်ခမ်းထိတာချင်း အတူတူ ဆိုတော့ ကြေပြီပေါ့လေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဘာ . . . ကဲကွာ”

အဂ္ဂက ပြောပြောဆိုဆို ဒေါသတကြီးဖြင့် ယခင်အတိုင်း ဒေသမန်းကြမ်း တိုးဝင်လာပြန်တော့၏။

အကင်းပါးသော ကျီးညှိက လျှပ်တပျက် ထောက်လက်သီ ကို အသုံးပြုလိုက်သည်။

“ဝစ် . . .”

“ခွပ် . . .”

“အင် . . .”

ဖင်ထိုင်လျှက်သား လဲကျသွားသော အဂ္ဂကို ကြည့်ကာ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းသားများ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြရသည်။

အသက်ရှူသံများ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဂ္ဂက ဒဏ်ရာရသွားသော ကျားနာတစ်ကောင်အလား လဲကျရာမှ ခုန်ထ လိုက်သည်တွင် အလင်းရောင် တစ်ချက်လက်သွားလေ၏။

“အို”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဟိုက်”

ကြည့်နေသူအပေါင်းထံမှလည်း အထက်ပါအတိုင်း အမေ့ခိုတ် သံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

အကြောင်းသော်ကား ခုန်ထလာသော အဂ္ဂလက်ထဲတွင် မီးမြှောင်တစ်လက်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ဒိုင်လူကြီးလုပ်သူက ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ထကာကွင်း အတွင်း ဝင်ရောက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးကျောက်ဆောင်က လက်ကာပြလိုက်သောကြောင့် ၎င်း၏ ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျီးညိုက မီးမြှောင်ကို မမှုသကဲ့သို့ သွေးအေးအေးထားကာ
ဝေပတ်လျှက်သား ရှိနေပေသည်။

အဂ္ဂ မျက်လုံးများ နီရဲနေသည်။

သူက မိုက်ကန်းကန်း ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“မင်းရဲ့ အသက်ကို ဖက်နဲ ထုပ်ထားလိုက်ပေတော့ ကိုယ့်လူ
ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ရပါတယ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျီးညိုက အဂ္ဂ၏ မီးမြှောင်ကိုင်လက်ကို
လှမ်းကန်လိုက်သည်။

“ဝိုး . . .”

သို့သော် . . . အဂ္ဂခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ ကိုယ်ကို ယို၍
ရှောင်တိမ်းလိုက်သဖြင့် ကျီးညို၏ ခြေကန်ချက်မှာ လေကိုသာ ထိသွား
တော့၏။

ကျွံကျွံလာသော ကျီးညို၏ လည်မြို့ကို အဂ္ဂက မီးမြှောင်
သွားဖြင့် ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်ရာ “ဟာ” ခနဲ အသံများ အခန်းတွင်း၌
ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်သွားတော့သည်။

ကျီးညိုက မယုံနိုင်အောင် လျှင်မြန်မြင်းဖြင့် နောက်ကျွမ်း
ပစ်ရှောင်ထွက်သွားကာ ရပ်လိုက်မိသည်နှင့် အရှေ့ဖက်သို့ ကျွမ်းပြစ်
ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ပြီးလျှင် အဂ္ဂနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ ရောက်သော
အခါ ပြုံးခနဲ ထရပ်လျှက် ဘယ်ညာ လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချက်များကို
မထင်မှတ်စွာ အသုံးပြုလိုက်လေ၏။

“ဟိတ်”

“ဝိုး . . .”

“ဝစ် . . .”

“ဖျောင်း”

“အား”

“ဒေါက်”

အသံဗလံများက ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

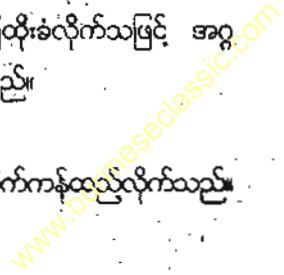
မြန်ဆန်လွန်းသော တိုက်ကွက်များအဆုံးတွင် အဂ္ဂ၏ မီးမြှောင်
မှာ လေထဲသို့ မြောက်တက်ပြီးနောက် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်စင်
သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရတော့သည်။

အဂ္ဂက မီးမြှောင်ဆီသို့ ပြေးကောက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
သည်။

သို့ရာတွင် . . . ကျီးညိုက ခြေထိုးခဲလိုက်သဖြင့် အဂ္ဂ
တစ်ယောက် ဝိုက်စိုက်ဝိုက်စိုက်ဖြစ်သွားရသည်။

ကျီးညိုက အချိန်မဆိုင်ပဲ။

သူက လေပေါ်ခနဲတက်ပြီးနောက် ဝိုက်ကန်ထည်လိုက်သည်။

“ဝစ် . . .”

“ဖေါက်”

“အင်”

အဂ္ဂတစ်ယောက် တစ်ပတ်လည်ကာ လိမ့်ထွက်သွားသည်။
အဂ္ဂကာလည်း မခေလှပါ။

သူက အလိုက်သင့် ထရပ်မီသည်နှင့် နောက်ဖက်သို့
တစ်ပတ် ထွမ်းခန့်ကာ ကျီးညိုကို မနားတမ်း အလွတ်မပေးဘဲ
တိုက်ခိုက်လေ တော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျီးညိုမှ အလူးအလဲ ခံလိုက်ရတော့သည်။

“သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်၊ သူတစ်လှည့်ကိုယ်တစ်လှည့်
လက်ညီညီ တိုက်ခိုက်နေကြသူ နှစ်ဦးအား ရွှေပင့်ကူ ဂိုဏ်းသားများ
အထူးစိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိတော့သည်။”

“ကျား”

“ဝိုး . . .”

“ဟိတ်”

“ဖေါက်”

“ယား”

မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ကျီးညိုနှင့် အဂ္ဂတို့က
မရှောင်စတမ်းပင် အတင်းဝင်ရောက်၍ ကြောက်ခမန်းလိလိ မနားတမ်း

တိုက်ခိုက်လေရာ လူရိပ်များ ပူးကပ်လျက်လည်းကောင်း၊ ယုက်ဖြာလျက်
လည်းကောင်း၊ တွေ့ မြင်ကြရပေသည်။

“ဖေါင်း”

“အား”

“ခွက်”

“အီး”

တိုက်ခိုက်မှုရပ်သွားသည်နှင့် ကျီးညိုရော အဂ္ဂပါ ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်ဆိုသို့ အရိန်ပြင်းစွာ လွင့်စင်သွားကြတော့သည်။

သူတို့က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အခဲမကြေ ကြည့်
လိုက်သည်။

ထို့နောက် . . . ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ထမည်အပြု သေနတ်
သံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ကြရပေတော့၏။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“ဟာ”

“အို”

“ဟင်”

“အလို”

အပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံများ ကြားရသည်နှင့် ယှဉ်ပြိုင် ပွဲကြည့်နေသော ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းသားများမှာ ထိတ်လန့်လျှက် လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလည်း အထူး အံ့အားသင့်သွားကာ

“ဟေ့ . . . နံပါတ်ငါး၊ တစ်ဆယ်နံဆယ်ငါး၊ ဟိုကောင်တွေ

ဘာဖြစ်နေသလဲမသိဘူး၊ အမြန်ထွက်စမ်းဟေ့”

ဝတ်စုံနက် သုံးယောက် ဒရောသောပါးပင် ထိုင်ခုံမှ ထကာ သေနတ်များကိုယ်စီထုတ်၍ မြေအောက်ခန်းအပေါ်ဖက်သို့ လျှင်မြန်စွာ တက်ရောက်သွားကြလေ၏။

ကျန်ရစ်သူများမှာ စိတ်မော့စွာဖြင့် ပင့်သက်များကို ပြိုင်တူ လိုလိုချလိုက်မိကြ၏။

အဝှဲနှင့် ကျီးညှို့တို့မှာလည်း လဲကျနေလျှက်မှ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် အူကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိကြသည်။

“ပုလိပ်အမှုထမ်းတွေများလား”

“တခြားဂိုဏ်းသားတွေထင်တယ်”

“အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြတာနေမှာပါ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက်ပေးသံများကြောင့်

မြေအောက်ခန်း၌ ဆူဆူသည် ဖြစ်နေရာ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

“အားလုံး တိတ်ကြစမ်း”

ဂိုဏ်းချုပ်၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ကြောင်နက်ကြီး ခုန်ထွက် သွားသကဲ့သို့ အခန်းထဲ၌ အသံပလံများအားလုံး ယခင်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်သွားပေတော့သည်။

ထိုခဏမှာပင် ထွက်ခွာသွားသူ သုံးယောက်နှင့်အတူ နောက်ထပ် ဝတ်စုံနက်နှစ်ဦးပါ မြေအောက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ ကြသည်။

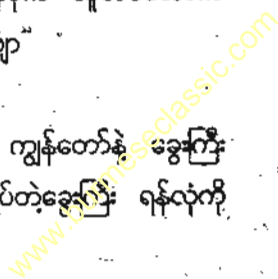
“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့၊ ပြောစမ်း”

ဤတွင် ဝတ်စုံနက် လူထွားကြီးက အရိုအသေပြုကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

“ဒီလိုပါဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်နဲ့ နံပါတ်ကိုးဟာ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ခြံထဲမှာ စောင့်နေခိုက် လူတစ်ယောက် ဟာ သံတံခါးကို ကျော်ဝင်လာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့က မတားဘူးလား”

“ဒီလူက သိပ်လျှင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒွေးကြီး နှစ်ယောက် တားဆီးဖို့ ပြေးအသွားမှာ ခုန်အုပ်တဲ့ခွေးကြီး ရန်လုံကို

စူးချွန်နဲ့ လှုပ်တစ်ပြက် ထိုးသတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဘာ . . .”

ဂိုဏ်းချုပ်က မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ရာ ထိုလူကပင် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဆက်ပြောလေ၏။

“နောက်တော့ သူနဲ့ ကျွန်တော် ပက်ပင်းတိုးပြီး တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဒီမှာတင် နံပါတ်ကိုးကလဲတွေ့မြင်ပြီး ဝင်ကူတိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲကွ”

“ဒီလူက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို လဲကျအောင် တိုက်ခိုက်ပြီး သံတံခါးဆီကိုပြန်ပြေးသွားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟာ . . . လူနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ထဲကို နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ဘူး။ ဟုတ်လား။ အံ့စရာပဲ”

“ဒီ ဒီလူက . . . အတိုက်အခိုက်အသတ်အပုတ် သိပ်ကျွမ်းကျင်လှပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ”

“ဟေ . . .”

ဤတွင် ဝတ်စုံနက် နောက်တစ်ယောက်က ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။ ဒီလူဟာ အတိုက်အခိုက် ပညာရပ်မှာ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်လှတယ် ဆိုရမှာပါခင်ဗျာ”

“ဆက်ပြောစမ်းကွာ”

“သူက သံတံခါးဆီပြန်လှည့်ပြီး အပြေးမှာ ကျွန်တော်တို့ လဲကျနေလျှက်က သေနတ်တွေထုတ်ပြီး ပြိုင်တူလိုလို ပြစ်လိုက်ကြပါတယ်”

“ဟင်အင်။ ထိမှန်ပုံမရပါဘူး။ သူက သော့ခတ်ထားတဲ့ သော့ခလောက်ကို လှုပ်တစ်ပြက်သေနတ်နဲ့ ပြစ်ချိုးပြီး သံတံခါးဖွင့် ထွက်သွားတော့တာပါဘဲ”

“အင်း . . . ဒါကြောင့်မို့ သေနတ်သံတွေ ထွက်လာတာကို။ သေနတ်သံကြောင့် ဒီနေရာကို မကြာခင်ပုလိမ်အမှုထမ်းတွေ ရောက်လာ နိုင်တယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စကားကြောင့် လူအားလုံး ပြူးပြူးယှာယှာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက . . .

“ကဲ . . . နံပါတ်ငါး၊ တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ်ငါး၊ လူတွေ အားလုံးကို လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်က စနစ်တကျ အပြင်ရောက်အောင် ထွက်ပေစေ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ဩ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြစမ်း။ အပေါ်က အခြေအနေ သွားကြည့်ရအောင်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြသေး
ကျီးညိုနှင့် အဂ္ဂတို့ကိုခေါ်ကာ မြေအောက်ခန်းမှ အပေါ်ဘက်သို့
တက်ရောက်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၂)

“ကဲ . . . သောက်ကြ စားကြကွာ၊ အားမနာကြနဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဂ္ဂနှင့်ကျီးညိုတို့က ရွှေပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လေးလေး
စားစား ပြောလိုက်ကြသည်။

အဂ္ဂက အရက်များကို စတင်ငဲ့ထည်နေစဉ် ရွှေပင့်ကူ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှ အရာဝတ္ထုများဆီသို့ မျက်လုံးဝင်ကြည့်
လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင်ကား ကတ္တီပါဗူးကလေးနှင့် အတူ ငွေထုပ်
နှစ်ထုပ်ရှိနေလေ၏။

“ဂလောက် ဂလောက်”

“ဂလောက်”

အဂ္ဂက အရက်များ ငဲ့ထည်နေစဉ် ကျီးညိုက မီးကရက်

တစ်လိပ်ကို ငိမ်ခဲ၍ မီးညှိဖွာရိုက်လျက်ရှိသည်။

၎င်းတို့ မျက်နှာများတွင် မနေ့က တိုက်ခိုက်ခဲ့မှုကြောင့် အညှိအမည်းများ စွဲလျက်ရှိနေချေ၏။

ရွှေပင့်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်က ပေါင်ပေါ်မှ ကြောင်နက်ကြီးကို လက်နှင့်သပ်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ၎င်းက . . .

“မနေ့ကကိစ္စကို မင်းတို့ အနေနဲ့ ဘယ်လိုသဘောကြသလဲ” ဟု ရုတ်တရက်မေးလိုက်လေ၏။

“ဗျာ”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်စလုံးက အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ပြီးမှ ကျီးညှိက

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲခင်ဗျာ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ . . . သောက်ကြပါဦး။ ပြီးမှ ပြောတာပေါ့ကွာ”

ရွှေပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထိုသို့ အေးဆေးစွာ ပြောပြီးလျှင် ခမ်းနားလှသော ၎င်း၏ မြေအောက်ခန်းအနေအထားကို ကြေနှပ်အားရသော အကြည့်နှင့် ဝေဝဲကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင် သုံးဦးစလုံး အရက်ခွက်ကိုယ်စီ မော့သောက်ရင်း ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ထို့နောက် ရွှေပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးကျောက်ဆောင်က

“မနေ့က စခန်းထဲအရောက်တို့လူတွေကို ဝင်တိုက်သွားတဲ့ သူဟာ နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးကွ၊ ငါက ဒါကိုပြောတာ” ဟု ဦးစွာ စတင်ပြောကြားလိုက်လေ၏။

“ဪ . . . ဒါကိုပြောတာကိုး”

အဂ္ဂက ထိုအခါကျမှ သဘောပေါက်ကာ အထက်ပါအတိုင်း ချစ်ရွတ်လိုက်လေ၏။

ကျီးညှိကမူ ခေါင်းညိတ်လျက် အရက်ခွက်ကိုသာ သောက်နေသည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား ဒီလူဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရန်ဖက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ ရန်သူတော် သျှောင်တစ်စောင်ရိုဏ်းကများလားမှ မသိတာ” ဟု ခန့်မှန်းပြောကြားလိုက်၏။

“အင်း . . . သျှောင်တစ်စောင်း၊ သျှောင်တစ်စောင်း”

ရွှေပင့်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နှုတ်မှ တဖွဖွရွေ့တ်ပြီးလျှင် ကြောင်နက်ကြီး၏ အပွေးအမျှင်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သပ်နေလိုက်၏။

ကျီးညှိက မည်သို့မျှ စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် ဝက်အူချောင်းကြက် တစ်ဖတ်ကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးကော် စားသောက်နေ၏။

ပြီးမှ ဆရာကြီးက . . .

“အဂ္ဂ . . . မင်းပြောတာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သျှောင်

တစ်စောင်းဂိုဏ်းကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ"

"ဘာကြောင့်လဲဆရာကြီး"

"ငါသိသလောက်ဆိုရင်၊ သျှောင်တစ်စောင်းတို့ မျိုးချစ်
တော်လှန်ရေးအဖွဲ့မှာ ဒီလောက်အထိ သိုင်းပညာထူးချွန်တဲ့လူရယ်လို့
မရှိပါဘူးလေ"

"ဪ... ဒီလိုကိုး"

"နောက်ပြီး ပြောရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းသိဖို့က၊ ငါ့ရန်သူဟာ သူ့ဆိုတာ ငါကသိပေမယ့်
သူ့ရန်သူငါဟာ ရွှေပင်ကုဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးကို ဦးစီးတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ဖြစ်မှန်း သူ့လုံးလုံး မသိပါဘူး အဂ္ဂရ ..."

အဂ္ဂက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူက ...

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီး ပြောပြတဲ့
အနေအထားလောက်သာ သိရတာမို့ သေသေချာချာ မခန့်မှန်းတတ်
ပါဘူး ဆရာကြီး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ကျီးညို"

"ဗျာ ... ဆရာကြီး"

"မင်းကတော့ ငါတို့ပြောနေတာတွေကို နားလည်မှာ မဟုတ်

ဘူးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... လုံးဝနားမလည်ပါဘူး ဆရာကြီး"
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်သော ကျီးညိုစကားကြောင့် ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးရေး အဂ္ဂပါ ပြုံးလိုက်ကြလေ၏။

"အေးလေ ... အခုမသိလဲ နောက်တော့ သိလာမှာ
ပေါ့ကွာ"

"ညောင် ... ခေါင်"

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစကားအဆုံးတွင် ကြောင်နက်ကြီးက ရုတ်တရက်
ထအော်လိုက်သဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အသားလုံးကြော်တစ်ဖတ်ကို
ယူကာ စားပွဲပေါ်တင်၍ ကြွေးလိုက်သည်။

သို့အတွက် ... ကြောင်နက်ကြီးက အားပါးတရာ လွေးလေ
တော့၏။

သူတို့က အရက်ခွက်များကို အသီးသီး သောက်လိုက်ကြပြီး
နောက် ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောပြန်သည်။

"ငါ စိတ်ထင် ပြောရရင် မနေ့ခြံဝင်းထဲကို စွန့်စွန့်စားစား
စင်လာပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့လူဟာ မဟုတ်ကာမှ လွဲရော၊ ပုလိပ်ဖက်က
အမှုထမ်းတစ်ယောက်ယောက် ထင်မိတာပဲ"

ဤတွင် ကျီးညိုက ...

"ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ဆရာကြီး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ ကျီးညို ဆိုစမ်းပါဦး”

ထိုအခါ ကျီးညိုက . . .

“ဒီလို ရှိပါတယ် ဆရာကြီး။ ဒီလူဟာ ပုလိပ်ဖက်က လူသာ မှန်ရင်၊ လွတ်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ နာရီပိုင်းအတွင်း အဲဒီခြံကြီးကို ဝိုင်းဝန်းတော့မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ၎င်း၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်လေ၏။

အဂ္ဂက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေ၏။

ဝိုင်းချုပ်ကြီးက ပြုံး၍ . . .

“မင်းရဲ့ အတွေးအခေါ် မဆိုးဘူး ကျီးညို၊ ဒါကြောင့်လဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ပွားပြီး မီးနစ်ပိုင်းအတွင်း ငါတို့စခန်းကို ဒီနေရာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတာပေါ့။ မင်းပြောသလို ဒီလူဟာ ပုလိပ်ဘက်က လူဖြစ်ရင် မကြာခင်ပိုင်းလာမှာ စိုးလို့ပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဤတွင် အဂ္ဂက . . .

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မနေ့က စခန်းချခဲ့တဲ့ ခြံကြီးကို ဖုန်းလှမ်း ဆက်ပါတယ်ဆရာ၊ အဲဒီမှာ လျှို့ဝှက်ပြီး စောင့်နေတဲ့ နယ်တပ်နစ်ဆယ်က ပြန်ဖြေပါတယ်၊ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူး ဘယ်သူမှ မလာပါဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ” ဟု အစီရင်ခံလိုက်လေ၏။

“အေးလေ . . . အဲဒါကြောင့် ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ

ဆက်လို့သာ မှတ်ရလေတော့မယ်”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒီကိစ္စကို ရပ်လိုက်ကြပါစို့၊ မနေ့က စခန်းချခဲ့တဲ့ စခန်း မှောင်းမှာလည်း သဲလွန်စမကျန်အောင် လက်ရာခြေရာအားလုံး ဖျက်ပြီး ခဲ့ပြီဘဲ၊ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးလေ”

အဂ္ဂနှင့်ကျီးညိုက ခေါင်းညိတ်ကာ စားသောက်ဖွယ်များကိုသာ စားသောက်လျက် ရှိနေကြသည်။

“အဂ္ဂ . . .”

“ခင်ဗျာ . . . ဆရာကြီး”

“မင်းသမီးလေးကိုစွဲ ဘယ်နယ်လဲဟေ့”

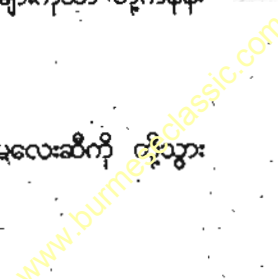
“သူတော်တော် နေကောင်းနေပြီလို့ သူ့နာပြုဆရာမက ပြောပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

ကျီးညိုမှာ သူတို့ပြောစကားကြောင့် အထူးစိတ်ဝင်စားမိ လာလည်း ဂရုမပြုမိဟန်နှင့် အစားအသောက်များကိုသာ တို့ကနန်း တို့ကနန်း စားသောက်နေလေ၏။

ထိုနောက် ဝိုင်းချုပ်ကြီးက . . .

“ပြီးမှ . . . မင်းသမီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီကို တို့သွား

ကြည့်ကြတာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အဂ္ဂတို့က အရက်ခွက်များကို ထပ်ငဲ့ကာ ထပ်မံ သောက်လိုက်ကြ၏။

“အဂ္ဂ . . .”

“ဗျာ . . . ဆရာကြီး”

“ကျီးညို . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါ”

အဂ္ဂနှင့်ကျီးညိုတို့ အိုးတို့အနံ့တန်း ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံး၍ . . .

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဆလုံးဟာ ငါ့ရဲ့ လက်ရုံးတပည့်တွေချည်းတင် နောက် . . . မနေ့က တိုက်ခိုက်တဲ့ ယုဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်သူမှ မနိုင်သလို ဘယ်သူမှလဲ မရုံးပါဘူး။ လက်ရည်တူတွေလို့ ဆိုရပေမှာပေါ့ကွာ . . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ကျီးညိုနှင့် အဂ္ဂတို့က ငြိမ်သက်နေကြရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထပ်မံ၍ ပြောကြားပြန်လေ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းကြီး တိုးတက်ဖို့ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားတွေ အဆင်ပြေဖို့ မင်းတို့ရဲ့ ငွေ သတ္တိ ဖျပ်လတ်မှုတွေကို အတူတူ ပူးပေါင်းအသုံးချ ဆောင်ရွက်ရမှာကွ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

အတန်ကြာမှ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက . . .

“ကျီးညို . . . မင်းကို ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း မနေ့က

ယုဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ မင်းမရုံးဘူး” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“အေး . . . အဲဒီအတွက် ငါ့သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ မင်းရဲ့

ဖခွားကို ပြန်ပေးမယ် စိတ်ကူးတယ်ကွ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက စားပွဲပေါ်မှ ကတ္တီပါဗူးကို ဆွဲယူကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခိုပြာရောင်များသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မျက်နှာဆီသို့ ရောင်ပြန်များ ဟပ်လျှက်ရှိနေကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကတ္တီပါဗူးထဲမှ စိန်တုံးကြီးအား မက်မက်မောမော ကြည့်နေပြီးနောက် . . .

“စိတ်တော့ မရိုနဲကျီးညို”

“ဗျာ . . .”

ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစကားကြောင့် ကျီးညိုခမျာ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အာအာဖြစ်သွားရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျီညိုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ဒီလိုကွာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်၊ မင်းရဲ့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် သတ္တိကို သဘောကျလို့ ငါ အစိန်နဲ့ မင်းကို ခေါ်လာခဲ့တာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး . . . အခု စိန်တုံးကြီးဟာလဲ အင်မတန် အဖိုးတန် တဲ့အကြောင်း ကျုပ်ရဲ့ စိန်ပွဲစားတစ်ဦးရဲ့ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးမှုအရ သိရပေတယ်”

ကျီညိုက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အခုက ကတ္တီပါဗူးထဲမှ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသော စိန်တုံးကြီးကိုသာ လောဘအရောင်တောက်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

သူတို့အားလုံး ခေတ္တမျှ စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။

ထိုနောက်မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက . . .

“ဒီတော့ . . . ဒီစိန်တုံးကြီးကို ငါက ခေတ္တသိမ်းဆည်း ထားမယ်၊ တို့ရဲ့ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းကြီးအပေါ်မှာ မင်းက သစ္စာရှိစွာ ဆောင်ရွက်တယ်လို့ ယုံကြည်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ပြန်ပေးမယ်ကျီညို၊ ဒီအတွက် မင်းကျေနပ်ပါကွာ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ကျီညိုက . . .

“ကျွန်တော်နည်း ကျွန်တော်ဟန်နဲ့ အသက်စွန့်ပြီး ရယူလာ ခဲ့ရတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘယ်သူ ထိန်းသိမ်းတာမှ လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးကတိပေးတဲ့အတိုင်းတည်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားနေထိုင် ဆောင်ရွက်ပါမယ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“အင်း . . . ကောင်းတယ်ကွာ”

“ဒါပေမယ့်၊ မကြာခင်တစ်နေ့မှာ ဒီစိန်တုံးကြီးကို ကျွန်တော် သက်ထဲ ပြန်အပ်ဖို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေပါနဲ့”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သော ကျီညိုစကားကြောင့် အဂ္ဂပင် ကြောက်လန့်လျှက် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စိတ်ဆိုးဟန် မပြပါ။

သူက ခေါင်းညိတ်လျက် . . .

“မပေပါဘူးကျီညို၊ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို ကြည့်ပြီး တစ်နေ့နေ့မှာ မင်းလက်ထဲကို ဒီစိန်တုံးကြီး ပြန်အပ်ပါမယ်” ဟု ဆယ်မံ ကတိပေးလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျီညိုက အရက်တစ်ခွက် ငဲ့ကာ ဆော်ခါ ဆာပြီးနောက် တစ်ကျိုက်တည်း ကျိုက်ချလိုက်လေ၏။

“ကောက် . . . ဂလောက်”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ... ပြေးပြေး ချစ်မ်းပါကနီးညှိရာ၊ အရက်သံ သွားမှပြင်”

ကျီးညှိက မကြားဟန်ဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အဂ္ဂတို့ထံ နီရဲသော မျက်လုံးအစုံနှင့် စူးစူးရှဲကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ကျွန်တော် သစ္စာရှိသလို ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိရ တော့ တစ်နေ့နေ့မှ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း ပြရမှာပဲ ခုစရိုက်လောကမှာ တစ်ကိုယ်တော် ကျီးညှိတဲ့ ဇာတ်သဘင် လောက မှာ စိန်ကျီးညှိ၊ ရွှေကျီးညှိတို့ ပေါ်လာတော့ ခုစရိုက်လောကသာ အပေါင်းအသင်းတွေက ပတ္တမြားကျီးညှိလို ပေးလိုက်တာပဲ၊ ပတ္တမြား ကျီးညှိဟာ ကတိတည်မှုကို အထူးအလေးထားပါတယ်” ဟု ခပ်ပြတ် ပြတ် ပြောလိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင် . . . ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအား ငွေထုပ် တစ်ထုပ်စီ ချီးမြှင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် . . .

“လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု ဆိုကာ စားပွဲမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်ကြ လေ၏။

အခန်း (၁၃)

အခန်းတစ်ခုလုံး ပြာလဲလဲ အရောင်များသာ လွှမ်းခြုံလျက် ရှိသည်။

နံရံဆေးရောင်အားလုံးသည် အပြာ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များက အပြာရောင်များ၊ ယုတ်စွအဆုံး ခန်းဆီးနှင့် အိပ်ယာခင်း၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးတို့သည်ပင် အပြာရောင်ပိတ်စများနှင့် ချုပ်လုပ်ထားပေ ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ကုတင်ပေါ်တွင်ကား လှပသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် က အိပ်မောကချလျက် ရှိနေချေ၏။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ အဖြူရောင် စောင်ထူထူကို ခြုံလွှမ်း ထားသည်မှန်သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကအစ လှပသူလေးဟု ကျီးညှိ မှတ်ချက်လျှလိုက်မိသည်။

ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေသည့် သူမာပြုဆရာမလေးက ၎င်းတို့သုံးယောက်အား မျက်လုံးလဲကြည့်ရင်း

“အိပ်ခေး ထိုးပေးထားလို့ သူပြန်အိပ်သွားတာပါ။ နာရီဝက်လောက်ကြာရင် သူပြန်နိုးလာပါလိမ့်မယ်ရှင်” ဟု အစီရင်ခံလိုက်လေ၏။

“ဪ... အင်း အင်း။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ သူနိုးလာရင်သာ ကျုပ်တို့ကို လာခေါ်လိုက်ပါ။ ညှော်ခန်းမှာ ရှိမယ်”
“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အိပ်ပျော်နေသော မိန်းမချောလေးအား တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အဂ္ဂ၊ ကျီးညိုနှင့်အတူ ညှော်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျီးညိုကမူ မြေအောက်ခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သော်လည်း ခေတ်မီပစ္စည်းများနှင့် ဆင်ယင်ထားမှုကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်လာမိသည်။ ညှော်ခန်းရောက်၍ ဆိုဖာထိုင်ခုံအသီးသီးတွင် ထိုင်မိကြသော အခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“မင်းတို့ကို ငါ့ အကြောင်း နဲ့နဲပါးပါးပြောပြရဦးမယ်”

ကောက်ကာ ငင်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျီးညိုနှင့် အဂ္ဂတို့က ပြိုင်တူလိုလို ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေ၏။

“ငါ့မှာ ငွေကြေးဆိုလို့ ပူစရာမရှိအောင် ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ယုံကြဲမလားဟေ့”

“ယုံ ယုံပါတယ်ဆရာကြီး”

ကျီးညိုက မည်သို့မျှ မဆိုသော်လည်း အဂ္ဂကမူ သွက်သွက်

လက်လက်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးကိုထောင်ပြီး ဒုစရိုက်မှုတွေကို ပြုမူလှုပ်ရှားရတာဟာ ငါ့ အဖို့ အရသာတစ်ခဲလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် တခြားလူတွေက အံ့သြကြမှာ အမှန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒါကြောင့်လဲ၊ ငါဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာပေမယ့် သံပေသာ ဧည့် ဖြစ်မိလို့ကိစ္စဆိုရင် ရှောင်ခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမယူတဲ့ ကိစ္စပေါ့ကွာ”

ကျီးညိုရော အဂ္ဂပါ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားကြရသည်။

ပြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“အခုအိပ်ပျော်နေတဲ့ အငြိမ်မင်းသမီးလေးကို မင်းတို့ သတိထားမိကြမှာပေါ့” ဟု ခပ်အေးအေး ဆိုလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“သတိထားမိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး... ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲ့ဒါ ငါ့ရဲ့ ဇနီးလောင်းပဲ”

“ဗျာ...”

“အာ...”

အလွန်အမင်းအံ့အားသင့်သွားကြသော လက်နဲ့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သဘောကွဲလျက် ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ပြီးမှ အရယ်ရပ်လျက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက . . .

“ဘာလဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြသလား အံ့သြမယ်ဆိုလဲ အံ့သြစရာပေါ့လေ။ မင်းတို့အနေနဲ့ ငါ့ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို မသိတော့ တွေးရခက်မှာ အမှန်ပဲ”

အခန်းစဉ်၌ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက

“ပြောရမယ်ဆိုရင် ငါ့ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ အားလုံးကို အဲဒီမိန်းကလေးလဲ ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်လို့ ယူဆမိတယ်” ဟု ဆို၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က နားမလည်သဖြင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“ငါသာ လိုချင်မယ်ဆိုရင်၊ ဟောဒီရန်ကုန်မှာ အချောအလှ တွေ ခုနဲ့ဒေးဆိုတာ မင်းတို့ သိပါတယ်၊ ငါကြိုက်တဲ့ မိန်းမကို နည်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ယူလိုရတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .”

အကူနှင့်ကိုညိုက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေမိကြသည်။

ထို့နောက် ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အနေအထား၊ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပုံစမ်းနေခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့အရောက်မှာ မင်းကို မရ မက မမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ဖို့ ငါ အထူးအမိန့် ပေးခဲ့တာပဲ အဂ္ဂ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ဒီမိန်းကလေးကို တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူဟာ ငါ့ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်သင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်လေ”

“ဗျာ . . .”

“အင် . . .”

ကိုညိုရော အဂ္ဂပါ အိမ်၌မဆည်နိုင်ဘဲ တအံ့တညို ရေရွတ် လိုက်မိကြသည်။

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကမူ လုံးဝ စကားသံရပ်သွားလျက် အတိတ်ကို ပုံဖော် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် မျက်စိများမှိတ်ကာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ရှိနေလေ၏။

ထိုခဏမှာပင် အခန်းတံခါးက ရုတ်တရက် ပွင့်သွားခဲ့သည်။

အခန်းဝမှာ တွေ့ရသူကား သူနာပြုဆရာမလေး ဖြစ်သည်။

သူမက ပြောလိုက်သည်။

“ လူနာ ကောင်းကောင်းကြီး သတိရနေပါပြီရှင်”

ထိုအသံကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မျက်လုံးများ ဖွတ်ခနဲ ဖွင့်သွားသည်။

“ဪ... အေး အေး”

သူနာပြုဆရာမလေး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက...

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ အနားယူရင်း ခဏနေခင်း ခဲ့ကြ ငါ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

နှစ်ဦးသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြစဉ်အခိုင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

အခန်းထဲ၌ နှစ်ယောက်သား ကျန်ရစ်သောအခါ ကျီးညိုက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိရိုက်ဖွာလိုက်သည်။

“ကျီးညို”

“ဘာလဲ ကိုယ့်လူ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဘာ... ”

“မင်းဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာ၊ မေးခွန်းက ရှင်းရှင်းလေး ကျီးညိုက မျက်နှာမဲ့လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူက...

“ကျီးညိုဟာ ကျီးညိုပေါ့ကွ၊ ဒီထက်ရှင်းတဲ့အဖြေ ရိုသေးလို့ လား” ဟု ဘုကျကျပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဘုကျကျပြန်ပြောလိုက်သည် ကျီးညို အဖြေကို သဘော ကျကာ အဂ္ဂက ရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးမှ အဂ္ဂက...

“စိတ်မတိုပါနဲ့လေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါဟာ မြေအောက် ဒုစရိုက်လောကသား တစ်ယောက်ပေါ့ မြေအောက် ဒုစရိုက်လောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့တာနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီလို့လဲ ဆိုနိုင်တယ်” ဟု ပြော လိုက်ပြန်၏။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲကွ”

ကျီးညိုက ဘုဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ ဟုတ်လား၊ ငါ သိချင်တာက မင်းဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဒုစရိုက်လောကမှာ ပေါ်လာပြီ၊ တစ်ကိုယ်တော် ကျီးညို၊ ပတ္တမြားကျီးညိုဆိုပြီး ဖြစ်လာတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ ဆိုတာပဲ”

ကျီးညိုက မျက်မှောင်ကုတ်လျှက် အဂ္ဂကို စိုက်ကြည့်နေ လိုက်သည်။

“ဒီမှာ အဂ္ဂ၊ ဒုစရိုက်မှုနဲ့ အသက်မွေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြိုက်သလို ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်နိုင်တာပဲကွ ဒီအတွက် မင်းကို ပြေရင်းချက်ပေးစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး အဂ္ဂက ရိသဲသဲ ပြုံးသည်။

ပြီးမှ ၎င်းက...

“အေးလေ... တစ်နေ့ကျရင်သာ မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရောက်ပါစေနဲ့လို့ ငါဆုတောင်း တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အလို... မင်းစကားက ထူးဆန်းလှချည်လား၊ နေ့စဉ် ပါဠိ၊ မင်းက ဘယ်သူမို့လဲ”

“ငါ့နာမည် အဂ္ဂပါ၊ ဒုစရိုက်သမား တစ်ယောက်ပါပဲ သို့ပေမယ့် ငါဟာ ဘယ်သူဆိုတာ တစ်နေ့မှာ မင်း ကောင်းတောင် သိရပါလိမ့်မယ်လေ”

အဂ္ဂစကားကြောင့် ကျီးညို ပါးစပ်ပိတ်သွားရတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

“ခွပ်... ခွပ်”

ရုံးခန်းအတွင်း၌ လက်နောက်ပြစ်လျှက် လမ်းလျှောက်နေ သော တပည့်ဖြစ်သူ ဂျပဒါမူးသာကို စုံထောက်အရာရှိ အိုင်အို နန်းထိုက်က စီးကရက်မီးခိုးများကြားမှ ခပ်အေးအေး ငေးကြည့်နေမိ ပေသည်။

ပြန်လျှောက်လာသော ဂျပဒါမူးသာက စားပွဲရှေ့တည်တည် အရောက်တွင် ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်တော့၏။

ပြီးမှ ၎င်းက...

“ဆရာရယ်၊ သဲလွန်စရနေမှတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီ အိမ်ကြီးကို ဝိုင်းပြီး စစ်ဆေး ဖမ်းဆီးလိုက်ချင်တာ အမှန်ဘဲ၊ ဆရာက အမိန့်မပေးလို့သာ...” ဟု မကြေမနပ် ပြောလိုက်လေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကိုဖမ်ကို မတ်လိုက်သည်။ ပြီး... စီးကရက်ကို အားပါးတရဖွာပြီးနောက် ပြာခံခွက်အတွင်း ထိုးခြေလိုက်လေ၏။

“ကဲ... ဒီမှာ ထိုင်စမ်းပါ မူးသာ”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဂျပမဒါ မူးသာတစ်ယောက် စားပွဲရှေ့မှ ခုံမှာ ထိုင်မိသည်တွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

“မင်းဟာ... စီအိုင်ဒီမှာ အတော်ဆုံး စုံထောက် တတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ငါ မကြာမကြာ ချီးကျူးနေခဲ့တာကွ အိပေမယ် အခုတော့ အဲဒီချီးကျူးမှုကို ပြန်ပြီး ရတ်သိမ်းရတော့မယ် ထင်တယ်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဗျာ...”

အိုင်အိုနန်းထိုက်စကားကြောင့် ဂျပမဒါသာအံ့ဩကာ အမှတ်မထင် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဒီလိုပြောတာဟာ မင်းကို ရှုံ့ချတာ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အခုတလော မြေအောက် လောကမှာ ဒုစရိုက်မှုတွေ ဘယ်လောက်များပြားနေသလဲ၊ သတင်းစာကလဲ လေ့ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့ရေးသလို တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကလဲ တရားမပရာနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ ငါ တွေးဆထားသလို၊ ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အင်အားကြီးမားတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း အိမဟုတ် ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရှိနေရမယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ”

“အေး... အဲဒီယူဆချက်အတိုင်း မင်းဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းချုပ်လို့ ထင်ရတဲ့ နေရာတစ်ခုကို အရည်အချင်းရှိရှိနဲ့ ခြေရာခံနိုင်ခဲ့တာ ချီးကျူးစရာပါပဲ၊ အိပေမယ်”

ဂျပမဒါမူးသာက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။
ပြီးမှ ၎င်းက...

“အိပေမယ်... ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာ၊ အမိန့်ရှိပါ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဤတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

“အင်း... အိပေမယ် အဲဒီသံလွန်စကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်ရင် သူတို့ကို လုံးဝ အစပျောက်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်ကိုယ်လို့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ငွေငွေ ပြုလိုက်သည်။
ပြီးမှ သူက...

“လောကကြီးမှာ မသိနိုင်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေ အများကြီး ရှိတယ်ကွ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလိုပြောကာ စတိုင်လို စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိက်ဖြာနေလေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိတာ အမှန်ဘဲ ဆရာ”

ဂျပဒါမူးသာက ခေါင်းမှဆံပင်များကို ကုတ်ဖွကာ ငြီးငြူသကဲ့သို့ ပြောလိုက်လေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စီးကရက်မီးခိုးများ ကြားမှ ဂျပဒါမူးသာကို ကြည့်နေပြီးလျှင် . . .

“မင်း သတိထားမိမှာပါ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒုစရိုက်မှုတွေ များပြားစပြုလာတဲ့အချိန်မှာ ငါဟာ မင်းကိုတောင် အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ကိစ္စ တစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့တယ် မူးသာရ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လို လျှို့ဝှက်ကိစ္စလဲ” ဆရာ”

ထိုအခါ အိုင်အို နန်းထိုက်က အံ့ဆွဲကို ဖွင့်၍ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ဂျပဒါမူးသာက စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် . . .

“ဓါတ်ပုံဟာ နှစ်တော်တော်ကြာပြီလို့ ယူဆရတာဘဲ ဆရာ။ လူရုပ်တောင် ပီပီသသမရှိအောင် ပျက်ပြယ်နေပြီပဲ” ဟု တအံ့တကြွပြောလိုက်လေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မည်သို့မျှ မဆိုဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အံ့ဆွဲထဲလက်နှိုက်၍ နောက်ထပ်ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“အိုး . . . ဒါက အမျိုးသမီးတစ်ဦးပဲ။ တော်တော် ချောတဲ့ အမျိုးသမီးလို့ ဆိုရမှာဘဲ ဆရာ”

“အေး . . . မင်းရဲ့ မှတ်ချက်ဟာ မဆိုးလှပါဘူး။ အဲဒီ ဓါတ်ပုံဟာ အငြိမ်မင်းသမီးလေး စိန်မြချယ်ရဲ့ ဓါတ်ပုံပေါ့”

“အိုး . . .”

ဂျပဒါမူးသာကတစ်ယောက် ထပ်မံ အံ့သြသွားရပြန်တော့သည်။

“ဒီဓါတ်ပုံတွေကို လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ငါ့ အိမ်လိပ်စာနဲ့ စာတိုက်က ပေးပို့လိုက်တယ်လေ”

“ဩ . . . ဒီလိုကို”

“ပြောရမယ်ဆိုရင်၊ ဒီဓါတ်ပုံတွေကို ပို့လိုက်သူဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနဲ့ ပို့လိုက်တာ ဖြစ်မှာပဲဆိုတာ ရိပ်မိလို့ ငါဟာ ဒုစရိုက်လောကသား အတော်များများဆီ လှည့်လည်ပြီး ဒီဓါတ်ပုံသံလွန်စကို မေးမြန်းထောက်လှမ်းခဲ့တယ်”

“ဒါတွေ ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူးနော်”

“ဘယ်သိမလဲကွာ၊ ဒါနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီဓါတ်ပုံပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူတယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ပြောနိုင်တဲ့လူ မရှိအောင်ပါ”

ဂျပန် မူးသားက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေသည်။
အိုင်အိုနန်းထိုက်က သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်
အတွင်း ထိုးခြေရင်း . . .

“ဒါပေမယ့် . . . တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက်က
တယ်လီ ဖုန်းကနေ သတင်းတစ်ခု ပေးလာခဲ့တယ်” ဟု
ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ဘယ်လို သတင်းများပါလိမ့်”

“ဓါတ်ပုံပိုင်ရှင်ဟာ တစ်ခါက ပင်လယ်ဓါးပြုတ်တစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့ ဦးကျောက်ဆောင်တဲ့လေ”

“ဟင် . . .”

“အဲဒီ သတင်းပေးတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ မင်း စဉ်းစား
ကြည့်စမ်းမူသား”

ဂျပန်မူးသားက ခေါင်းညိတ်လျှက် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား
နေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“သိပြီဆရာ၊ အဲဒီလူဟာ ဆရာ့ဆီကို ဓါတ်ပုံတွေ လှိုဏ်
ပေးလိုက်တဲ့ လူပဲဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်နယ်လဲ ဆရာ” ဟု အားတက်
သရော ပြောလိုက်လေ၏။

“မှန်တယ်၊ မင်းသိပ်တော်ပါတယ် မူးသား၊ အဲဒီလူပါပဲ”

“သူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အဲဒီဓါတ်ပုံတွေကို ပေးလိုက်
တာလဲဆရာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“အဲဒီ ပင်လယ်ဓါးပြုတ်ကြီးဟာ လောလောဆယ်မှာ
ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ တစ်ဝိုက်မှာ
လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဖမ်းဆီးမိနိုင်အောင် သဲလွန်စ
ပေးလိုက်တာလို့ ယူဆနိုင်တယ်ကွ” ဟု ဆို၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

အတန်ကြာမျှ သူတို့ စကားပြတ်သွားကြ၏။

ပြီးမှ အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . .

“နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ငါ့ဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လူမိုက်
အဓိပတိ လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်နဲ့တောင် တိုင်ပင်ပြီး လှိုဏ်အစီအစဉ်
တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း (၁၅)

ညအမှောင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လျက် ရှိချေ၏။
“ဒီးဒုတ် . . . ဒီးဒုတ်”

ည အစာရှာထွက်သော ဒီးဒုတ်တစ်ကောင်၏ အောမြည်သံက
ခြံကြီးထဲရှိ သစ်ပင်များစွာအနက် အပင်တစ်ပင်မှ စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

ခြံကြီး တစ်ခြံလုံးကား တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် လွန်စွာချောက်ချား
ဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ကလည်း သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိနေရာ ထို
အမှောင်ရိပ်များကြားမှ လူရိပ်တစ်ခုမှာ တောကြောင်တစ်ကောင်အလား
အိမ်မည်းကြီးရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွားနေလေ၏။

လေက တသသဲ တိုက်ခတ်လျှက်ရှိရာ သစ်ရွက်သစ်ခက်
များက တပျပ်ပျပ် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေလေ၏။

လူရိပ်သည် အိမ်ကြီး၏ တံခါးဆီသို့အရောက်၌ မိုးကာအင်္ကျီ
ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာသောပစ္စည်းကိုထုတ်ကာ တံခါးဂျက်ကို ပြတ်အောင်
ကြိုးစားနေလေသည်။

မကြာမီ . . . ချက်ကျသံ သဲသဲက လေတိုးသံများကြားတွင်
ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူက တံခါးနားသို့ ကပ်ကာ အတွင်းမှ အသံဗလံများကို
အကဲခတ်လိုက်သည်။

စိတ်ချရမှ တံခါးကို လူတစ်ကိုယ်စာဝင်သာယုံ ဟကာ
အတွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။

ပြီး . . . တံခါးကို မူလအတိုင်း ပြန်စေလိုက်၏။

“ဒင် ဒင် ဒင်”

“ဒင် ဒင် ဒင်”

ရှေးဟောင်းနာရီအိုကြီးက ဆယ်နှစ်နာရီထိုးပြီ ဖြစ်ကြောင်း
အချက်ပေးတီးခတ်နေရာ အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ဟိန်းသွားလေ၏။

မိုးကာ အင်္ကျီနှင့်လူက မြေအောက်ခန်းတံခါးရှိရာသို့ တိုးကပ်
သွားသည်။

ထိုစဉ် . . . လှေခါးအကွယ်မှ တိုညှင်းသော လှုပ်ရှားသံကို
သူ့ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝိုး . . .”

လူတစ်ယောက်က သူ့ကို အလစ်တွင် ခုန်အုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်... နီးကြားသတိရှိသော မိုးက အင်္ကျီနှင့်လူက ခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက်တန့်ကာ အားပါလှသည်လက်ပြန် လက်ထဲ စောင်း ရိုက်ချက်တစ်ချက်ကို အသုံးပြုလိုက်သည်။

“ဒုတ်...
“အင်...”

လက်ဝါးစောင်းခုတ်ချက်က ချက်ကောင်းဖြစ်သည် လည် ကုတ်ကို ထိသွားရာ အထိခံရသူမှာ မျက်ဖြူလန်၍ လဲကျမည်ဆို ဖြစ်သွားရ၏။

ထိုအခါ မိုးက အင်္ကျီနှင့်လူက ထိုသူအနားသို့ တိုးကပ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အသာအယာချပေးလိုက်တော့သည်။

“ဦး... ”

မိုးကအင်္ကျီနှင့်လူ လေပူတစ် ခက် မှတ်ထုတ်လိုက် ပြီးမှ သတိလစ်နေသူ ကုလမ္မာတွင် ဇေ့ ၂၈၀၀ စမ်းသပ်ရှာဖွေ လိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲ၌ သော့တွဲပါလှ အခါ မဆိုင်းမတွပ် မြေအောက်ခန်းတံခါးသော့ခလောက်အ သွက်သွက်လက်လက် ဖွင့် လိုက်၏။

ကလစ်

သူက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ မြေအောက်လှေကားအတိုင်း ဆင်းမည်ပြုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ သတိရကာ သတိမေ့နေသူထံ ပြန်လျှောက်လာ၏။

ပြီးလျှင်... ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား လှေကားအကွယ် မှောင်ရိပ် ဆီသို့ အယုဉ်တိုက် ဆွဲယူလာခဲ့သည်။

ထိုနောက် မြေအောက်ခန်းဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ မြေအောက်ခန်း၌ကား အအေးခါတ်သည် စိမ့်နေအောင် ပျံ့နေသည်။

“ဖျပ် ဖျပ်”

“ဟင်...”

သစ်သားစည်များ ဆားရှာမှ အသံကြောင့် သူက မိုးကအင်္ကျီ အိတ်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ကာ သေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟူး...”

သို့သော် မြင်ရသည်မှာ ကြောင်နက်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ခပ်လေးလေး ချလိုက်မိသည်။

“ညောင်”

ကြောင်နက်ကြီးက စူးရှသော မျက်လုံးနှင့် သူ့ကို စိမ်းစိမ်း ကြည့်ကာ တစ်ချက်မျှအော်မြည်ပြီးနောက် မှောင်ရိပ်သို့ တိုးဝင်

ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ သူက အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ လှစ်ခနဲ တိုးသွားလေ၏။

အခန်းအနီးသို့ ကပ်နားထောင်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှ မသိမသာ လှုပ်ရှားသံတစ်ခုကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

သူက အကျီအိတ်ထဲမှ မာစတာကီးခေါ် သောဝိဇ္ဇာကို ထုတ်၍ အခန်းကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ထောက်”

တံခါးပွင့်သံနှင့်အတူ အတွင်းဖက်မှ ရွေ့လျားသံကို သဲ့သဲ့မှုကြားလိုက်ရသည်။

သူက အချိန်မဆိုင်းပါ။

အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ လှစ်ခနဲ တိုးဝင်၍ ကုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည် မိန်းမပျိုကို ပါးစပ်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဦး... ဦး”

အပျိုသမီးချောက ရုန်းကန်လျှက် အော်ဟစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်... ထိုသူက မအော်နိုင်ရန် အားဖြင့် ဖိထားပြီးလျှင် ကသောကမော့ ပြောလိုက်သည်။

“မ... မအော်ပါနဲ့၊ စိန်မြချယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ရန်သူ

မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကယ်ဖို့လာတဲ့လူပါ။”

ထိုစကားကြောင့် စိတ်မြချယ်က အော်ရန် မကြိုးစားတော့ပေ။ သို့သော်... ရုန်းကန်လျှက်သာ ရှိနေဆဲ။

“ယုံပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို ကယ်ဖို့ စွန့်စားပြီး ချောက်လာရတာပါ။ စိန်မြချယ်၊ ခင်ဗျားသာ အော်လိုက်ရင် စောင့်နေတဲ့

သူတွေ နီးလာပြီး ရန်ရှာတော့မှာ အမှန်ပဲ။ စိန်မြချယ် ကိုယ်ခန္ဓာမှ သင်းယုံသော ရုန်းကလေးများကို

နှိုက်မိရင်း မိုးကာအကျီနှင့် လူက ထပ်မံရှင်းပြလိုက်သဖြင့် ရုန်းကန်နေသော စိန်မြချယ် ခန္ဓာကိုယ်လေး ငြိမ်သက်သွားသည်။

သူမ သဘောပေါက်သွားဟန် ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးကာအကျီနှင့်လူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပွေ့ဖက်ထားသောလက်ကို ဖြေလိုက်သည်။

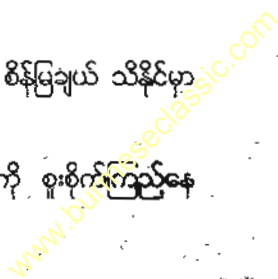
ထိုမျှမက ပါးစပ်တွင် တင်ကြပ်စွာ ဖိကပ်ထားသောလက်ကို သည်း ရုတ်သိမ်းလိုက်၏။

မှောင်ထဲမှာပင် နီးကပ်သော အတွေ့အထိနှင့်အတူ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

“ရှင်... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် အယ်သူဆိုတာ ပြောပြလဲ စိန်မြချယ် သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။”

စိန်မြချယ်က ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ

သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့စိန်မြချွယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို မတရားဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူတွေ လက်ထဲက လွတ်ကင်းအောင် ကယ်ထုတ်ပေးမယ့်လူပါခင်ဗျာ”

“ကျွန်မက ဘယ်လို ယုံရမှာလဲရှင်”

မိုးကာအင်္ကျီနှင့်လူ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ခင်ဗျားယုံတာ မယုံတာ အပထားပါလေ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို မတရားဖမ်းဆီးထားတဲ့ ရွှေပင့်ကူ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်လို့ ဆိုနိုင်တယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အို . . . ဟို ဟို ဦးကျောက်ဆောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးလား”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

သူတို့ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုက ခုတင်ပေါ်တွင် နီးကပ်စွာ ရှိနေတတ်စေရန် အသက်ရှူသံကိုပင် တစ်ယောက်က ကြားနေရသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထို့နောက် မိုးကာအင်္ကျီနှင့်လူက . . .

“ဒီလိုလုပ်ပါစိန်မြချွယ်၊ အဲဒီဦးကျောက်ဆောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ ယာယီအဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံပါ။ ဒီညကစပြီး သုံးရက်မြောက်တိုင်မှာ ကျွန်တော်လာခေါ်မယ်၊ ဘယ်နည်းလဲ”

စိန်မြချွယ် မျက်လုံးကလေးများ အမှောင်တွင်းမှာပင် အညည်လဲသွားသည်။

ပြီးမှ သူမက . . .

“ရှင် . . . တကယ်ပြောတာနော်” ဟု မယုံမရဲမေးလိုက်လေ၏။

“တကယ်ပါဗျာ၊ ဆက်ဆက်သာ စောင့်နေပါ။ တံခါးကို အတိုင်းပဲ အပြင်က ပိတ်စားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အမြဲလိုလို အပြင်က သော့ခပ်ပိတ်ထားတာ ချည်းပါဘဲ”

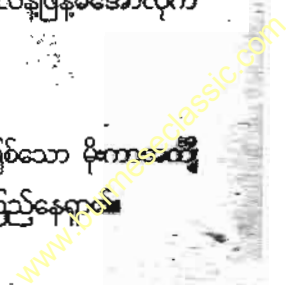
“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်နည်းနဲ့ကျွန်တော် ဖွင့်ပါမယ်၊ စိန်မြချွယ်သာ အဲဒီညမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ . . . အဲဒီညမှာ သတိမေ့ပြီး လန်ဖြန့်မအော်လိုက်ပါနဲ့နော်”

စိန်မြချွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် . . . မှောင်ထဲမှာပင် ညဉ့်လူဖြစ်သော မိုးကာအင်္ကျီနှင့်လူကို အကဲခတ်သကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရ၏။

“ကဲ... သွားပြီဗျာ”

ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆို ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ စိန်မြချယ်အနီး သို့ တိုးကပ်၍ လေသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

စိန်မြချယ်မှာ စိတ်မကောင်းသကဲ့သို့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မှာတာ မမေ့ပါနဲ့”

“သုံးရက်မြောက် ညနေနော်”

“အင်း”

“မှတ်မိပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို သွားပြီဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို မိုးကာ အင်္ကျီနှင့်လူက ချာခနဲလှည့်ပြီးနောက် တံခါးဖွင့်ထွက်လိုက်သည်။

ပြီး တံခါးကို ပြန်စေ့လိုက်စဉ် မြေအောက်ခန်းမှ ဆူညံသော အသံဗလံများကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရပေတော့၏။

“ဝန်း...”

“ဒလုန်း... ဒလုန်း”

“ဟာ... သစ်သားစည်တွေ ငါ့ခါးကို လိမ်ထွက်လာပါလား... ရုတ်တရက် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝင်လာသော သစ်သား...”

များကို ခုန်ရှောင်လိုက်စဉ်မှာပင် အောင်မြင်ခန့်ငြားသော အသံကြီး တစ်သံက မြေအောက်ခန်းအတွင်း၌ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ရယ်သံပိုင်ရှင်က မှောင်ရိပ်မှ တိုးထွက်လာသောအခါ မိုးကာ အင်္ကျီနှင့်လူမှာ အထူးအံ့အားသင့်သွားရပေတော့သည်။

“ဒီကောင်ကို လုံးဝမလွတ်စေနဲ့ဟေ့၊ ဘယ်နှယ်ကွာ၊ ငါ ပိုင်နက်ကိုများ လွန်လွန်ကူးကူး ရောက်လာရသတဲ့”

ကြောင်နက်ကြီးကို လက်က ပွေ့ပိုက်ထားရင်း ပြောလိုက်သော လူကြီးစကားအဆုံးတွင် ကြောင်နက်ကြီးက ဩဘာပေးသကဲ့သို့ တစ်ချက်မျှ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်လေ၏။

“ညောင်”

ထိုအခိုက်... သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြသော ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်က မှောင်ရိပ်များမှ အသီးသီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့

ကြသည်။

...သို့သော်... မိုးကာအင်္ကျီနှင့်လူက လက်ထိုးနှိုက်ကာ တစ်ဖွင့် တည်းသာရှိသည်မီးလုံးကို သေနတ်ပင်မထုတ်ဘဲ အင်္ကျီအိတ်အတွင်း မှပင် ပြစ်ထည့်လိုက်တော့၏။

“ဒိုင်း...”

“ခွမ်း... ချလွမ်း”

ပြီးလျှင် အမှောင်ထုအတွင်း ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ မြေအောက်ခန်းအပေါ်တက်သို့ လှစ်ခနဲ ထွက်ခွာ သွားလေတော့၏။

“အဂ္ဂ”

“ဗျာ . . . ဆရာကြီး”

“ကျီညို”

“ခင်ဗျာ”

“ညက ကိစ္စကို မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောထားလဲ ဆိုစမ်းပိုင်း ကျီညိုက ငြိမ်နေသည်။

အဂ္ဂက . . .

“မြေအောက်ခန်းကို လူတစ်ယောက်ဝင်လာတဲ့ကိစ္စလာဆရာ ဟု မေးလိုက်၏။

“ဒါပေါ့ကွ၊ ဒါပဲပြင် ဘာရှိသေးလို့လဲ”

ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သန့်သန့်မှန်မှန်နှင့်ပြောလိုက်ရာ

အဂ္ဂရော ကျီညိုပါ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားကြလေသည်။

ပြီးမှ ကျီညိုက . . .

“ကျွန်တော်မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် ညက ကျွန်တော် အရက်တော်တော်များများ သောက်မိပြီး အိပ်ပျော်သွားလို့ပါခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အဂ္ဂရော . . .”

ဤတွင် အဂ္ဂက . . .

“ဆရာကြီးတို့တိုက်က သေနတ်သံပေါ်လာတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြေးထွက်လာတာပါခင်ဗျာ၊ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်နေရာနဲ့ ဆရာကြီး တိုက်ဟာ တော်တော်လေးလှမ်းတာကြောင့် ကျွန်တော်ရောက်လာတဲ့ အခါ မြေအောက်ခန်းအဝမှာ သတိလစ်လဲကျနေတဲ့ နံပါတ်ဆယ့်တစ် ကလွဲပြီး ဘာမှမတွေ့ရတော့ပါဘူး” ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် စိတ်ကဏ္ဍာမငြိမ်ဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ ကြောင်နက်ကြီးကို ပွေပိုက်ရင်း စကြိုလျှောက်နေ လေ၏။

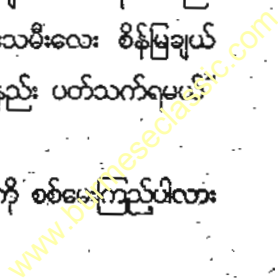
“တောက်”

ပြီးမှ ဒီဒါသပြင်းထန်စွာ တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်ဟာ ငါ့ရဲ့ဇနီးလောင်း မင်းသမီးလေး စိန်မြချယ် ဆီကို လာတာအမှန်ပဲ၊ စိန်မြချယ်နဲ့ တစ်နည်းနည်း ပတ်သက်ရမယ်”

ကျီညိုက . . .

“ဒီလိုဆို စိန်မြချယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို စစ်ကြည့်ပါလား”

ဆရာကြီး” ဟု အကြံပြုလိုက်လေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက . . .

“မေးပြီးပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် စိန်မြချယ်က သူမသိသလို၊
ခြေသံကြားလို့ သူ အော်မယ်ကြံလိုက်စဉ်မှာ အဲဒီလူက အခန်းဖွင့်ပို့
ကြိုးစားရာက တိုနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးတာပဲလို့ ဆိုတယ်ကွ”

ဟု မကျေမနပ်ပြောလိုက်လေ၏။

အဂ္ဂက . . .

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒဲဒီလူဟာ တော်တော်ကို အတင့်ရဲတဲ့လူလို
ဆိုရပေမာဘဲ ဆရာကြီး”

ဟု ခန့်မှန်း ပြောကြားလိုက်လေ၏။

“ဒါပေါ့ကွာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ တို့ကို ဂရုထားစရာ
မလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ရဲရဲတင်းတင်း ရောက်လာတာကွ”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ကျီးညိုက ထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက
စိတ်ကို ချစ်တည်းလိုက်ဟန်ဖြင့် ထိုင်ခုံတွင် ဖြေးလေးစွာ ထိုင်ချ
လိုက်၏။

ပြီးလျှင် ၎င်းက . . .

“ကဲ . . . ဒီကိစ္စကို အသာထားလိုက်ပါ၊ မင်းတို့ ဒီညမှာ
လှုပ်ရှားရမယ်ကိစ္စကိုသာ အစီအစဉ် လုပ်ကြရအောင်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“အသင့်ပါတဲ ဆရာ”

ပြီးလျှင် သူတို့က ရိုကျိုးစွာဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောလာမည့်
စကားကို နားစွင့်နေကြရာ၊ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဂ္ဂနှင့်ကျီးညိုတို့
ဦးဆောင်၍ ရတနာပွဲစား စိန်ဘာဘူတိုက် ဓါးပြတိုက်မည့် ကိစ္စအား
အသေးစိတ်ညွှန်ကြားချက်များ ပေး၍ အစီအစဉ်ပြောကြားလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာများ၌ စိန်ဘာဘူတိုက် ဓါးပြတိုက်
ခံရခြင်း သတင်းသည် သူရိယ သမ္မာဓိစာခေါင်းကြီးပိုင်း၌ အကျယ်
တဝင့်ပါရှိလာခဲ့လေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါမူးသာတို့သည် စီအိုင်ဒီရုံးခန်း
အတွင်းရှိ စုံထောက်အမှုထမ်းများအားလုံးကို ထိုသတင်းနှင့်ပတ်သက်၍
တရားခံများအား အထူးစုံစမ်းသိရှိနိုင်ရန် နား မျက်စိကို အသုံးချရမည်
ဖြစ်ကြောင်း ဩဝါဒ ပေးကြရ၏။

ဤတွင် စုံထောက်ထွန်းလင်းက . . .

“ခက်တာပဲဆရာ၊ ဒီဖေရိုက်သမားတွေက မိုးကျရွာကိုယ်
တွေလို ရာဇဝတ်မှုတွေကို ရုတ်တရက် ကျူးလွန်ပေဘဲ ကျွန်တော်

တို့လဲ ဘယ်လိုလုပ် သတင်းရမှာလဲဆရာ” ဟု ငြီးငြူငြူ ပြောလိုက်လေ၏။

စုံထောက်မောင်သင်က . . .

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ အမြဲလိုလို မအိပ်မနေ လူဆိုး သူခိုး ဂျိုးတွေ ကိစ္စကို စနည်းနာနေရမလို ဖြစ်နေတယ်၊ စုံထောက်လုပ်စားရတဲ့ ဘဝကလဲ မလွယ်လှပါလား . . . ဟူး” ဟု ငြီးငြူရှေ့တွင်လိုက်လေ၏။

စုံထောက်မောင်သင်စကားကြောင့် ရုံးခန်းအတွင်း၌ ပွဲကျ

သွားရာ အရာရှိများဖြစ်သော အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါ မူးသာ တို့ပင် ပြုံးလိုက်ကြလေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . .

“သူ့ဆန်စား ရဲမဆိုသလိုပေါ့ကွာ၊ တို့ဟာ ဥပဒေဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်လေတော့ လူဆိုး ဒုစရိုက်သမား လူရမ်းကားတွေရဲ့ သတင်းကို တော့ လက်လှမ်းမီးသလောက် အထူး သတိပိုရယူနဲ့ စူးစမ်းနားထောင် ရမှာဘဲလေ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါ မူးသာက . . .

“ဆရာ ပြောသလိုပါပဲ၊ အဲဒီလိုမူသာ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေ ဒုစရိုက်မှုကင်းပြီး အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်နိုင်ကြမှာပေါ့ကွာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဆုဗေဒါသောကြာက . . .

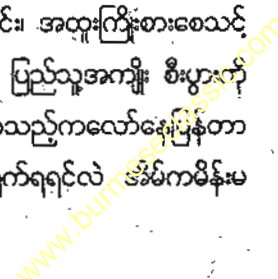
“မောင်သင်ပြောတာလဲ မမှားဘူးဆရာ၊ တွေးကြည့်စမ်းပါ လူဆိုး ဒုစရိုက်သမားတွေဟာ သူတို့အကြံရှိတဲ့နေ့ အကြံရှိတဲ့အချိန်မှာ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ကြတာကို ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်တွေက အုပ်မိအောင် ဖမ်းဖို့ကိစ္စဟာ လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သိကြားသားမှ မဟုတ်တာ” ဟု ၎င်း၏ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်လေ၏။

စုံထောက်ကျော်တင်ကလည်း

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ တရားခံမမိခဲရင် မျက်နှာဖြူ စုံထောက်မင်းကြီး ကလဲ မျက်နှာကြီးနီရဲပြီး တခွတ်ထဲခွတ်၊ တရွတ်ထဲရွတ်ပြီး အလိုမကျ ဖြစ်၊ မြန်မာစုံထောက်တွေကို ကျိန်းလားမောင်းလားနဲ့ ၊ ဒါတင်မကျ သေးဘူး . . .” ဟုဆိုကာ ၎င်း၏ သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပြာခဲခွက်ထဲသို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ထိုးခြေလိုက်၏။

စုံထောက်အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက်ရှိစဉ် စုံထောက်ကျော်တင်က ၎င်း၏ခံစားချက်ကို ဆက်ပြောပြန်လေ၏။

“ဒီကြားထဲမှာ သတင်းစာတွေက ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး ကောင်းကြောင်း မရေးဘဲ၊ အသုံးမကျကြောင်း၊ တရားခံကို ယခုထိ မဖမ်းနိုင်သေးကြောင်း၊ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလှကြောင်း၊ အထူးကြိုးစားစေသင့်ကြောင်း၊ ပြည်သူရိကကွာကို စားသူများပီပီ ပြည်သူ့အကျိုး စီးပွားကို အသက်ပေး၍ ကာကွယ်သင့်ကြောင်း စသည်ကလော်နေပြန်တာ ချည်းပဲ၊ ဒီထက်သာ ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ရရင်လဲ အိမ်ကမိန်းမ

မုဆိုးမဖြစ်တာ ကြာလှပြီ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“အဟတ် ဟား ဟား”

လူအားလုံးပွဲကျသွားကြရာ စီအိုင်ဒီရုံးခန်းအတွင်း၌ ဆူညံသွားတော့သည်။

“ကလင် ကလင် ကလင်”

ထိုအခိုက် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းမြည်လာရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကောက်ကိုင်လိုက်သဖြင့် စုံထောက်များအားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြပေတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... စုံထောက်အရာရှိ အိုင်အိုနန်းထိုက်စကား ပြောနေပါတယ်၊ အမိန့်ရှိပါ”

“-----”

“ဩ . . . ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”

“-----”

“လကွယ်ည၊ ဒီလိုဆို မနက်ဖြန်ညပေါ့ ဟုတ်လား”

“-----”

“သေချာရဲ့လား”

“-----”

အိုင်အိုနန်းထိုက် မျက်မှောင်ကျဲ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူက

“ကောင်းပြီလေ၊ ကောင်းပါပြီ၊ အခြေအနေပေါ်မှာ ကြည့်ပြီး

ရှောင်ထွက်ဖို့တော့ မေ့မနေနဲ့နော်”

“-----”

“အင်း အင်း ဒါပဲနော်”

တယ်လီဖုန်းချပြီးသောအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ရွှင်လန်းနေလျက် ၎င်း၏ တပည့် စုံထောက်များအား ထူးခြားဖြစ်စဉ်နှင့် အစီအစဉ်တစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလိုက်လေ၏။

အခန်း (၁၅)

“ကဲ ကဲ စားကြ သောက်ကြဟေ့၊ ဘာမှ အားမနာ ကြနဲ့ ဒီနေ့ဟာ မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာ အခမ်းအနား အစီအစဉ်ဆိုလဲ မမှားဘူးပေါ့ကွာ”

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားများက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးကျောက်ဆောင် ကို ကြောက်ရွံ့လေးစားစွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ငါတို့ ဂိုဏ်းရဲ့ အခြေအနေ တိုးတက်မှုအတွက်လဲ အထူး မိတ်ဆုံစားပွဲလို့ သတ်မှတ်နိုင်တာပေါ့ကွာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

အဂ္ဂက ခေါင်းညှိတ်လျက် . . .

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်း ကြီးဟာ အခုတလောမှာ ဒုစရိုက်မှုတွေကို ဆောင်ရွက်ရတာ သိပ်ကို အားရစရာပဲနော်”

ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်ကိုယ်တော်ကျီးညိုမှာ စီးကရက်ကိုသာ ရိုက်ဖွားရင်း ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးထိုင်ခံတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည့် အငြိမ်မင်းသမီးချောလေးစိန်မြချယ်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့် လိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . . ထိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာ တွေ အောင်မြင်လာရတာဟာ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ အဂ္ဂနဲ့ ကျီးညို တို့ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့်ဆိုရရင် မမှားပေဘူးလေ”

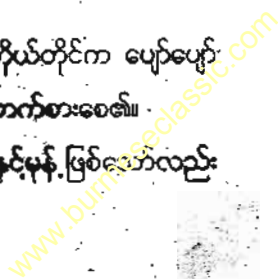
ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားများက ထောက်ခံသကဲ့သို့ ခေါင်းညှိတ် လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် ကိတ်မုန်နှင့် လက်ဖက်ရည်များကို ဂိုဏ်းသား တစ်ဦးက သတို့သမီးလောင်းဖြစ်သူ စိန်မြချယ်ရှေ့သို့ ရိုရိုသေသေ လာရောက်ချပေးသည်တွင် စိန်မြချယ်က မျက်နှာညှိုးငယ်လျက်မှ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းသားများကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ဤတွင်ကျီးညို၏ မျက်လုံးများနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံမိသွားကာ ချက်ချင်းဦးခေါင်းပြန်ငုံလိုက်သည်။

ထိုနောက် ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်က ပျော်ပျော် နှင်နှင်ဖြစ်ကာ အားလုံးကို စိတ်ကြိုက် သောက်စားစေ၏။

စိန်မြချယ်အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် ဖြစ်သော်လည်း

ဂိုဏ်းသားများအတွက်ကား အရက်နှင့်အပြည်များသည် လှိုင်ဘောလယ် လျှက်ရှိ၏။

ပြီးလျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခုစိုက်ဂိုဏ်းသားများအား တစ်ဦးစီ ဆုငွေချီးမြှင့်ပေးသေးသည်။

သောက်စား၍ အသင့်အတင့် ဆူညံသည် မှန်သော်လည်း မြေအောက်ခန်းဖြစ်သောကြောင့် အသံလုံသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ခေါင်းသိပ်ကိုက်နေလို့ ဒီပိရာကို စောစောစီးစီး ပြန်ပါရစေခင်ဗျာ”

“ဟေ . . . ပြန်တော့မလို့လား။”

ရတ်တရက် ခွင့်တောင်းလာသော ကျီးညိုကို ကြည့်ကာ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အံ့ဩသွားလျက် ပြန်မေးလိုက်သည်။

အဂ္ဂက . . .

“ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သောက်ကြ စားကြတဲ့နေ့ကျမှ ဖြစ်ရတယ် လို့ဗျာ၊ က . . . ဒါဖြင့်လဲ မပြန်ခင် တစ်ခွက်လောက် ချသွားပါဦး” ဟုဆိုကာ အရက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကျီးညိုက မဆိုင်ပါ။

“ဂလောက် ဂလောက်”

သူက အရက်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူကာ တစ်ကျိုက်

သည်း မော့သောက်လိုက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် ဦးကျောက်ဆောင်၊ မင်းသမီးလေး စိန်မြချယ် တို့ ကြည့်နေသည့်ကြားမှာပင် မြေအောက်ခန်း လှေကားမှ တက် နောက်လျှက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အဂ္ဂရား ဒီကောင်ဟာ လူတော် တစ်ယောက်ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ အစကတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် နယ်တိုင် အထင်မကြီးမိတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ အလုပ်တွဲ နယ်မိစော့မှ သူ့အရည်အချင်းကို နဖူးတွေ ခူးတွေတွေပြီး ကျွန်တော် တက်ခံလိုက်တာပါ”

“ဟား ဟား ဟား မင်းရဲ့ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ပြောဆိုမှုကို သဘောကျတယ် အဂ္ဂ၊ ရေးကြီးတာက ငါ့အမိန့်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ငါနဲ့ ကျီးညိုဟာ ဒီဂိုဏ်းကြီးနဲ့ ဒီဂိုဏ်းသားအားလုံး အဆင်ပြေ ရေးကို ဆောင်ရွက်ကြရမှာ ဖြစ်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အဂ္ဂတို့လည်း အရက်များကို စားမင်းသောက်လျက်ရှိနေရာ စိန်မြချယ်သည် သူမအတွက် နတ်ထားသော အခန်းသို့အေးဆေးစွာပင် လျှောက်လွှားခဲ့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဇနီးလောင်း၏ နောက်ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်
“ဘယ်နယ်လဲဟေ့ အဂ္ဂ၊ ငါ့ရဲ့ဇနီးချောလေးက နိပ်ရဲ့လား
ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့” ဟု အရက်ခိုးဝေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။
အဂ္ဂက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ကာ . . .

“ဘာပြောစရာလိုလိုလဲ ဆရာကြီးရယ်၊ အခုခေတ် မိတ်ရှင်
မင်းသမီးတွေတောင် ဆရာကြီးရဲ့ ဇနီးအလှကို မိမယ်မထင်ပါဘူးလေ
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

အဂ္ဂအပြောကြောင့် နှစ်ဦးသား သဘောကျသွားကာ
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

သို့ကြောင့်ပင် အရှိန်ရလျက် စားသောက်နေကြသည့်
ဂိုဏ်းသားများမှာ လန့်ဖြန့်သွားကြရတော့သည်။

ထိုညက ညဉ့်နက်သည်အထိ စားသောက်ကြပြီးနောက်
သန်းခေါင်ကျော်မှပင် ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားများ အရှိအရှိ ထွက်နှု
သွားကြတော့သည်။

အဂ္ဂက အရက်ထပ်ငဲ့သောက်နေဆဲ . . .

“ဟေ့ကောင် အဂ္ဂ”

“ဗျာ ဆရာကြီး”

“မင်းမပြန်သေးဘူးလားကွ”

“ကွန် ကွန်တော် . . .”

သူက အာလေးလျှာလေးနှင့် အရက်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း ဒယ်း
ဒယ်ိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဒေါသဖြစ်သောအကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်
သည်။

ပြီးမှ သူက . . .

“ကိုယ့်ဆရာသမား အနေနဲ့ မင်္ဂလာဦးညမှာ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် နေချင်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ထို့ . . . အလိုက်
ကန်းဆိုးမသိတဲ့ကောင်” ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဗျာ”

ထိုအခါကျမှအဂ္ဂတစ်ယောက် အမူးပြေသွားကာ လန့်ဖြန့်
သလို ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုနောက်မှ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ကွန်တော်လဲ သောက်ကောင်းကောင်းနဲ့
သောက်နေမိတယ်၊ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ခွင့်ပြုပါ ဆရာကြီး”
ဟု တောင်းပန်စကား ပြောကြားလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဝန်းလောင်း စိန်မြချယ်အတွက် သတ်မှတ် ထားသည့် မလှမ်းမကမ်းမှ အခန်းဆီသို့ တစ်ချက်ဝေကြည့် လိုက်ပြီး လျှင် . . .

“အေးကွာ . . . ဝါလဲ ဇောမွန်ပြီး ပြောလိုက်မိတာ၊ ငါပြော တာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ တပည့်ကြီးရာ . . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ ” ဟု နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားလိုက်၏။

ပြီးလျှင် အဂ္ဂက လက်ပြန်တဆက်ကာ မြေအောက်ခန်း အပေါ်သို့ တက်ရာတံခါးဝသို့ လျှောက်သွားနေသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင်ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း အဂ္ဂကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ကာ ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် စိန်မြချယ်အခန်းရှိရာ သို့ လျှောက်သွားနေလေ၏။

“ဟိုက် . . . မီးခြစ်ကျန်ခဲ့ပြီ”

အဂ္ဂက စားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ ၎င်း၏ ရွှေရောင် မီးခြစ်ကလေးကို ယူလိုက်သည်။

“ညောင် . . . ညောင်”

“မီးညောင်”

“ဟိုက် . . . အလိုလေး”

ထိုအခိုက် . . . ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အလန်တကြား

ရေရွတ်သံနှင့်အတူ ၎င်း၏အချစ်တော်ကြောင်နက်ကြီး၏ အဆက် မပြတ်အော်မြည်သံကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုကြောင့် . . . အဂ္ဂက လှမ်းမည့်ဆဲဆဲ ခြေလှမ်းများ ကို ရပ်တန့်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဂ္ဂလား၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ငါ့ဝန်းချောလေး စိန်မြချယ် မ မရှိတော့ဘူးကွ”

“ဗျာ”

လေးကို ဖေဖေအစီအမံနဲ့ တခြားလုံခြုံရာနေရာ တစ်ခုမှာ ထားရှိပေး တယ်ခင်ဗျာ”

“ပုလိပ်ဖက်ကရော မလိုက်ကြဘူးလား”

“လိုက်တာပေါ့ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးလေးနေရာကို မသိအောင် အထူးလှည့်ပတ်ထားရှိတယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူးလေ”

မောင်ချမ်းသာကား ဆရာတပည့် နှစ်ဦးအတွက် ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ရန်အတွက် မီးဖိုဆောင်ဖက်သို့ ထွက်ခွာသွားရာ ထိုအခါကျမှ နှစ်ဦးစလုံး ပြန်လည်၍ စကားဆက်မိကြပြန်လေ၏။

“မင်းရဲ့ ဖေဖေညောင်တစ်စောင်းဆရာကြီးရဲ့ တာဝန်ပေးချက် အရ ဆောင်ရွက်ရတယ်ဆိုတော့ မင်းသမီးလေးရယ်၊ မင်းတို့ မိသားစု ရယ်၊ ဟောဒီမောင်ချမ်းသာလေးရယ်ဟာ တစ်တည်းအားဖြင့် ဆက်စပ် နေတယ်လို့ ဆိုရပေလိမ့်မယ်ကွယ်၊ ဘယ်နယ်လဲ မောင်ခက်နွယ်”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

သိုင်းဆရာကြီး ဦးလောစံ၏ ခန့်မှန်းပြောကြားချက်ကို မောင်ခက်နွယ်က ပြန်လည်ဖြေဆိုခြင်းမရှိဘဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ၎င်းက . . .

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်

ကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးကျောက်ဆောင်ဟာလဲ ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပါဝင်ဆက်နွယ် နေတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ . . . ဒီလိုလား”

သိုင်းဆရာကြီးဦးလောစံမှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရာတော့ သည်။

“ကျွန်တော် အခုရက်အတွင်းမှာ အရေးတကြီး ခရီးထွက်စရာ ရှိနေတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ပြန်လာရင် မောင်ချမ်းသာကို ခဏပြန်ခေါ်သွားပါရစေနော်”

“ဪ . . . အေး အေး”

ထိုနောက် မောင်ခက်နွယ်ခေါ် တစ်ကိုယ်တော်ကျိုသြသည် သိုင်းဆရာကြီး ဦးလောစံနှင့် မောင်ချမ်းသာတို့အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

နောက်တစ်လခန့်အကြာ စီအိုင်ဒီဂျဲခန်းတွင် အိုင်အိုင်အိုင်ထိုက် နှင့် စီအိုင်ဒီစုံထောက်များ အရေးပေါ် ဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပနေကြပေ သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောသည်။

“ဒီည စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုမှာ အထူးသတိဝီရိယ ထားရမှာ ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ရမယ် လူတွေဟာ ဒုစရိုက်လောကမှာ ရင်ကျက် ပြီးသားလူဆိုးတွေဖြစ်လို့ လက်မနှေးဖို့ သတိပေးချင်တယ်။ လူ့အားလုံး အတွက် လိုအပ်တဲ့ လက်နက်နဲ့ ကျည်ဆံတွေကို ဂျပဒါ မူးသားက ထုတ်ပေးပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။”

“မင်းနဲ့ငါ အသေးစိတ် ချမှတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း တိုက်ခိုက်ဖို့ သူတို့အားလုံးကို မင်းကရှင်းပြပေးပါမူသား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။”

ထို့နောက် စီအိုင်ဒီစုံထောက်အရာရှိ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် လက်ထောက်စုံထောက်အရာရှိ ဂျပဒါမူးသားနှင့် စုံထောက်များကို ထားခဲ့ကာ သူ့ကားကလေးဖြင့် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းရှိ ယွန်ဖန် စားတော်ဆက်သို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

“ဟာ... ဆရာကီး အတော်ပါပဲ။ သီးသန့်ခန်းမှာ ဆရာကီး စောင့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် တရုတ်က ရွှေသွားများပေါ်သည်အထိ ပြုံး၍ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရာ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ ဟော်တယ် ဘေးလှေကားမှ သီးသန့်ခန်းရှိရာသို့ အိမ်ခြံရံရ တက်လာခဲ့သည်။

အခန်းဝတွင် ဟော်တယ်လူမိုက်သုံးယောက်ကို တွေ့ရသော် လည်း ၎င်းတို့က မေးမြန်းခြင်းမရှိဘဲ တစ်ဖက်သို့ ဖျက်နှာလွှဲကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြသည်။

“ဟာ . . . ဆရာနန်းထိုက် လာဖို့”

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်းဖက်တွင် တစ်ယောက်တည်းစားပွဲထိုင်နေသည် ရန်ကုန်လူမိုက် အဓိပတိလမ်း မတော် ဖိုးတုတ်အား တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

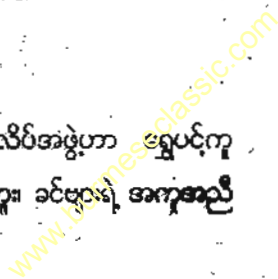
“သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

“အိုး . . . မလိုပါဘူး ဆရာနန်းထိုက်ရယ်။ ဆရာအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကို အကူအညီပေးခဲ့တာ များလှပါပြီ ကျွန်တော်ကသာ အခုကိစ္စမှာ မဖြစ်စလောက် ကူညီရတာပါလေ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က လိုက်ဆိုင်ကလဲ့လဲ့ပြုံးကာ ထိုင်ခုံ တစ်ခု၌ ဝင်ထိုင်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ဟာ ရွှေပင်ကု နှစ်ရက်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုမှ ခြေရာမခံနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီ

လျှို့ဝှက်အစီအမံကြောင့်သာ အခုလို . . .

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . . ဒါဆိုရင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာကတိအတိုင်း”

လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်က စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်လိုက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက် ခေါင်းညိတ်လျှက် စတိုင်လိုစီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိရှိက်ဖွာလိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“စိတ်ချစမ်းပါဗျာ၊ သူ့အတွက် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် အကူအညီ ပေးမှာပါ” ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် . . . နှစ်ဦးသား တီးတီးစကားဆိုရင်း လျှို့ဝှက် တိုင်ပင်သမှု ပြုကြလေ၏။

အတန်အသင့် သောက်ကြစားကြဖြင့် တစ်နာရီခန့် စကား ပြောဆိုပြီးသောအခါ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိုင်ရာမှ ထပြီးနောက်-

“ကိုဖိုးတုတ်ရေ . . . ခင်ဗျားလူတွေကို ဒီရက်အတွင်းမှာ ဒုစရိုက်မှုတွေ မဖြစ်ပွားရအောင် အထူးသတိပေးထားပါနော်၊ ကျွန်တော်

တို့က ဟိုကိစ္စအတွက် လုံးပန်းနေရမှာမို့ပါ။ ကဲ . . . သွားပြီဗျာ”

ဟု ဆိုလျက် ပြောပြောဆိုဆို လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဟော်တယ်သီးသန့်ခန်းအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ

သွားလေ၏။

နယုန်လကွယ်ညဖြစ်ရကား တစ်လောကလုံး အမှောင် တမ္မလာကြီး လွှမ်းခြုံလျက် ရှိပေရာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လှလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ပြုကာ လူတစ်စုက ဆုပ်ရှားလျက်ရှိပေသည်။

လူအချို့သည် ကုန်းတွင်းပိုင်း ချုံပတ်များရှိရာလမ်းမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ အချို့မှာ ချောင်းရေစီးအတိုင်း လှေဖြင့်လှော်ခတ် တာကြသည်။

အမှန်စင်စစ် ၎င်းတို့ ရေရှုလာနေကြသည်မှာ ငမိုးရိပ်ချောင်း ခန်းရှိ လွန်စွာအိုဟောင်းနေသည့် သစ်စက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

မှောင်လွန်းလှသော်လည်း ၎င်းတို့အားလုံးမှာ လက်နှိပ် တံစီးကို လုံးဝအားပြုခြင်း မရှိကြပေ။

သစ်စက်ဟောင်းကြီး တံခါးဝတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စောင့်နေ

ကြသည် လက်နက်ကိုင် အစောင့်နှစ်ဦးက ဝင်လာသော ဝတ်စုံနက်များကို အသီးသီး တစ်ယောက်စီ စကားဝှက်မေးမြန်း၏။

“အမှောင်ကို ဘာနဲ့ခွင်းမလဲ”

“မျက်လုံးအစုံနဲ့”

“ဘာနဲ့ သွားမလဲ”

“ခြေထောက်များစွာနဲ့”

“မင်းဘာလဲ”

“ရွှေပင်ကူ ငွေပင်ကူ”

“နံပါတ်”

“၃၆”

“ဝင်နိုင်ပြီ”

သို့ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခြံဝမှ တဆင့် အဆောက်အဦးဟောင်းကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ချောင်းဖက်ဆီမှလည်းကောင်း ကုန်းပိုင်းမြေနီလမ်းဖက်မှလည်းကောင်း ခွေးအူသံအချို့ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“အား... ဝ ဝ”

“အား... ”

သို့သော် ခွေးအူသံများက မကြာမီမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားကာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ သစ်စက်ဟောင်းကြီးအတွင်းတွင် လူသုံးဆယ်ခန့်သည် မိမိတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် ထိုင်ခုံများ၌ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ကာ စတွန်းကင်းမီးအိမ်ထွန်းညှိထားသော စားပွဲဘေးမှ ထိုင်ခုံအမြင်ကြီးဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေကြလေ၏။

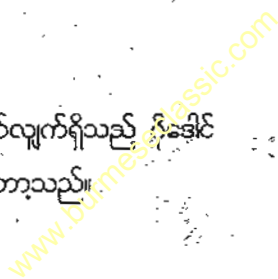
ထူးလေသည်မှာ အားလုံးသော လူများ၏ ဝတ်စုံမှာ အနက်ရောင်များဖြစ်လျက် ရွှေရောင်တောက်ပသော ပင်ကူတံဆိတ်များသည် ညာဘက်ရင်ဖုံး၌ တဝင်းဝင်း တလက်လက် ရှိနေပေသည်။

အတန်ကြာသော် အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် အမှောင်အတွင်းမှ ရုတ်ရုတ်ထွက်ပေါ်လာကာ ထိုင်ခုံအမြင်ကြီးတွင် စွေခနဲထိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အထူးတိတ်ဆိတ်သွားရာ အင်ကျသံပင် ကြားရမတတ် ရှိနေလေ၏။

“ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းသားအပေါင်းတို့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အသံက တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည့် ဦးခေါင်မဟောင်းကြီး အတွင်းတွင် ဟိန်းထွက်သွားတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်ဝတ် ဂိုဏ်းသားအားလုံးတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များမှာ လှုပ်စစ်ခါတ်နှင့် တိုထိခြင်း ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲ အသိသီး တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

“ဒီနေ့ဟာ . . . ဂိုဏ်းသားအားလုံး စုံစုံညီညီတွေ့ရတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အခါဆိုရင် မမှားပါဘူး။”

- “အို . . . .”
- “အလို”
- “ဟင်”
- “ဟိုက်”

လူအားလုံးပင် တုန်လှုပ်မှုကြောင့် သတိထားနေသည့် ကြားမှ အာမေဇိတ်သံများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထွက်ပေါ်သွားကြသည်။

ထိုနောက် အတန်ကြာသည်တွင် ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဆက်လက်၍ မိန့်ခွန်းခြေပြန်လေ၏။

“ရုတ်တရက် ဒီစကားကို ကျုပ်ပြောလိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ အံ့သြသွားမိကြမှာ အမှန်ပဲ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့လဲ သံသယရှိနေကြလိမ့်မယ်။ မပြောမဖြစ်လို့ ကျုပ်တကယ်ပြောရတာပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခိုင်မာတဲ့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကြီးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းကြီးဟာ ဒီအချိန်မှာ တော်တော်အန္တရာယ်ဝိုင်းနေပြီလို့

ဆိုရမှာ ဖြစ်တယ်”

ဩဇာသံပါလှသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စကားကို ဂိုဏ်းသား အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြ သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိတာလဲ ရှိသလို မသိတာလဲ ရှိလိမ့်မယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကို ပုလိပ်အစွဲက အလွတ်မပေးစတမ်း စောင့်ကြည့်နေသလို အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို လျှို့ဝှက်တိုက်ခိုက်ဖို့ စီမံနေတဲ့ ရွှေများ မြန်မာမျိုးချစ်အဖွဲ့ကလည်း ကျုပ်နဲ့ ရန်ကြေးရန်စ ရှိနေတော့ မထင်မရှားရန်ပြုရာကနေ မကြာခင် ထင်ထင်လင်းလင်း ရန်ပြုတော့ မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သတင်းအတိအကျကြားသိနေရတယ်”

လူအချို့၏ လေပူမှုထုတ်သံ၊ သက်ပြင်းချသံများက အလျှိုအလျှို ပေါ်လာကြသည်။

“နောက်ထပ် ပြောစရာလဲ ကျန်သေးတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစကားကြောင့် စူးစူးစိုက်စိုက် နားစွင့်နေကြပြန်၏။

“ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းကို သစ္စာဖောက်ယုံမက ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးလောင်း အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အငြိမ်မင်းသမီးလေးကို ခိုးပြေးသွားတဲ့ သစ်ကိုယ်တော် ကျီးညှို့ခိုတဲ့ကောင်ဟာ မဟုတ်မှလွဲရော ကျုပ်ရဲ့ နောက် ရွှေများဂိုဏ်းကဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ”

လေတစ်ချက်အထဲတွင် စတုန်းကင်းမီးအိမ်မှာ ငြိမ်းလှမတတ်
ဖြစ်သွားပြီးနောက် ပုံမှန်အတိုင်းပြန်လည်၍ လင်းချင်းလာလေ၏။

“ကျုပ်ဦးဆောင်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ဒုစရိုက်မှု အမျိုးမျိုးကို
ခင်ဗျားတို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတဲ့အတွက် အခုဆိုရင် စုမိဆောင်းမိ
ရှိနေကြပါပြီ ဒီတော့ ဝါသနာအရ ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းကြီးကို ကျုပ်အနေနဲ့
ဖွဲ့စည်းခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် များပြားလှတဲ့ အန္တရာယ်တွေကြောင့် ဒီနေ့
ဒီအချိန်ကစပြီး ဒီ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးကို အပြီးအပိုင် ဖျက်သိမ်းလိုက်
ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာရပါတယ်”

လုံးဝတိတ်ဆိတ်လျှက် အသက်ရှူသံမျှသာ ထွက်ပေါ်လာစဉ်
ဝတ်ရုံနက်တစ်ယောက်က ရုတ်ရက်ထရပ်လိုက်လေ၏။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တုန်လှုပ်သောလေသံနှင့် လှမ်းဆေး
လိုက်ရာ ထရပ်သည့်မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လျက် . . .

“ဟား ဟား ဟား ဟား” ဟု အောင်မြင်ခန့်ငြားသော

အသံကြီးနှင့် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“အလို . . .”

မခံမရပ်နိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းများ ရောစွပ်
လျက် ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လှုပ်ရှားရန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် . . . ရပ်လျက်ရှိသူက . . .

“တခြားလူဟုတ်ရိုးလား ကျောက်ဆောင်၊ တခြားလူ မဟုတ်
ပါဘူး၊ ငါဟာ သံဒိုင်လေကွား တစ်ချိန်က ပင်လယ်စားပြကြီးဆိုရင်
ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ခပ်မှန်မှန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာ . . . မင်း မင်း၊ သံဒိုင်ဟုတ်လား”

ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်၏ ထိတ်လန့်စွာသော အမေးကို
သံဒိုင်ဆိုသူကခေါင်းညိတ်၍ ပြောကြားလိုက်၏။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သံဒိုင်ပဲကွကျောက်ဆောင်၊ သစ္စာမဲ့တဲ့
မင်းကို သိပ်ပြီးကလဲ့စားချေချင်တဲ့အထဲက အငြိမ့်မင်းသမီးလေး
စိန်မြချယ်ကိုမှ မင်းကယုတ်ယုတ်မာမာကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတော့
ငါ့အနေနဲ့ ပိုပြီးတော့ ဒေါသတွေ ဘောင်ဘင်ခတ်တော့တာပေါ့ကွာ၊
အခုတော့ အနှစ်နှစ်အလလက စောင့်ခဲ့သမျှ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ
တွေ့ကြပြီဆိုပါတော့လေ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ” ဟု ပကတိ တည်ငြိမ်သော
အသံနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ယင်းအပြောကြောင့် ရွှေပင်ကူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ တအင်ချ
တွေဝေသကဲ့သို့ ငေးငိုင်သွားပြီးနောက် ရုတ်တရက်ပင် ၎င်း၏နှုတ်မှ
အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်သွားတော့၏။

“တိုက်ကြဟေ့၊ ရွှေများဂိုဏ်းသားတွေကို အသေတိုက်၊ ဒီအထဲမှာ သစ္စာပေါက်တွေ ဝင်နေကြပြီ၊ မလွတ်ကြစေနဲ့ဟေ့”
သို့အတွက် သစ်စက်အဟောင်းကြီး အတွင်း၌ ဝရန်းသုန်း ကားဖြစ်ကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မှောင်ထဲတွင် မမြင်မစမ်း တိုက်ခိုက် ကြလေ၏။

“ဟိတ်”

“ယား”

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“အား”

အော်ဟစ်သံ၊ ထိုးကြိတ်သံ၊ သေနတ်သံ၊ မချိမဆန်ငြီးတွားသံ များသည် စောစောက အလွန်အမင်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည့် စက်ဟောင်းကြီးအတွင်းတွင် ငရဲပွက်သကဲ့သို့ ဆူညံစွာ ပေါ်လာလေ တော့၏။

အတန်ကြာမျှ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြစဉ် အပြင်ဖက်၌လည်း ပြေးသံလွှားသံ အမိန့်ပေးသံများနှင့်အတူ အော်ဟစ်၍ ညွှန်ကြားချက် ပေးသံတစ်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“အထဲကလူတွေအားလုံး တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်လိုက်ကြပါ။

အသာတကြည် အဖမ်းခံကြပါ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင် တွေ ဝိုင်းမိထားပါပြီ၊ ခုခံသူကိုတော့ မညာမတာ ပြစ်ခတ်ဖမ်းဆီး ရပါလိမ့်မယ်”

“ဟိုက်”

“အလို”

“ပုလိပ်တွေချို့”

“ပြေး . . . ပြေး”

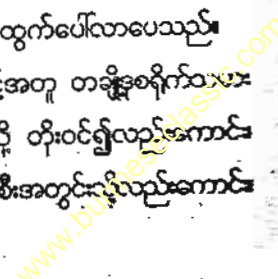
အပြင်ဖက်မှ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဆန်စက်ဟောင်းကြီး အတွင်းတွင် ရုတ်တရက်ပင် တိုက်ခိုက်မှု ရပ်စဲသွားပြီးသကာလ ချက်ချင်းလိုလိုပင် အလန်တကြား ရေရွတ်သံများနှင့် ပြေးလွှားသံများ တပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာပြန်တော့၏။

“ရပ် . . . မပြေးနဲ့”

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

မီးမောင်းကြီးများ ဖြာဝေလာကာ ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များထံမှ ပြစ်ခတ်သံများသည်လည်း မဆိုင်းမတွ ထွက်ပေါ်လာပေသည်။

အတွင်းဖက်မှ လဲပြိုကျသံအချို့နှင့်အတူ တချို့ခရိုက်သံများ က ကုန်းတွင်းဝိုင်း ဆူးခြုံများအကြားသို့ တိုးဝင်၍လည်းကောင်း၊ တချို့ခရိုက်သံများမှာ ငမိုးရိပ်ချောင်းရေစီးအတွင်းသို့လည်းကောင်း

သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေဆဲသာ။

“ဟိုင်း”

“ယား”

“ဝှစ်”

“ရွစ်”

သူတို့က မီးလောင်နေသော စတွန်းကင်းအိမ်ကို ကျော်လွှားကာ သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြသည်။

မီးများက ပို၍အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်လာရာ ၎င်းတို့၏ အင်္ကျီများကိုပင် မီးစများလာရောက်စွဲကပ်လောင်မြိုက်လျက် ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးပင် တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်ဆိုင်းကာ မီးရှိန်ပြင်းလျက် သစ်သားစများ ပြိုပျက်ကျနေသော အဆောက်အဦးဟောင်းကြီးအတွင်းမှ လှုပ်တစ်ပြက် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပတ္တမြားကျီးညှိသည် မီးများဝိုင်းရံနေသည် အခန်းတစ်ခန်းကို အားကုန်စောင့်ကန်လျက်ရှိသည်။

“စိန်မြချယ်၊ စိန်မြချယ်”

“သွား... မလာကြနဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်မအသက်ကို အသေခံပြီး စတေးလိုက်မယ်။ ဒါပဲ”

အခန်းထဲမှ အသံက နာကျင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ ဤတွင် ပတ္တမြားကျီးညှိက . . .

“အို . . . ခင်ဗျားကို ဖမ်းထားတဲ့ လူယုတ်မာတွေထဲက မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ဟိုတစ်ညက အမှတ်မထင် တွေ့ရတဲ့ လူလေး၊ ကျွန်တော်ကျီးညှိပါဗျာ” ဟုအော်ဟစ်၍ အမောတကော ဖြေရှင်းလိုက်လေ၏။

အခန်းထဲမှ အသံပလံ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဖျစ် . . . ဖျစ် . . . ဖျစ်”

“ဝှန်း . . . ဒလှန်း”

မီးများက အခန်းကို စွဲလောင်ရာ သစ်သားတန်းအချို့ ပြုတ်ကျသွားသံများက ချောက်ခြားဖွယ်ပေါ်ထွက်လာသည်။

“စိန်မြချယ်၊ စိန်မြချယ် ကျွန်တော် ကျွန်တော် ကျီးညှိပါ။

စိန်မြချယ်ကို လူယုတ်မာတွေလက်ထဲက လာကယ်တာပါ”

အထဲမှ အသံမထွက်ဘဲ လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေဆဲ။

“ဒုန်း . . . ဒုန်း”

ပတ္တမြားကျီးညှိက စိုးရိမ်ခြင်းပြင်းစွာဖြင့် တံခါးကို တဝုန်းဝုန်း နှိပ်နေသည်။

ပြီးလျှင် ခြေထောက်ဖြင့်လည်း အားကုန်စောင့်ကန်၏။

“ဝုန်း”

သို့သော် မီးရိုင်းနေသည့် တံခါးက လုံးဝဖွင့်ခြင်း မရှိပေ။
“ခက်လိုက်တာ စိန်မြချယ်ရယ်”

မောဟိုက်သံနှင့် ငြီးငြူရေရွတ်ကာ ကျီးညိုက စိတ်လျော့
လျှက် တံခါးကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဂျလောက်”

ထိုအချိန်မှာပင် အတွင်းမှ ဂျက်ဖြုတ်သံနှင့် အတူတံခါးက
ရုတ်တရက် ပွင့်သွားခဲ့၏။

“မြချယ်၊ စိန်မြချယ်ရယ်”

“ကို . . . ကိုကျီးညို”

သူတို့နှစ်ဦးသားတင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်လိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် အချိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်နေသည့် မီးရိုက်ကို
သတိပြုလိုက်မိကြရာ ကျီးညိုက စိန်မြချယ်လက်ကို မလွတ်တမ်း
ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် မီးတောအတွင်းမှ မနားတမ်းပြေးထွက်ခဲ့ကြပေတော့
သတည်း။

ဇာတ်လမ်းဆုံးသွားသောအခါ သိုင်းဆရာကြီး ဦးလောစံက
ပြုံး၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေလေ၏။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“အင်း . . . အင်း . . . ငါ့သဘောပေါက်ပါပြီ မောင်ကျီးညို
လက်စသပ်တော့ မင်းကမင်းသမီးလေး စိန်မြချယ်ကို မီးလောင်
နေတဲ့နေရာဌာနက ကယ်ဆယ်သွားခဲ့တာကို နဲ့ ဒါနဲ့ ဟိုလူယုတ်
မာရွှေပင်ကူ ရိုဏ်းချုပ်ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်ကရော”

ကျီးညိုက အဖြေမပေးသေးဘဲ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို
ငဲ့သောက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်မှ . . .

“အဲဒါတော့မသိဘူး ဆရာကြီး သူကတော့ ကျွန်တော်
တို့သားအဖကို လုံးဝအခဲကြေမှာ မဟုတ်ဖူး” ဟု စဉ်းစဉ်းစားစား
ပြောလိုက်၏။

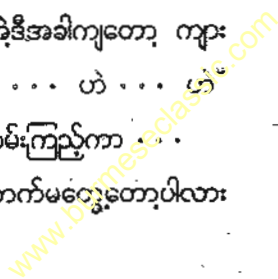
ဘယ်မှာလာပြီး အခဲကြေမှာလဲကွာ နဂိုက မင်းတို့သား
အဖအပေါ် ရန်ညှိုးသိုနေရတဲ့အထဲ ဝိုပြီး အမျက်သိုတော့မှာပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး သူကကျားနာခဲတော့မှာအမှန်
ပဲ”

“အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ အဲဒီအခါကျတော့ ကျား
နဲ့ဆင်လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ကျီးညိုက အိမ်နောက်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဒါနဲ့ မောင်ချမ်းသာလေးတစ်ယောက်မတွေ့တော့ပါလား”

ဆရာကြီး” ဟုမေးရာ ဆရာကြီး ဦးလောစံက . . .

“အိမ် . . . ဒီကလေး အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ တစ်ရေးတစ်မော လောက်အိပ်နေပြီထင်ပါရဲ့ ဒီအချိန်ဆိုရင်သူ့ အမြဲလိုလို တစ်ရေးအိပ် လေ့ရှိသကွယ်” ဟုဆို၏။

“ဪ . . . ဪ”

ဆရာကြီး ဦးလောစံနှင့် ကျီးညိုခေါ် မောင်ခက်နွယ်တို့က ခေတ္တစကားရပ်ကာ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်စီကို ငဲ့သောက်ရင်း အတွေး နယ်ချဲ့နေမိကြသည်။

ပြီးမှ ဆရာကြီး ဦးလောစံက . . .

“ငါဟာ မင်းဖခင်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆွေ အရင်းအချာဆိုပေမယ့် ရွှေပင်ကုမ္ပဏီရိုက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ မင်းဖခင်တို့ရဲ့ အညှိုးမပြေနိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို မသိခဲ့တာတော့အမှန်ပဲ မောင်ခက်နွယ်၊ ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ပြောပြပါလားကွာ” ဟုဆို၏။

ထိုအခါ မောင်ခက်နွယ်က ခေါင်းညိတ်လျက် “ဖေဖေပြော ပြတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြီးပြောပြပါမယ် ဆရာကြီး” ဟုဆိုကာ အောက်ပါ အတိုင်းပြောပြန်လေတော့၏။

အခန်း (၁၉)

အသက်ကယ်လှေငယ်တစ်စင်းသည် မြိတ်ပင်လယ်ပြင်ကို ပြတ်သန်း၍ ကျွန်းပေါင်းများစွာ ရှိသည့်အနက် ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ လှော်ခတ်လျက်ရှိ၏။

အသက်ကယ်လှေပေါ်တွင် ပါရှိလာသူ သုံးဦးအနက် မျက်နှာ ကြမ်းကြမ်းနှင့် ခက်ထန်လှသည့် လူကြီးက မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် နေရာအနှံ့ကို ကြည့်လာရင်း လှော်ခတ်နေသူနှစ်ယောက်အား အား တက်သရောပြောလိုက်သည်။

အရှေ့မြောက်လတ္တီတွဒ် ၁၂၀ ဒီဂရီဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ကွန်ပတ်စ်ကလဲ အဲ့ဒီအတိုင်း ပြနေတာဘဲ၊ ခက်တာက ငါတို့ဟာ ဆံစောစောက တိုက်နေတဲ့ လေပြင်းကြောင့် ခရီးမတွင်တာအဲကွ”

လှော်ခတ်တက်ဖြင့် အားစိုက်လှော်ခတ်နေသူ တစ် ယောက်က . . .

“ပင်လယ်ခါးပြဲကြီးယိုးဒယားစိုက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ရတနာကို ရလာတော့ ဆရာတစ်ယောက်ထဲ သယ်လာတာလားဟင်” ဟုမေးလိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ထိုသူ၏ အမေးကြောင့် မုန်ပြောင်းကိုဖယ်ကာ ပင်လယ်ခါးပြဲကြီးက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ကျောက်ဆောင်ရာ မင်းကလဲ ငါ့ရဲ့ ညာလက်ရုံး ပင်လယ်ခါးပြဲတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး တုံးလိုက်တာ၊ ရတနာသတ္တုကြီး နှစ်လုံးကို လူခြောက်ယောက်လိုက်ပို့ ကြတာပေါ့၊ အဲ ဒါပေမယ့် အပြန်ခရီးမှာတော့ သူတို့ပြန်ပါမလာကြဘူးလေ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

အသက်ကယ်လှေကို အားစိုက်လှော်ခတ်နေသူတစ်ဦးက ပင်လယ်ခါးပြဲခေါင်းဆောင်ကြီး ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“အမှန်က . . . အဲဒီရတနာတွေကို မောင်ရောက်ရစ်အောင် သူတို့ပိညာဉ်တွေကို ချန်ထားခဲ့တာ ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဗျာ . . . ဒီ . . . ဒီလိုဆိုရင်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . သူတို့ခြောက်ယောက်စလုံးကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပြီး မြေပုံရေးဆွဲပြီး ကျွန်းက

ငါပြန်ထွက်လာခဲ့တာပေါ့ ကျောက်ဆောင်ရယ်”

“ဒီလိုကို”

ကျောက်ဆောင်ဆိုသူ မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ပြီးလျှင် လှော်ခတ်နေသောလှေကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“သံဗိုင် တို့ဆရာပြောတာကြားရဲ့လားကွ” ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။

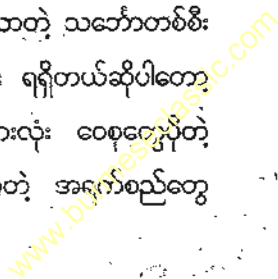
သံဗိုင်ဆိုသူကမူ ဆက်လက်လှော်ခတ်လျှက်မှ ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှန်တိုင်း ပြောတာအတိုင်းသားကြားနေပါတယ် ကျောက်ဆောင်”

ထို့နောက် ပင်လယ်ခါးပြဲခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်မှန်တိုင်းက တစ်ချိန်သောကာလက နာမည်ကြီးခဲ့သည့် ပင်လယ်ခါးပြဲကြီးယိုးဒယားစိုက်၏ ရတနာများကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ရရှိခဲ့ပုံအား တပည့်နှစ်ယောက်သိစေရန် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောဆိုလျက် လိုက်ပါလာ၏။

အဲဒီတုန်းက နိုင်ငံခြားခရီးသည်တွေပါလာတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးထိ တိုက်ရာက ရွှေငွေပစ္စည်းအမြောက်အများ ရရှိတယ်ဆိုပါတော့

အဖျားပေါ်မှာ ကျုပ်တပည့်ပင်လယ်ခါးပြဲတွေအားလုံး ဝေစုတွေ့ပုံတဲ့ အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်နဲ့ သင်္ဘောပေါ်ကရလာတဲ့ အရက်စည်တွေ

ရတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟာ ဟုတ်ပြီ တွေ့ပြီ ကျွန်း ကျွန်း ကျီးကန်းပါးစပ်ကျွန်း ကျီးကန်းပါးစပ်ကျောက်တောင်ကြီး အဟေး... ဟေး... ဟေး”

ပင်လယ်ဓါးပြကြီး၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် လှေကို လှော်ခတ် နေသည့် ဓါးပြကျောက်ဆောင်နှင့် သံဒိုင်တို့လည်း ပိုမို၍ စိတ်အား စက်ကြွကာ လှေကိုဆထက်တပိုးတိုး၍ လှော်ခတ်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အသက်ကယ်လှေကလေးသည် ရေလွှာပြင်ကို တလွှားလွှား ဖြတ်သန်းကာ ပိုင်းညှိညှိမျှ မြင်နေရသည့် ကျွန်းကလေး ဆီသို့ ရှေးရှုနေလေတော့၏။

ရောက်တော့မယ် ရောက်တော့မယ်ဟေ့ ကြီးစာလှော်ခတ် ကြွစမ်း။ မကြာခင် မင်းတို့ငါတို့အားလုံး ချမ်းသာကြတော့မယ် ရတနာတွေ ယူဆောင်ပြီးတာနဲ့ ရပ်ဖျက်ပြီး သူဌေးတွေ အဖြစ်နဲ့ နေထိုင်ကြမယ်ကွ”

ကျီးကန်းနုတ်သီးသဏ္ဍာန် ကျောက်ဆောင်ကျွန်းကြီးကို ကြည့်ကာ ပင်လယ်ဓါးပြခေါင်းဆောင်ကြီး မှန်တိုင်းက အားရဝမ်းသာ တွေးတောပြောဆိုလျက်ရှိရာ သံဒိုင်နှင့် ကျောက်ဆောင်တို့လည်း ဝမ်းသာမှုအဟုန် ရိုက်ခတ်လျက် ပင်ပန်းခြင်းကိုပင် အမှုမထားနိုင် မျက်နှာများ ပြုံးရွှင်လျက် ရှိနေကြသည်။

သံဒိုင်က . . . .

“ကျွန်တော်မှာ သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ဆရာ၊ ဆရာ ခွဲပေးတဲ့ ဝေစုကို ရပြီးရင် ကျွန်တော်တော့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဇနီးနဲ့ သားဆီသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး အခြေချ နေထိုင်တော့မယ် ဟု လိုက်လိုက်လှဲလှဲပြောလိုက်လေ၏။

“တကယ်ပြောတာလား သံဒိုင်”

ကျောက်ဆောင်အမေးကို သံဒိုင်က “ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

ထိုနောက် ပိုမိုလေးနက်စေလိုသဖြင့် -

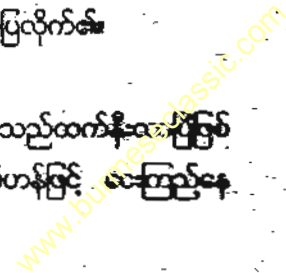
“တကယ်ပြောတာကွ တစ်သက်ကြွယ်ကြွယ်ဝဝနေနိုင်မှတော့ အန္တရာယ်များလွန်းတဲ့ ပင်လယ်ဓါးပြလုပ်ပါတော့မလားကွ” ထု ထပ်မံပြောဆိုလိုက်ရာ ပင်လယ်ဓါးပြခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ -

“အေး... ငါလဲ သံဒိုင်လိုပဲ ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဇနီး သားသမီး

နှစ်ယောက်နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်တော့မယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီလူ့စိုက်ရတနာတွေကို အပြီးအပိုင်ယူငင်ဖို့ အခုလို လာခဲ့တာပေါ့ တပည့်တို့ရာ” ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက်၏။

“မှန်တာပေါ့ ဆရာရယ်”

သံဒိုင်က ထိုမျှသာပြောကာ နီးသည်ထက်နီးလှပြစ် သောကျွန်းကြီး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် လေကြည့်နေ

၁၉၀ နဂါး

သည်။

ဘယ်ဖက်က ကျောက်ဆောင်တွေများတယ်ကွ၊ ညာဖက်က ပြေတယ်၊ အဲဒီဖက်က လှည့်ဝင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့က ကျောက်ဆောင်များကို ကွေ့ဝိုက်လျက် ခပ်ဇြေ ပြေကုန်းမြေရှိသည့် ညာဖက်သို့ ကြိုးပေး၍ လှေကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းလှော်ခတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လှေကလေး၏ လှိုင်းပုတ်မှုကြောင့် ကျောက်ဆောင် များကြားတွင် အစာရှာဖွေနေပုံရသည့် ဇရာမပင်လယ်ဂထန်းကောင် ကြီးများမှာ လှေရှိရာသို့ မျက်လုံးအပြူးသွားနှင့် ကြည့်နေကြရှာ၏။

ပြီးလျှင် ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားကာ ကျောက်ဆောင်များအ ကွယ်၌ ကွယ်ပျောက်သွားကြတော့သည်။

သူတို့က လှေကို ကျောက်ဆောင်များကြားမှ ခက်ခက်ခဲ ခဲ လှော်ခတ်ပြီးလျှင် ကျောက်ဆွယ်ကြီးထိုးထွက်ရာအတိုင်း အလိုက် သင်မျောချ၍ ကမ်းနံဘေးတွင် ဆိုက်ကပ်လိုက်ကြ၏။

ပြီးလျှင် လှေငြိမ်သည်နှင့် ကုန်းပေါ်တတ်ကာ လှေကို သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ကြတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

“ကျွန်းအတွင်းပိုင်းက သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေ ထူထပ်တယ်ကွ၊ မပူပါနဲ့ကွာ မကြာခင် ရတနာတွေရှိရာ ကျောက်နက်ဂူကြီးကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

ပင်လယ်ခါးပြအောင်ကြီး ဗိုလ်မှန်တိုင်း ပြောသကဲ့သို့ပင် အန္တရာယ်ပေးသော တောတောင်များနှင့် ခြံနွယ်သစ်ပင်တို့ကို ခက်ခက် ခဲခဲ ရှင်းလင်းပြီးသောအခါ ရေညှိစိမ်းများထူထပ်စွာ ရှိနေသည့် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူကို တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။

“တွေ့ပြီ တွေ့ပြီကွ”

“အဟေးဟေး ချမ်းသာရချည်ရဲ့”

“ချမ်းသာပြီဗျ ချမ်းသာပြီ”

ပင်လယ်ခါးပြသုံးဦးသားမှာ ကျောက်ဂူကြီးကို တွေ့ရသည့်အခါ ဝမ်းသာစိတ်ကို မမြဲသိပ်နိုင်တော့ဘဲ မြူးတူးအော်ဟစ်ကာ ကျောက်ဂူ ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားကြတော့သည်။

ထို့နောက် ကျောက်တွင်နံရံတစ်ခုအတွင်း၌ သိုသိပ်စွာ
ဝှက်ထားသော သေတ္တာကြီး နှစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ကြ၏။

ဖွင့်ကြည့်ကြသောအခါ မယုနိုင်အောင်များပြားသည့်
ရွှေငွေထည်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့မြင်ကြရာ ပင်လယ်မိမြ
ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်မှန်တိုင်းမှာ အတန်အသင့် အိန္ဒြေသည်နိုင်
သော်လည်း ထိုမျိုးများပြားသည့် ရွှေငွေရတနာများကို မြင်မှခင်မရှိသည့်
ကျောက်ဆောင်နှင့် သံခိုင်တို့မှာ မျက်လုံးမျက်ဆန်ဖြူးလျက် ခြေလက်
များသည် တုန်လှုပ်လျက်ရှိနေကြ နေရာပေ၏။

“ကဲ . . . ကဲ အချိန်မရှိတော့ သေတ္တာအရံတွေ ပြန်ပိတ်
ပြီး လှေဆီကို သယ်ကြစို့လား။”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဤသို့ဖြင့် အတန်အသင့်လေးသော ရတနာသေတ္တာကြီး
နှစ်လုံးကို လှေသုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့်ဆောင်၍ ကမ်းစပ်ဆီသို့
ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးတွင် တစ်ထောက်နားကြကာ ဆက်၍သယ်ဆောင်
ကြပြန်၏။

ပင်ပန်းလှသော်လည်း လောဘဇောကြောင့် သူတို့အားလုံး

ပင်ပန်းမုန်းပင် မသိနိုင်ကြပေ။

ပင်လယ်မိမြခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်မှန်တိုင်းနှင့် သံခိုင်တို့
ထမ်းသည့်အလှည့်နှင့်ကြုံခိုက် ကျောက်ဆောင်က အနီးအနားမှ
လိုက်ပါလာစဉ် လှေဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်အခိုက် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်က
ရုတ်တရက် ဖြစ်ပွားသွားခဲ့လေ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဒီရတနာတွေ အားလုံး
ငါတစ်ယောက်ထဲ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ကွ ပြောနေကြတာထက် ကဲ ကြွပေတော့
ဆရာကြီး”

“ဒိုင်း . . . ”

“အား . . . ”

“ဝုန်း . . . ”

“ဟင် ကျောက် . . . ကျောက်ဆောင် မင်း မင်း
ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်”

သံခိုင်က ကျောက်ဆောင်လက်ချက်ဖြင့် သွေးချင်းချင်းရဲကာ
ရေထဲသို့ လဲကျလျက် ငြိမ်သက်သွားသည့် ပင်လယ်မိမြခေါင်းဆောင်
ကြီး ဗိုလ်မှန်တိုင်းကို ကြည့်ကာ ကြက်သေသေသွားသည်။
ထို့ကြောင့် ထမ်းထားသည့် ရတနာသေတ္တာကို ကမ်းစပ်တွင်

ပစ်ချကာမယ့်နိုင်စွာဖြင့် ကျောက်ဆောင်အား ဗလုံးဗထွေးမေးလိုက်လေ၏။

ဤတွင် ကျောက်ဆောင်က . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား မင်းအမြင်ပဲလောကွာ၊

ပထမတော့ ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်မှန်တိုင်းကိုသာရှင်း ဖြစ်မယ်လို့ ငါ ရည်ရွယ်ခဲ့တာကွ အခုတော့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ ငါ့စိတ်တွေ ပြောင်းသွားပြီ ဒီ ဒီရတနာတွေ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မင်း . . . မင်းကိုလဲ” ဟုဆိုကာ အရှူးတစ်ယောက်ပမာ ဦးခေါင်းကို ဒလစပ် ခါယမ်းလျှက် သံခိုင်ထံသို့ သေနတ်ကို ထိုးချိန်လိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကျောက်ဆောင် ငါ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ မလုပ်ပါနဲ့ မပြစ်ပါနဲ့နော်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွာ ကျ

ပင်ခုတ် ကျူငုတ်တောင်မချန်ရဘူးဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲ မင်းရှိနေရင် ငါ့အတွက် စိတ်မချရသလို ရတနာတွေကိုလဲ ခွဲပေးရဦးမယ်။ ဒီတော့ . . .”

“ငါ ငါ့ကို ချမ်းသာပေးပါ ကျောက်ဆောင်ရာ နော် နော်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဒိုင်”

“ဒီး”

အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် ကျောက်ဆောင်လက်မှ ဗာစကက်သေနတ်ပြောင်းဝတွင် မီးခိုးများအူထွက်သွားသည်။

ထိုနည်းတူစွာ သံခိုင်ရင်ဝတွင်လည်း သွေးကွက်တစ်ကွက် ဖြစ်ပေါ်သွားကာ နောက်ဖက်သို့ လဲကျမတတ်လွင့်စင်လျက် ဒဿ်ဒရိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ကျောက်ဆောင်ကလျှင်သည်။ သူက သေနတ်တွင် နောက်ထပ်ကျည်တစ်တောင်ကို လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ ထည့်သွင်းနေသည်။

ဤအချိန်မှာပင် သံခိုင်က သွေးရူးသွေးစာန်ဖြင့် ကျွန်းအတွင်းပိုင်းသို့ ဒရောသောပါး ဝင်ပြေးသွားတော့သည်။

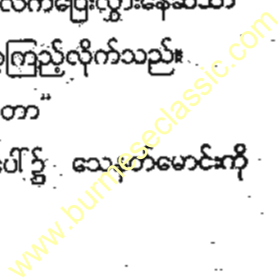
“ရပ် ရပ်စမ်းဟေ့ကောင်”

ကျောက်ဆောင်က အံ့ကြိတ်လျက် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရပ်တန့်ခိုင်းသည်။

သို့ရာတွင် သံခိုင်မှာကား သေဘေးကို ကြောက်လန့်လျက် သစ်ပင်များကြားသို့ ဒဿ်ဒရိုင်နှင့် ဆက်လက်ပြေးလွှားနေဆဲသာ ကျောက်ဆောင်က တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ . . . ဒါလောက်ဖြစ်လှတာ”

ပြီးလျှင် ဘယ်ဖက်လက်မောင်းပေါ်၌ သေနတ်မောင်းကို

တင်၍ ချိန်လိုက်သည်။

သူစိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်အထူးကြိုးစားကာ ချိန်သီးနှင့် ပြစ်ကွင်းဖြစ်သော သံဒိုင်၏ခန္ဓာကိုယ်တည်မတ်မိချိန်တွင် သေနတ် မောင်းကို ဖိ၍ညှစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်။”

သေနတ်သံက ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးကို ဟိန်းထွက်သည်အထိ လွှမ်းမိုးထားသည်။

ယိုင်တိယိုင်ထိုး ပြေးလွှားနေသည့်သံဒိုင်မှာ အဝေးတစ်နေရာတွင် ဝမ်းလွှားမောက်လဲကျ၍ ငြိမ်သက်သွားရာတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... အခုတော့ သေပြီမဟုတ်လား သံဒိုင် တကယ်လို့ ငါ့လက်ချက်နဲ့ မသေသေးတောင် တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ရန်၊ အစာပြတ်မှုဒါထိကြောင့် မင်းအသက်ဟာ မုချသေမှာပါကွာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ပြီးလျှင် ပင်လယ်ဓါးပြကျောက်ဆောင်သည် ရတနာသေတ္တာ နှစ်လုံးကို မနိုင်တနိုင်မ၍ လှေပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တင်ဆောင်လျက် ကျွန်းကမ်းပါးစပ်ကျွန်းကြီးမှ အသက်ကယ်လှေကလေးကို လှော်ခတ်ထွက်ခွာသွားပေတော့၏။

“အင်း အပြစ်အပျက်က သို့ကလိုကို မင်းခဲပခင်ကြီး ဦးသံဒိုင်ဟာ လူယုတ်မာကျောက်ဆောင်လက်ချက်နဲ့ မသေခဲ့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား မောင်ကျီးညို”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး ပထမတစ်ချက်ဟာ ဖေဖေရဲ့ ရင်အုံကို ကပ်ပြီး ရုပ်မှန်သွားသလို နောက်တစ်ချက်ကပဲ ပေါင်ကို ရုပ်သွားတာ ဆိုပါတော့”

“အင်း အင်း သောက်မရောက် သက်မပျောက် ဆိုတာလိုပါလေ”

ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ပြောပြတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောရရင် သူက သေချင်ယောင်ဆောင်နေရာက ဦးကျောက်ဆောင်ရဲ့ လှေလဲထွက်ခွာသွားရော သူ့ဆရာပင်လယ်ဓါးပြကြီး ဗိုလ်မှန်တိုင်းခီ ပြေးသွားပြီး ရေထဲက ဆယ်လိုက်တယ်တဲ့လေ”

“ဒီလူကြီးက မသေဘူးလား”

တခြားလူဆိုရင် နစ်ခါပြန်လောက် သေတယ်တဲ့ ဆရာကြီး သေနတ်မှန်တဲ့ အပြင် ရေကနစ်သေးတယ်ကိုး ဒါပေမယ့် အသက်ပြင်းတဲ့ ပင်လယ်ဓါးပြခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ သတိရတစ်ချက် ဖရတစ်ချက်ရှိသေးတယ်တဲ့”

“အင်း ဆက်ပြေပါဦးကွယ်”

“နောက်တော့ သူဝန်းနဲ့ သူသမီး သူသားလေးတွေ ရှိနေတဲ့ နေရာကို ပြောတယ်။ သစ္စာဖောက်ကျောက်ဆောင်ကို သူ့ကိုယ်စား သူတ်သင်ပြီး ရတနာတွေရခဲ့ရင် သူမိသားစုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ မှာကြားတဲ့အခါ ဖေဖေက အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တော့တယ်”

“အို ဟုတ်လား သူသမီးဆိုတာက”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့ ဒီလောက်ဆိုဆရာကြီး လဲရိပ်မိမှာပါ။ ပင်လယ်ခါးပြခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်မှန်တိုင်းရဲ့ သမီး ဆိုတာ အငြိမ်မင်းသမီးချောလေးစိန်မြချယ်လေ”

“ဟေ... ”

သိုင်းဆရာကြီး ဦးလောစံမှာ ကြားရသည်စကားကြောင့် မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩလျက် ပါးစပ်တွင်ခဲထားသော ဆေးပြင်းလိပ် တို့ပင် ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ကျီးညိုက အတန်ငယ် ပြုံးကာဆက်ပြောပြန်လေ၏။

“ဆက်ပြီးတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးဆီမှာ သိုင်းပညာ သင်ကြားဖို့ လာပြီး ပို့ထားခဲ့တဲ့ မောင်ချမ်းသာလေးဟာ စိန်မြချယ် ရဲ့မောင်လေးပါပဲ”

ဘုရားရေ... ဒီလိုကိုး

ထိုအချိန်မှာပင် မောင်ချမ်းသာ တစ်ယောက်အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီဖြစ်ရာ မောင်ကျီးညိုက...

“ကဲ ဆရာကြီး မောင်ချမ်းသာတို့ မောင်နှမကို ဆုံးပေးဖို့ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ။ ဒီတော့ မောင်ချမ်းသာ ကို ခဏခေါ်သွားပါရစေနော်” ဟုဆို၏။

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ထိုကြောင့် ဆရာကြီးဦးလောစံအား နှုတ်ဆက်ကာ မောင် ချမ်းသာနှင့် မောင်ကျီးညိုတို့ နှစ်ဦးသား နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားကြ လေ၏။

“ကျီး... ကျလီ”

ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာသော ဂျမဒါမူးသာအား အိုင်အိုနန်းထိုးက်က စဉ်းစားခန်းဝင်လာရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်နယ်လဲ မူးသာ”

သိုင်းဆရာကြီး ဦးလောစံဆိုသူ ညက အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စလားဆရာ”

“အင်းပေါ့... အဲဒါပြောတာဘဲ”

ထိုအခါ ဂျမဒါမူးသာက အားတက်သရော ရိုသည့် အမူအယာဖြင့် ထိုင်ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်းမှ...

“ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမထူးခြားပါဘူး ဆရာ သဲလွန်စအနေနဲ့ တော့ ထုံးစံအတိုင်း ရွှေပင်ကုအမှတ်တံဆိပ်ကပ်ပြားလေးတွေတယ် ဆိုပါတော့”

အစီရင်ခံလိုက်လေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကြားရသည့်စကားကြောင့် ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချလိုက်ပေသည်။

ထိုအခိုက် ဂျပဒါမူးသာက . . .

“ဒါပေမယ့် ဆရာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖိုးတန်တဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုတော့ ရခဲ့တယ်ဆိုရမှာဘဲ” ဟုဆိုကာ ၎င်း၏ ယူနီဖောင်းအင်္ကျီထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို အလျှင်အမြန်ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က စာရွက်ကို ဖြန့်၍ ဖတ်ရှုကြည့်ရာအောက်ပါအတိုင်း တွေ့မြင်ရပေတော့၏။

ဦးလောစံ . . .

မင်းသမီးလေး စိန်မြချယ်ထံမှ ရွှေပင်ယူဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်
ဖျါဖြူကမ်းရိုးဆွဲထားသော ရတနာမြေပုံကို ကံစားလျှော့စွာ ရထားပြီး
ရတနာများသွားယူရန်စီစဉ်က လပြည့်နေ့ ၃၀၅၁ တွဲစားမြဲသူကစွဲရွှေဘက်စာ
ဆက်ဆံစေခေါင်းနေပါ။

သျှောင်ကန်စေခေါင်း သိဒ္ဓိင်

“ဟာ ဒါ ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ပေးစာပါလား မူးသာ”

စာဖတ်၍ ဆုံးသည်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဝမ်းသာအထူးရမေးလိုက်ရာ ဂျပဒါမူးသာက ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် . . . . .

“မုန်ပါတယ် ဆရာ အောက်မှာရှိတဲ့ အမှတ်အသားဟာ ရွှေပုံလွှားမျိုးချစ်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ အမှတ်အသားအစစ်ပါပဲ”

“အင်း ဒီစာကို ဦးလောစံတစ်ယောက်ရပြီး မကြာမီ ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော်စိတ်ထင်တော့ ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းဟာ မကြာခင်က ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်စီးနင်းပြီးတဲ့နောက် ပြိုကွဲနေချိန်မို့ သိုင်းဆရာကြီး ဦးလောစံအသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စဟာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတဲ့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဦးကျောက်ဆောင်ရဲ့ လက်ချက်သာ ဖြစ်ရမယ်ဆရာ”

“သိပ်ကို မုန်တာပေါ့ကွာ ရွှေပုံလွှားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်နဲ့ ရွှေပင်ကုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တို့ဟာ အရင့်အရင့်က မပြေညှိနိုင်တဲ့ ရန်ကြွေးရန်စတွေ ရိုလိမ့်မယ် မူးသာ”

ဂျပဒါမူးသာက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။ ငြီးငွေ့သူက - “မြသာစည် အငြိမ်အဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးထေး

စိန်မြချယ်တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးမှုဟာလဲ သူတို့ရန်ကြွေးရန်စန့် အဆက်အစပ်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိတာပဲဆရာ” ဟု ၎င်း၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဤတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . .

“မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်အယူအစ တွေဟာ စုံထောက်ကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်ယူဆချက်တွေလို ဆိုနိုင်ပါတယ်သွာ တစ်ခုပြောရဦးမယ် မူးသာ” ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

“ဘာများပါလိမ့် ဆရာ”

ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းအပေါ်မှာ ရန်ညှိုးသို့တဲ့ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင် ဦးကျော်ဆောင်ဟာ မပြတ်ထောက်ထောက်ကြည့်နေမှာ အသေအချာပဲ ဒီတော့ တို့က ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းဘာတွေလုပ်ရှားမှုကို မပြတ်ကြည့်ရမယ် ဒီတော့ . . .

ပြောပြောဆိုဆို အိုင်အိုနန်းထိုက်က လပြည့်ညတွင် ကွမ်းနီ ဘူတာအရှေ့ဘက်သို့ ရောက်လာမည် ဖြစ်သောရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းသား များအား စောင့်ကြည့်ရန်နှင့် ၎င်းတို့နောက်သို့ ရပ်ဖျက်၍ အသေးစိတ် ဆွေးနွေးညွှန်လျက် ရှိနေလေသည်။

ကျိုက်မရောဒေသ၏ တောထူသော လမ်းမြောင်ကလေး၌ လူတစ်စုခရီးသွားလျက် ရှိကြသည်။

အမှန်စင်စစ် ထိုလူစုသည် မျိုးချစ်ရွှေပျံလွှားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကြီး ဦးသံဒိုင်ဦးဆောင်သည့်အဖွဲ့ဖြစ်လျက် ရွှေပင်ကုကိုဏ်းခေါင်းဆောင် လျှို့ဝှက်ဖွက်ထားသည့် ရဟန်းနာများအား ရှာဖွေယူငင်ရန် ရောက်လာ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“တောက် . . . ဒီလမ်းခရီးမှာ ငါ့မိတ်ဆွေဦးလောစံကြီး တစ်ယောက်ပါလာရင် ကောင်းမယ်သားရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ချိန်းထားတဲ့ နေရာမှာ သူစောင့်မနေရတာလဲ”

ထိုအခါ စိန်မြချယ်လက်ကို ဆွဲကိုင်လာသည့် မောင်ကျိဉ်းက

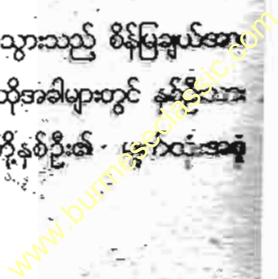
“တခြားအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့သူ့ ရပ်ရွာကို ရုတ်တရက် ပြန်သွားတာလား မသိဘူး၊ ဖေဖေ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် ဦးသံဒိုင်က . . .

“အင်း ဒီအစိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲကွယ်” ဟုဆိုကာ ဂံပေါသော ကျောက်လမ်းအတိုင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ဆက်လတ် လျှောက်နေလေ၏။

သို့အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ ခြေချော်သွားသည့် စိန်မြချယ်အား မောင်ကျိဉ်းက လှမ်း၍ပွေ့ဖက်မိလိုက်ရရာ ထိုအခါများတွင် နှစ်ဦးသား ရင်တွေနွေးထွေးသွားသည်သာမက ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ နှုတ်ထုံးအစွဲ

တောက်ပသွားကြသည်သာ ဖြစ်လေ၏။

ဦးသိင်္ခင်က သားဖြစ်သူနှင့် သမီးချောလေးတို့ အခြေအနေကို မသိဟန်ဆောင်ကာ ၎င်း၏ကိုယ်သားများကို ကွပ်ကဲ၍ ဦးဆောင်ချီတက် လျှက်ရှိသည်။

ရွှေပင်ကူကိုယ်ချုပ်ထံမှ မင်သမီးလေးရရှိလာခဲ့သည့် ရတနာ မြေပုံကိုလည်း မကြာခဏဖြန့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

“တို့ဒီတောင်ကြောကနေ ဘယ်တောင်ဖက်လမ်းကြောင်းကို လိုက်ရမယ်လို့ မြေပုံမှာ ညွှန်းဆိုထားတယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းခွဲတွေရင် ဘယ်ဖက်ကို လိုက်ကြစို့ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

စာပည့်များက အားတက်တရော ပြောဆိုကာ တောလမ်း ခရီးကို ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ဆက်လက်သွားနေကြ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာသည်တွင် ဘယ်လမ်းချိုးအတိုင်းလိုက်ရာ ဆင်နာမောင်းသဏ္ဍာန်ကျောက်ဆွယ်တန်းကြီးတစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိရပေတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ... ဆင်နာမောင်းကျောက်ဆွယ်တန်းရဲ့ ဗဟိုချက် မ၊ ကျွဲဒညင်းပင်ရှေ့တည့်တည့်လို့ ညွှန်းဆိုထားပြန်တယ် ဒီတော့

ကျောက်ဆွယ်တန်းအတိုင်း ကွဲညောင်ပင်ကြီးလှည့်ဆယ် ဆတ် လျှောက်ကြပေတော့ မဝေးတော့ပါဘူး ခြေထောက်ကြည့်မိလို့

ရွှေပျားကိုထမ်းချုပ်ကြီး၏ အားသွယ်အဆင့်မှာ မသိရပါ

က . . .

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ ဒီရတနာတွေသာ ရရှိခဲ့ရင် ဘယ်စိန်မြချယ်တို့ မောင်နမနစ်ယောက်အတွက် တစ်ဘဝစာပူရပြီ ဖြစ်သလို ကျွန်တော်တို့ မျိုးချစ်ကိုယ်သားတွေအတွက် နယ်ချဲ့လူမျိုး ခြားတွေကို တော်လှန်ရာမှာ အသုံးပြုဖယ် လက်နက်နဲ့ ရိက္ခာ အမြောက်အများ ဝယ်ယူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟုအားတတ်သရော ပြော လိုက်လေ၏။

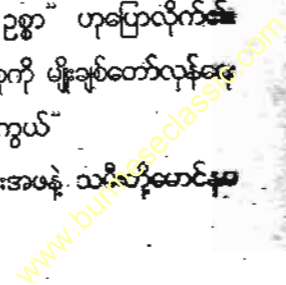
ဒါပေါ့ သားရယ်၊ သူ့အဖေရဲ့ ပစ္စည်းကို သူ့သမီးသာ ပိုင်ဆိုင်သင့်ပေတာပေါ့”

ထိုအခါစိန်မြချယ်က . . .

“ဦးရယ်၊ ဖေဖေ ရှာဖွေရထားတဲ့ ပစ္စည်းဆိုပေမယ့် ဦးပြော ပုံအရဆိုရင် ဦးတို့လဲ တစ်ဝက်ဆိုင်တာပဲ ဥစ္စာ” ဟုပြောလိုက်၏။

“မှန်ပါတယ် သမီး ဦးတို့ရမယ် ဝေစကို မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး ရဲပုံငွေအတွက် အကုန်ထည့်ဝင်လိုက်မှာပါကွယ်”

“ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်ကိုလဲ ဦးတို့သားအဖနဲ့ သမီးလို့မောင်နာ

အားလုံး ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါသေးတယ်ရှင်”
စိန်မြချယ်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောအပြီးတွင်း မောင်ကျီး
ညိုကို အမှတ်မထက် ကြည့်မိရာမှ အိုးမလုံအံ့ပွင့် ဆိုသကဲ့သို့
ရှက်သွေးများဖြာဝေသွားတော့သည်။

ရွှေများကိုယ်ချုပ်ဦးသံခိုင်က . . .

“ပြောမယ်သာပြောနေရတာ သမီးအရင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ရတနာ
တွေထဲက ရွှေပင်ကူကိုယ်ချုပ်ကျောက်ဆောင်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ
များ ယူသုံးပြီးပြီလဲ မသိဘူးကွယ်” ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

ဤတွင် မောင်ကျီးညိုက . . .

“ကျွန်တော်စိတ်ထင်ပြောရရင်တော့ ဒီလူယုတ်မာကြီးက
ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ရာကရတဲ့ ငွေကြေးတွေကိုသာ သုံးစွဲပြီးလျှင်
ထားတဲ့ ရတနာတွေကိုတော့ ဒီအတိုင်း ထားတာဖြစ်လိမ့်မယ် ဖေဖေ
ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

“အင်း ငါ့သားပြောတဲ့အတိုင်းသာဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာ
ပဲကွယ်”

တဖြေးဖြေးနှင့် သူတို့လူစုသည် ကျောက်စွယ်တန်းနှင့်
သစ်ပင်ကြီးငယ်များရှေ့ ပြွမ်းပေါက်ရောက်ရာနေရာ အနီးသို့ရောက်မှန်
မသိရောက်လာကြပေ၏။

“ဟေ့ ကျွဲဒည်းပင်ကြီး ဆိုတာကို မျက်စိရှင်ရှင်နဲ့ ရှာကြည့်
ကြစမ်းဟေ့”

ဦးသံခိုင်ကတပည့်ကိုယ်သားများအား ထိုသို့အမိန့်ပေးကာ
၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း သစ်ပင်များကို မျက်ချည်မြေပြတ်ကြည့်လာခဲ့သည်။

မောင်ကျီးညိုဟာကား သက်စွန့်ခံဖျား ရတနာရှာဖွေခြင်းကိုပင်
မေ့လျော့သကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံ တောပန်းလှလှကလေးများအား ကိုယ်
တိုင်ခူးလျှက် စိန်မြချယ်ကို ပေးတတ်သည်။

စိန်မြချယ်မျက်နှာတွင် လည်းကြည်နူးသောယာမူတို့ ရောပြွမ်း
လျက် ယခင်ကထက်ပင် ပိုမိုလှပသယောင် ရှိပေတော့၏။

ထိုအခိုက် ကိုယ်သားတစ်ဦး၏ လက်ညှိုးထိုးပြမှုနှင့် အမော
တကောအသံတစ်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဆရာ ဟိုး . . . ဟို ရောမအပင်ကြီးဟာ ကျွဲဒည်းပင်ဆို
တာများလားဟင်”

“ဟာ ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒါ ကျွဲဒည်းပင်ကြီးဗျာ”

“အစစ်ပေါ့ . . . ကျွန်တော်တို့ ရှာနေတဲ့ နေရာရောက်ပြီ
ဆရာကြီး”

လူအားလုံး ကြွက်စိကြွက်စိဖြစ်သွားရာ တောအုပ်တစ်ခုလုံး
ဆူညံသံလွှမ်းသွားလေ၏။

ဦးသံခိုင်က လူအားလုံး ရပ်တန့်စေကာ ကျွဲအည်းပင်ကြီးနှင့် တည်တည်ရှိကျောက်ဆွယ်တန်းဆီသို့ လှမ်း၍တည်တည် လျှောက် သွား၏။

ကျောက်ဆွယ်တန်းသို့ ရောက်သောအခါ အပေါ်ဘက်သို့ မောကြည့်ပြီးနောက် . . .

ဒီမှာဟေ့ . . . ဟုတ်တယ် တွေပြီ လူတစ်ရပ် ကျော်ကျော် မှာ ကျောက်တုံးပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်လျှိုပင်ခေါင်းကြီး ဟုတ်သော အားရ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုခဏမှာပင် တစ်ဘက်ကျောက်ဆွယ်တန်းနောက်ကွယ်မှ အသံညီညီကြီးတစ်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြန်တော့သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါဒုက္ခခံပြီး သယ်လာ တဲ့ ရတနာတွေကို မင်းက အလွယ်တကူ ရမယ်လို့ တွက်ထားတာကိုး ဒီမှာ သံခိုင် မင်းနဲ့ငါဟာ ရန်ညှိုးမပြေတဲ့ ကမ္ဘာ့ရန်သူပဲကွဲ့ ဒီတော့ ဒီနေ့ဟာ မင်းအဖို့ သေနေ့စေ့ပြီ လိုသာမှတ်လိုက်ပေတော့ ကျောက် ဆောင်တဲ့ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လူအားလုံးမင်သက်လျက်ကြောင်နေခိုက် သေနတ်သံများဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လျက် ဦးသံခိုင်မှာ ချက်ချင်းလို လဲကျသေဆုံးသွားရှာပေတော့သည်။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

“အား . . . ”

“မစ် . . . ”

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

“ရွှီ . . . ”

ထိုအခါကျမှ ရွှေများဂိုဏ်းသားများနှင့် မောင်ကျီးညိုတို့လည်း ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဦးကျောက်ဆောင်နှင့် ရွှေပင်ကူဂိုဏ်းသားများ မမျှော် လင့်ဘဲ လက်ဦးမူရနေပုံကို သတိပြုမိကာ ချက်ချင်းပုန်းကွယ်၍ ပြန်လည်ခုခံသမှု ပြုကြရလေ၏။

“ဖြစ်ရလေ ဖေဖေရာ၊ ရဲဘော်တို့ ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ် နေရာယူ၊ ပြန်ပစ်ကြ”

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

“ရွှီ . . . ”

“ဒိုင်း . . . ”

တဒင်္ဂအတွင်း တောအုပ်အတွင်း၌ အဝီစိပွက်သကဲ့သို့ ဆူညံကာ ယမ်းခိုးများစေလျက်ရှိသည်။

နာကျင်စွာ ဟစ်အော်သံများ ပြစ်ခတ်သံများ အဝိန်ယောင်းများ က ဇယ်ဆက်သကဲ့သို့ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ် အောင်မြင်လှစွာသော ဩဇာပါလှသည့် အမိန့် ပေးသံတစ်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“ရွှေပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးကျောက်ဆောင်ဦးဆောင်တဲ့ ဒုစ ရိုက်အဖွဲ့သားအားလုံးလက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံကြပါ ခင်ဗျားတို့ကို ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ဝိုင်းမိနေကြပြီ။ ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမရှိဘူး ပြောမရရင် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ကျောက်ဆွယ်တန်း၏ ဟိုမှာဖက်တွင် အပြန် အလှန်သေနတ်ပြစ်သံများ မိုးမွန်မတတ်ပေါ်လာတော့သည်။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကြောင့် မောင်ကျီး ညိုမှာ အတိုင်းမသိဝမ်းသာသွားရသည်။

ထိုကြောင့် သူလူများကို ချက်ချင်းအမိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

“ကဲ ပုလိပ်အမှုထမ်းတွေနဲ့ ရွှေပင့်ကူဂိုဏ်းသားတွေတိုက်ခိုက် နေကြခိုက် ရတနာရိရာလှိုက်ခေါင်းက ကျောက်တုံးကို အစိုက်ပြီး ခွာကြစို့လား။”

“ဟုတ်တယ် မှန်တယ်”

“မောင်ကျီးညို ပြောတာမှန်တယ်ဟေ့”

“ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်ကျောပေါ်တစ်ယောက်တက်ကာ

အထက်လှိုက်ခေါင်း၌ ပိတ်ဆို့ထားသောကျောက်တုံးကြီးကို အင်တိုက် အားတိုက် ဖယ်ရှားလိုက်ကြရာ ကျောက်တုံးကြီးမှာ ပြင်းစွာသော အရှိန်ဖြင့် ကွာကျသွားလေတော့၏။

“ဝုန်း . . . ဒလွန်း”

“လွတ်အောင် ရှောင်ကြဗျို့”

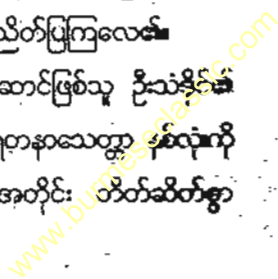
ကျောက်တုံးကြီး အဝေသို့ လွင့်စင်းသွားသောအခါလှိုက်ခေါင်း အတွင်းမှ ၎င်းတို့မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် ရတနာသေတ္တာနှစ်လုံးကို တွေ့ရှိကြရလေ၏။

“ရတနာတွေ ရတနာတွေ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

စိန်မြချယ် လွန်စွာဝမ်းမြောက်လျှက် ကသောကပျောပြော လိုက်သည်တွင် မောင်ကျီးညိုက . . .

“ဒါဟာ ဥစ္စာရှင်မှန်သို့ ပြန်ရတာဘဲ ကဲဟိုဖက်မှာ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရတနာသေတ္တာတွေသယ်ပြီး လာလမ်း အတိုင်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပြန်ကြစို့ဗျာ” ဟုပြောလိုက်ရာ လူအားလုံးက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဦးသိန်းခင်၏ အလောင်းကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ထားရစ်ခဲ့ကာ ရတနာသေတ္တာ နှစ်လုံးကို ဝါးလုံးများလျှို၍ ထမ်းပြီးနောက် လာလမ်းအတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ

၂၂၀ သူရိန်ဆွေ

ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

၎င်းတို့နောက်ဘက်တောတောင်အတွင်း၌ကား သေနတ်သံ

များခြိမ်းခြိမ်းသံများဆူညံနေဆဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၁)

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်သွားပြီးနောက် ခြောက်လခန့် ကြာမြင့်ခဲ့သော အခါကာလ၏တစ်နေ့သောအချိန်တွင် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်သည် စီအိုင်ဒီရုံး၏ ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်လေ၏။

“ကွီ . . . ဒီ . . . ဒီ”

ထိုအခါ စားပွဲနောက်မှ ထိုင်ခုံတွင် စာတစ်အောင်တီ ပြုံးရွှင်စွာ ဖတ်နေသည့်အိုင်အိုနန်းထိုက်က လိုလိုလားလားဆင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟာ အတော်ပဲ မူးသာရေ ထိုင်ကွာ၊ မင်းဆီကို အခု ဖုန်းဆက်တော့မလို့ကွ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ အာစရိမျက်နှာကြည့်ရတာ နှစ်နှစ် ဆီက ပြန်စာရတဲ့ အမျိုးသားလိုလို ဟိုဒင်း . . . နှုတ်တု ထုတ်

မျက်နှာလိုလို တယ်ချိုလှပါလား။ ဆရာ ကျွန်တို့ အိုသာလန်ထိများ ပေါက်နေရော့သလားဗျာ”

“အိုသာလန် ထိပေါက်ရင်တောင် ငါဒီလောက် ဝမ်းသာမယ် မဟုတ်ဖူး မှူးသာ၊ ဒါကြောင့်ကွ ဒီစာကြောင့် ရော့ မင်းဖတ်ကြည့်စမ်း ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို လှမ်းပေးလာသော အိုင်အိုနန်းထိုက်လက်မှ ဂျမဒါများသာက အလောတကြီးယူကာ ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

ထိုအခါ အောက်ပါတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ လေတော့၏။

ကလွန်ကလွန်လေးစားရပါသော ကစတီကြီး ဦးအိုနန်းထိုက်လက်ကား ..

မြန်မာအမျိုးသားပီသလျှက် မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ကပြန် ဂြိုဟော ကစတီကြီး၏ သဘောထားကြီးပွင့် နားလည်ပွင့်လွှတ်မှုကို ကျွန်တော် နှင်တကွ ဖော်ပြနေရအောင်ရေးရပြန်သည်။ မျိုးချစ်ရွှေပင်တူရိုက်ကား များစွာ ယာဝရဗေဒိုင်ဗန် ဗဟုတရားပါ။

ကျိတ်စရာတောကတွင်း၌ ရတနာရှာဖွေရာတွင် ကျွန်တော်၏ မျိုးချစ်စွဲသားများ ရတနာရှာဖွေနိုင်ရန် ရွှေပင်တူရိုက်ချစ်နှင် ရိုက်ကားများကား ကစတီကြီးဦးဆောင်သည်။ ပုလိပ်စွဲယုတ်စွဲများက ကစတီကြီး ထိုက်ဒိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။

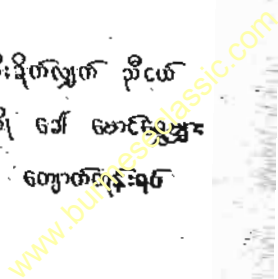
ထို့ပြင် ကျွန်တော်၏ စိမ်းစိုက် ရန်သူကြီးဖြစ်ရမတ လှပသားပြာသူများ၏ ကန္တာရဖြစ်သော ဒုစရိုက်သားကြီး ဦးကျောက်ဆောင်၏ ကံသေထိုက်ဒိုက်စွဲ ရွှေပင်တူဒုစရိုက်ရိုက်ကြီးကား ကစတီကြီး မြို့ ဖြစ်သွားသောကြောင့် သူရိယသတင်းစာတွင် ဖတ်လိုက်ရသဖြင့် ကလွန် ကလွန်နှစ်ထောင်းကားရ ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

မှိုသည် ရတနာများကို နယ်ချဲ့ဖော်ပြနေရေး မျိုးချစ်စွဲက တွက် ရပုံပြောပြနေရအောင်ရေးရကြီး ကျွန်တော်နားကျိတ်စွဲ စိန်မြဲချယ်တို့ မောင်နှမရွှေရေးကတွက် ထားရှိကာ ဆေးရုံ လူတို့ သူများကျောင်းကန်များသို့ ထိုက်သင်္ကြာကျော့စွာ လှူဒါန်းပါသည်။

ကျိတ်စွဲကြီး၏ တစ်လက်ကွက်တွင် စတုရန်းဖော်ကွက်ကြီး၌ ကျွန်တော်နှင် စိန်မြဲချယ်တို့ ဗင်္ဂလားဆောင်နှင်းပွဲ ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ ကစတီကြီးနှင် ပုလိပ်စွဲပင်များ ယာရောက်ကားပေးပါရန် ကလွန်ဖိတ်ကြား ကပ်ပါသည်။

အကြောင်း ရက်ကတွင်း ဖိတ်စာကို ဗရောက်ရောက်စောင် ပို့ပေးမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ...။

ယာဝရဗေဒိုင်လျှက် နှိပ်စေ
မောင်ကျီးညို ခေါ် မောင်ရွှေအောင်
သေတ္တာ ကျောက်ရိုးရပ်

၂၂၄ ဂျူရီနီဆွေ

“ဟင်း . . . .”

တဖတ်၍ ဆုံးသောအခါ ဂျပဒါမူးသာမှာ ရည်လျားသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိနေလေတော့၏။

ဤတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ မူးသာ” ဟုမေးလိုက်ပြီးနောက် စတိုင်လို စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ရိုက်ဖွာနေ၏။

“ဘာပြောစရာလိုတော့လဲ ဆရာရယ်၊ ဆရာရင်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့ ကြည်နူးမှုမျိုးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ထပ်တူထပ်မူ ခံစားရပါတယ်လို့သာ ပြောပါရစေတော့”

“အေးကွာ ရှေ့ပင်ကူ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးပြိုကွဲပြီးတဲ့နောက် ဒုစရိုက်မှုတွေလဲ ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပြီပဲ မောင်ကျီးညိုတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ အပြန်ဆုံးဆက်လက် အောင်မြင်စေဖို့ မြန်မာအမျိုးသား တစ်ယောက်ထိ ဆုတောင်းကြရတော့မှာပေါ့”

“ဒါပဲလား ဆရာ”

“ဟေ . . . ဒါအပြင် ဘာရှိသေးလို့လဲ မူးသာရ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က တအံ့တဩမေးလိုက်သည်တွင် ဂျပဒါမူးသာက ပြုံးပြဲလှုပ်လှုပ် . . . .

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ မောင်ကျီးညိုနဲ့ စိန်မြချယ်”

အကြောင်း ဆက်ပေါင်းဖက်မယ် မင်္ဂလာပွဲကို ချီးမြှင့်ကြိုဆို ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆရာက ကျွန်တော်ကို အခုလိုက်ပြီး ဒင်နာကျွေးရမယ်ဗျ။ ဘယ်နှယ်လဲ” ဟုဆိုလိုက်လေ၏။ ဤတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က . . . .

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ မြန်မာ အမျိုးသား မျိုးချစ်လူငယ်လေး မောင်ကျီးညိုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မင်းကို ဒင်နာကျွေးရမှာပေါ့ကွာ ကဲဟေ့ ပြောနေကြတာပဲလား သွားစို့” ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းထလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအဖြစ်ကိုသာ ပတ္တမြား ကိုညိုနှင့် မိန်းမချောလေးစိန်မြချယ်တို့ နှစ်ဦးသားသိရှိခဲ့ပါလျှင် . . . . ။

ဂျူရီနီဆွေ